

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DENEANE CLARK

Smith

*Where passion
meets pleasure.*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

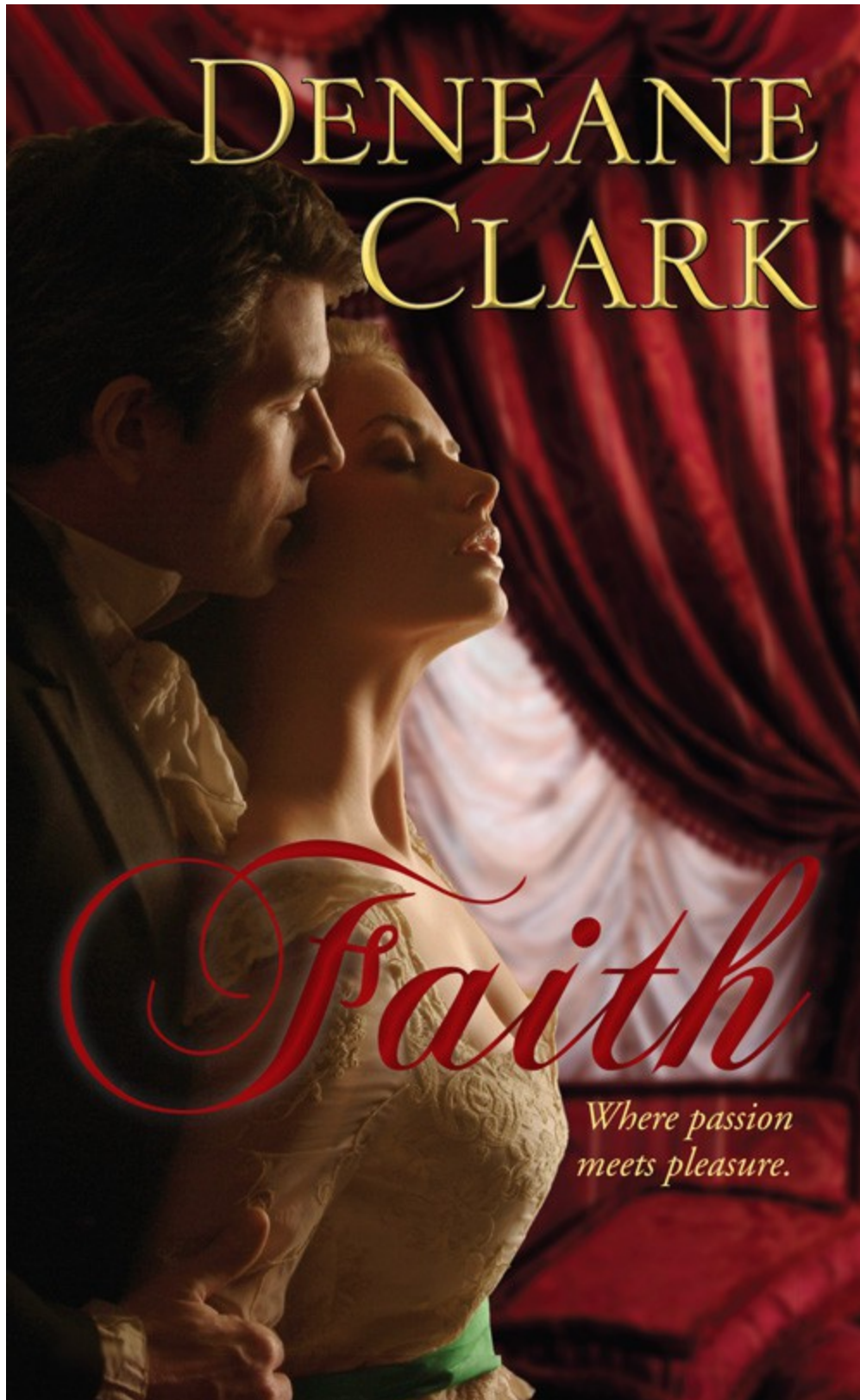
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İnanç

Deneane Clark

EĞLENCE KİTAPLARI

NEW YORK ŞEHİRİ

Tesadüfi Bir Karşılaşma

"Sizce dışarıda bir yerlerde midir?" Bütün kızlar, düzinelerce cesur çiftin çoktan gözden kaybolduğu gölgeli bahçelere baktı.

"Bir yerlerde olmalı. Artık balo salonunda değil."

Birisi kapıları açarak kahkaha, müzik ve sohbet seslerinin balo salonundan dışarı çıkmasını sağladı. Kızlar bir grup halinde dönerek önce gözden, sonra da kulaktan kayboldular; kapılar arkalarından tekrar kapanırken balonun sesleri arka planda donuk ama hoş bir uğultuya dönüştü.

Yukarıda, balkonda, Faith yine bahçeye bakarak gözlerini devirdi. Kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, güruhun bahsettiği "o" kişinin Roth olduğunu biliyordu. Bir elini kalbinin koyarak diğer elini mürekkep gibi karanlığa uzattı. "Lordum Gareth," dedi abartılı bir yalvarışla karışık bir sesle. "Eğer dışarıdaysanız, herhangi bir yerdeyseniz, lütfen bana kendinizi gösterin ki ben de sizin asil ışıltınızın tadını çıkarabileyim."

"Aslında Bayan Ackerly, düşündüğünüzden biraz daha yakınım."

Ne kadar sık test edersem edeyim, bana her zaman inanan annem ve babam için. Birlikte, siz benim ilham , temelim ve her zaman, her zaman sonsuza kadar inanmamın sebebisiniz.

İkinizi de çok seviyorum.

İçindekiler

Kapak	
Başlık Sayfası	
Bir Sans Karşılması	
İthafı	
Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
AltıncıBölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm n On	
Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On Üçüncü	
Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci	
Bölüm O Bölüm	
On Yedi Bölüm On	
Sekiz Bölüm On Dokuz	
Bölüm Yirmi Yirmi	
Yirmi Bölüm Bir Bölüm	
İki Bölüm Yirmi Üç	
Bölüm Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Dört	
Bölüm Beş Bölüm Altı	
BölümBölümYedi	

Bölüm Yirmi Sekiz —
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Bölüm
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz
Bir Otuz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Altı Bölüm
İki Üç Dört Beş Yedi
Sonsöz
Övgü
Copyright Yazarına Ait
Diğer Kitaplar

Önsöz

Yaz, 1800

Otur ve sakın ol Grace," diye uyardı Marie Ackerly, her zamanki nazik sesini keskinleştiren bir öfkeyle. Kıpırdanan yedi yaşındaki kızının elini tuttu ve onu aile arabasının yıpranmış kadife koltuğuna geri çekti. "Faith tüm yolculuk boyunca sessiz ve uslu durdu ve henüz beş yaşında bile değil. Eğer o bunu başarabiliyorsa, siz de başarabilirsiniz."

Annesinin bazı akrabalarını ziyaret etmek için bir saatlik yolculukta bile kapalı kalmaktan rahatsız olan Grace, isteksizce yerine oturdu. Ancak Marie başını çevirir çevirmez dilini çıkardı. Faith de sessizce ona baktı. Neyse ki ikisi de sonunda varacakları yere varmışlardı.

Ziyaret ettikleri ev, büyük, dağınık bir kır evi, küçük çocukları eğlendirmek için mükemmeldi. Sıra dışı, eski moda giysiler ve küflü, modası geçmiş mobilyalarla dolu bir tavan arası ve beş Ackerly çocuğunun büyük kuzenleri tarafından atılan kutu kutu oyuncakların bulunduğu bir bodrumu vardı. Dışarıda, bahçede, çılgınca yayılmış ve aşırı büyümüş bir çit labirenti vardı.

İki kızın en küçük kuzeni, Grace'den bir yaş küçük ve Faith'ten bir yaş büyük olan Milton adında bir oğlan çocuğuydu. Birbirlerini gördükleri için heyecanlanan üç çocuk hemen tavan arasında oynamaya, kıyafet denemeye ve bu kadar küçük yaşta bile oldukça ilkel olma belirtileri gösteren Faith'in başkanlığında hayali bir çay içmeye koştular.

Öte yandan Grace tam bir erkek fatmaydı ve tavan arasındaki sakın oyun onun macera duygusunu tatmin etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Çabucak sıkıldı ve Milton'ı bodrumda oynamanın çok daha eğlenceli olacağına ikna etti. Faith biraz isteksizce de olsa onları aşağıya kadar takip etti.

Milton'ın sadece ağabeyleri vardı ve onlar da mahzende saklanan eşyaları çoktan aşmışlardı. O ve Grace hazine üstüne hazine bulmayı başardılar, ancak tavan arasında çay ve elbise giydirme oyunlarını tercih eden Faith şikâyet etmeye başladı. Grace ve Milton onu büyük ölçüde görmezden gelerek, bir kutu tahta ile geniş bir savaş alanı kurmaya niyetlendiler.

Çok daha iyi günler görmüş askerler. Faith yakındaki bir fiçinin üzerine oturdu ve küçümsendiği için suratını astı, sonunda nadir görülen bir öfkeyle fiçiden atladı ve özenle inşa edilmiş katliam sahnesine doğru tepindi, giderken askerleri tekmeledi.

"Artık bodrumda oynamak istemiyorum," dedi genellikle yetişkinlerin alaycı bakışlarına neden olan o mağrur ve buyurgan ses tonuyla.

Grace ve Milton ayağa fırladılar ama ilk konuşmayı başaran Milton oldu. Kardeşlerinin onun peşlerinden gelmesini engellemek için tasarladıkları tüm entrikaları hatırlayarak, kız kardeşinin sarışın başının üzerinden Grace'e göz kırptı. "Ne yapmak istiyorsun, Faith?" diye sordu, ses tonu istekliyd.

Grace'in ağzı açık kaldı. Tam itiraz edecekti ki kuzeninin uyarıcı göz kırpışını yakaladı. Göz kırpmak için elinden geleni yaptı ama bunu tam olarak başaramadı, bu yüzden iki gözünü de sertçe ona kırptı ve kolunu küçük kız kardeşine doladı. "Evet Faith, ne yapmak istiyorsun?"

Faith iki büyük çocuğun beklenmedik uzlaşma gösterisi karşısında şaşırdı ama yine de memnun oldu. "Dışarıda oynayalım mı?" diye biraz çekingen bir şekilde önerdi. Kendisine bir fikir sorulmasını hiç beklemiyordu.

Milton sırtıttı. "Pekâlâ," dedi. Merdivenlerden yukarı çıktılar, ana kattaki salonda toplanmış olan yetişkinlerin yanından geçerken gülümsüyorlardı.

Eve yakın durmaları konusunda uyarılan Milton, Grace ve Faith'i bahçeye çıkardı ve çitlerle çevrili labirentin girişinde oldukça dramatik bir şekilde durdu. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Faith'e.

Başını salladı çünkü adamın beklediği cevap bu gibi görünüyordu, ancak önünde neyin uzandığını bildiğinden oldukça emindi.

Milton kendini önemli bir şekilde yukarı çekti. "Dev evcil örümceğimi burada tutuyorum."

Faith anında kuşkuya kapıldı. "Dev örümcekler falan yok," diye alay etti. "Bunu uyduruyorsun."

"Hayır, ," diye ısrar etti Milton. "Görmek ister misin?"

Gerçek bir dev örümcek görme fikri oldukça korkutucu olsa da, mantık yine de Faith'e hikâyenin doğru olamayacağını söylüyordu. Bu yüzden başını salladı.

"Haydi o zaman," dedi Milton ve labirentin içine doğru koşmaya başladı. Grace de onu takip etti ve Faith de kısa bacaklarıyla labirentten çıkmamaya çalışarak

Görünürde iki büyük çocuk var.

Sonunda durdular. Faith labirentin ortasında ulaştıkları küçük açık alana baktı. "Örümceğin nerede?" diye sordu. Milton muzaffer bir edayla Grace'e baktı. "Saklanıyor olmalı," dedi Grace'e anlamlı bir bakış atarak. "Burada bekle, ben gidip onu bulacağım." O

büyük kızın elini tuttu ve yola koyuldular.

"Bekle!" diye bağırdı Faith. "Ben de geleceğim." Onların peşinden gitti.

Milton, "Hayır, geri gelirse diye sen burada bekle," diye cevap verdi. Yan Grace'e baktı ve ekledi: "Gelirse sakın kıpırdama. Onu ürkütebilirsin ve o zaman seni ipeğine sarar, ağına götürür ve yer."

"Ama..." diye başladı Faith.

", değil mi?" Grace önerdi.

Faith o anda kalması gerektiğini biliyordu, yoksa kız kardeşi evdeki tüm arkadaşlarına onun ne kadar korkak bir kız olduğunu anlatacaktı. Bu yüzden küçük çenesini kaldırdı ve onlara olabildiğince küçümseyerek baktı. "Tabii ki hayır," diye cevap verdi, sadece biraz titreyen bir sesle.

"Güzel," dedi Milton. O ve Grace dönüp gözden kayboldular.

Labirentte yalnız kaldıktan sonraki ilk on dakika boyunca Faith iyiydi. Duyabildiği tek sesin yakındaki ağaçlarda cıvıldaayan kuşların sesi olduğunu fark edene kadar küçük alanda huzursuzca dolaştı. On dakika yirmi dakikaya uzadı. Yine de Faith hiçbir şey söylemedi, Grace ve Milton'ın ilk köşede saklandıklarından emindi, üzerine atlayıp onunla dalga geçebilmek için korkmasını bekliyorlardı.

Nihayet, birkaç dakika sonra sesler duydu, fısıltı sesleri ve ardından genç bir kadının kahkahasının müzikal sesi. Faith ayağa kalktı ve çitlerin arasındaki en yakın açıklığa doğru baktı, başı merakla yana eğikti.

"Hayır, Duncan, yapmamalıyız!" dedi kızın sesi ve sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Faith meraklı ıslak şapırtı seslerine kaşlarını çattı ve açıklığa doğru yaklaştı. Kız iç çekince durdu. "Mmmmmmm, *Duncan*."

Duncan. Milton'ın en büyük kardeşi. On yedi yaşındaydı ve genç Ackerly kızlarına neredeyse büyümüş gibi görünüyordu. Yılda sadece birkaç kez gerçekleşen aile ziyaretleri sırasında ona neredeyse korku dolu bir huşu ile bakıyorlardı. Çoğunlukla küçük çocukları görmezden geliyordu, bu yüzden Faith onu gerçekten tanımıyordu ve başka koşullar altında

onunla konuşmak. Ancak şimdi, kurtarılması için bir fırsat sunuyordu.

Rahatlayan Faith sesleri takip ederek labirentin içine doğru yürüdü. İlk dönemeçte köşeyi döndü, sonra kısa bir süre durdu. Ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. Beş adım ötede yerde yatan Duncan'dı. Altında da oda hizmetçilerinden biri yatıyordu. Bu, başlı başına alışılmadık bir görüntü olsa da, oda hizmetçisinin oldukça iri göğüslerinin korsajından dışarı taşmış olması ve Duncan'ın onlardan birini ağzına almış olmasıyla daha da şok edici hale geldi.

O an için nutku tutulan Faith, gözlerini sahneden ayıramayarak olduğu yerde kalakaldı. O izlerken, Duncan kızın göğüs ucunu bir patlama sesiyle ağzından çıkardı. Hizmetçi kız gözlerini kapadı ve parmakları sertleşmiş lokmayı yakalayıp sıkıldığında gülümsedi. Diğer eliyle Faith çoraplarının üst kısımlarını görene kadar kızın eteklerini yukarı itti ve sonra, her şeyden önce, kumaş katmanlarını kaldırdı ve başını altlarına daldırdı!

Faith nefesini tuttu ve eliyle ağzını kapattı. Oda hizmetçisinin gözleri irkilerek açıldı ve sıranın sonunda şok içinde duran Faith'e takıldı

"Duncan," diye tısladı hizmetçi, başını iterek. "Dur! Burada küçük bir kız var!"

Duncan kafasını kaldırdı. Omzunun üzerinden baktı, Faith'i gördü ve kaşlarını çattı. Genç hizmetçi onun altında, üniformasının korsajını çekiştirerek oturur pozisyona gelmeye çalışıyordu. "Tanrım," diye nefes aldı. "Kesin olarak maaşsız bırakılacağım." Ayağa kalkmaya çalıştı.

Duncan engelleyici bir eli onun omzuna koydu. "Burada kal." Gözlerini kısarak Faith'e ters ters baktı. "Bu velet kimseye bir şey söylemeyecek. Değil mi, velet?"

Kalbi hızla çarpan Faith başını salladı.

"Oh, zavallı çocuğu rahat bırakın." Oda hizmetçisi çitlere takılan başörtüsünü çıkardı ve saçlarının üzerine örttü. "Kaçırılmadan önce eve geri döneceğim." Kendini Duncan'ın elinden kurtardı, ayağa kalktı ve neredeyse çitten aşağı, çıkışa doğru koşmaya başladı.

Duncan izledi, sonra Faith'e döndü. Yüzü onunkiyle aynı hizada olacak şekilde diz çöktü. "Ne kadar da uygunsuz, velet. Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Milton ve Grace'i bekliyordum," diye kekeledi. "Milton'ın büyük örümceğini bulmaya gittiler."

Duncan'ın kara gözleri kötülükle parlıyordu. "Milton'ın örümceği, hmm? Peki o zaman. Sana bunu yapmaya devam etmeni öneririm, bekle. Ve eğer burada gördüklerini birine anlatırsan, Milton'ın örümceğinin hem seni *hem* de kız kardeşini yemesini sağlarım. Anladın mı?"

Sözsüz, gri gözleri kocaman olan Faith başını salladı, sonra döndü ve labirentin ortasına doğru koşmaya başladı. Durdu ve Duncan'ın onu takip edip etmeyeceğini görmek için baktı ama o takip etmedi. Gözlerini kırıştırarak bekledi ve gördüklerini unutmak için elinden geleni yaptı.

Bir saat sonra Faith kız kardeşinin geri gelmeyeceğinden şüphelenmeye başladı. Yine de hiçbir şey yapmadı, yardım bile çağırmadı; gürültü yapmak istemiyordu. Sırtını güvenli bir şekilde bir çite dayadı ve beklemek için oturdu, doğurgan hayal gücü devreye girdi: Grace ve Milton geri gelmemişlerdi çünkü korkunç örümcek onları yemişti. Daha da kötüsü, örümcek onun burada olduğunu öğrenirse onu da yiyecekti. Bu yüzden Faith olabildiğince hareketsiz oturup labirentin ortasından çıkan dört yolu da korkunç yaratığın ortaya çıkmasını beklerken, kirli yanaklarından sessizce dehşet gözyaşları süzülüyordu.

Gölgeler uzadı ve o hala oturuyordu, bir sincap çitlerin arasından hışırdadığında ya da bir kuş yakınlarda kanat çırpıtığında kalbi yeniden korkuyla zıplıyordu, ama ses çıkarmadı ve hareket etmedi. Şimdiye kadar, Duncan ve örümcek onun doğurgan küçük zihninde tek bir varlığa dönüşmüştü. Ne de olsa onun oda hizmetçisini yemeye başladığını görmüştü, değil mi?

Ancak tam karanlık yaklaştığında labirentin dışından kendisine seslenen sesleri -babasının, annesinin ve ablası Patience' seslerini- tekrar duydu. Ama Faith cevap vermedi, çünkü hâlâ örümceğin inindeydi ve eğer örümcek onu duyarsa, annesinden ya da babasından çok önce ona ulaşabileceğini biliyordu. Tıpkı Grace'i ele geçirdiği gibi.

Ailesi labirentte ilerlemeye çalışırken sesler hareket etmeye devam etti ve şimdi onu çevreliyordu. Faith gözlerini sıkarak kapattı ve örümceğin onları da yememesi için dua etti. Ve sonra Grace'i duydu.

"Ortadaydı anne," diye hıçkırdı kız kardeşi. "Geri dönüp onu almak istedim ama Duncan labirentten çıktı ve Milton'ı kovaladı. Sonra Duncan'a Faith'i görüp görmediğini sorduğumda yüzünde kötü bir ifade belirdi ve bana onu kovalayan örümceği gördüğünü söyledi! Ben de seni almaya geldim."

ve babam." Grace hıçkırdı. "Özür dilerim anne. Örümcek onu şimdiye kadar yemiş olmalı."

Faith gözlerini açtı. Örümcek Grace'i ele geçirmemiş miydi? Yavaşça ayağa kalktı. "Grace!" diye bağırdı. Koşmaya başlayan Faith kendini en yakın çıkışa ve köşelere doğru fırlattı, giderken ağlıyor ve kız kardeşinin adını sayıklıyordu. Son bir köşeyi döndüğünde babasını ve Patience'ı gördü ama Grace yanlarında değildi, o yüzden hızla yanlarından geçip gitti, hâlâ kız kardeşini arıyor, hâlâ onun adını sayıklıyordu.

Ve sonra işte oradaydı, annesinin elini tutmuş, büyümüş patika boyunca yürürken ağlıyordu. Ve sonra o ve Faith birbirlerinin kollarındaydı, gülüyor ve ağlıyorlardı ve bir kez daha kötü kuzenlerinden ve korkunç örümcekten kurtulmuşlardı.

Sonunda bahçeden çıktıklarında hava kararmıştı, Faith ailelerini takip ederken kız kardeşinin elini sıkıca tutuyordu. Ama labirentin gölgeli girişine bir kez dönüp baktı ve neler olmuş olabileceğini düşünerek ürperdi. Zihni Duncan'la ve utanç içinde kaçan oda hizmetçisiyle geçirdiği o anlara geri döndü. Gördüklerini düşündü ve Duncan'ın bu konuda asla konuşmamasını emrettiğini hatırladı. Bu da elbette, Duncan'ın onlara rastladığında o zavallı hizmetçiye yaptığı şeyin ancak kötü ve yanlış olabileceği anlamına geliyordu.

Faith kesin bir kararlılıkla, asla o hizmetçi kızla aynı utanç verici duruma düşmeyeceğine karar verdi. Ama tedbiri elden bırakmamak için Duncan'ın emrine uymakla kalmadı... olayı tamamen aklından çıkardı.

Elbette bazı şeyler asla gerçekten yok olmaz.

Bir

Yaz, 1813

Faith, yeni evli de olsalar bir çiftin böyle davranmasının oldukça rahatsız edici olduğunu ve hiç de modaya uygun olmadığını düşündü.

Kız kardeşi Grace'in yeni kocası Huntwick Kontu Trevor Caldwell'le çocuk oyunları oynamasını izliyordu. Bu kesinlikle bir kontesin yapması gereken bir davranış değildi. Ama zaten Grace hiçbir zaman toplumun emirlerine boyun eğen biri olmamıştı. Ve oldukça mutlu görünüyorlardı.

Yine de saat geç olmaya başlamıştı ve Faith yorulmaya başlamıştı. Baş masadaki yerinden kalabalık balo salonuna baktı ve diğer insanların esnemelerini bastırmaya çalıştıklarını fark etti. Giderek daha az sayıda çift dans pistini arıyor gibiydi.

Odada ablasını arayan Faith sonunda Grace'in gölgeli bir oyuğa girdiğini gördü. Ablasının hareketini düşündü ve kısa bir süre sonra Trevor karanlık oyuğun önünden geçerken tam olarak neler olduğunu anladı, o da açıkça Grace'i arıyordu. Faith on beş yaşındaki ikiz kız kardeşlerinin ellerini tanıdığını düşündü. Bir an sonra şüpheleri doğrulandı, çünkü gülen kızıl saçlı kardeşlerinin üçü de saklandıkları yerden çıkıp ters yöne doğru koşmaya başladılar.

Faith içini çekti ve dirseklerini kesinlikle bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı ve yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. Damadın asi gelinini yakalaması ve onların çekilmesi, böylece toplanan konukların da aynı şeyi yapmasına izin verilmesi saatler sürebilirdi. Görünüşe göre geç bir geceye mahkûmdu.

"Bir tahminde bulunacak olursam, Grace'in bu gece yatak odasında bunun bedelini kesinlikle ödeyeceğini söyleyebilirim."

Birinin kendisinin ya da nazıkçe yetiştirilmiş başka bir genç bayanın duyabileceği bir yerde böyle bir şey söylemesi karşısında şok olan Faith kaşlarını çatı. Döndü ve kendini gülen kahverengi gözlü genç bir adamın bakışlarına yakalanmış buldu. Adam

Oturduğu uzun masanın ucunda duruyordu ve Faith onu hemen tanıdı, resmi olarak hiç tanıştırılmamış olmalarına rağmen onun da kendisini tanıdığını biliyordu. Ona buz gibi bir bakış fırlattı, tamamen soğukkanlı bir tavır takınmak niyetindeydi ama adamın açık ve dost canlısı yüzünün kendisini çektiğini görünce şaşırdı. İçinden gelen gülümseme isteğini sertçe bastırdı.

Yeni sohbet arkadaşı, Seth Kontu'nun küçük üvey kardeşi Gareth Lloyd'du ve ton boyunca, sorumlu davranışlardan çok tensel zevklerle ilgilenen kötü şöhretli bir şakacı ve kadın avcısı olarak biliniyordu. Söylentilere göre oldukça ağırbaşlı olan ağabeyi ile arası açıktı; ağabeyi, unvan ya da servet sahibi olma umudu çok az olan ikinci bir oğlun bile aile unvanına sorumlulukları olduğunu düşünüyordu. Gareth'in ise farklı düşündüğü açıktı. Hayatın her seferinde bir an yaşanması, yarın yokmuş gibi kucaklanması ve tadını çıkarılması gerektiğini düşünüyordu. Dedikodulara göre günlerini durgun bir hareketsizlik içinde geçiriyor ve çoğu akşam Kasaba'daki sosyal etkinliklerden birinde bulunabiliyordu. Tonların çoğu aynı şekilde davrandığından, bu kendi başına olağandışı bir durum değildi, ancak insanlar Gareth'in bir genelevde de bir sosyete salonunda olduğu kadar rahat olduğunu, bir kumar cehenneminde de White's'ta olduğu kadar rahat olduğunu ve bir fahişe balosunda sezonun en önemli etkinliğinden daha çok eğlendiğini fısıldıyordu.

Kısacası, doğru ve düzgün Bayan Faith Ackerly'nin hor gördüğü her şeydi.

Faith kaşlarını çatarak sandalyesine geri döndü ve bakışlarını dans pistine dikerek çekici kahverengi gözlerin sahibini yorum yapmadan bir kenara itti. Birkaç saniye sonra kendisinininkinin yanındaki sandalyenin çekildiğini duydu. Bu münasebetsizlik karşısında şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu ve hemen ayağa kalkıp kendini onun huzurundan uzaklaştırmaya hazırlandı.

Gareth onun niyetini anladı. "Doğru dürüst tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedi.

Faith büyük bir sakinlikle soğuk gri gözlerini onunkilere çevirdi. "Biz de olmayacağız, efendim. İzninizle, lütfen."

Sandalyesini masadan itti ve ayağa kalktı, aniden tırmığa sırtını dönerek balo salonunda Grace'i en son gördüğü yere doğru ilerledi. Yolun her adımında onun gözlerini üzerinde hissetti,

Neyse ki kalabalık etrafını sarmış ve onu yutmuştu. Ancak o zaman arkasına bakmasına izin verdi.

Gareth'a masada Faith'in tanımadığı yaşlı ve çekici bir kadın eşlik ediyordu. Gareth'ın ayağa kalkıp ona yaklaşmasını ve eğilerek kadının kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi. Esmer kadın güldü ve tanıdık bir eli onun göğsüne koydu. Etkileşimlerinde tuhaf bir samimiyet vardı, sanki bir düğün resepsiyonunda, tüm davetlilerin gözü önünde olduklarını unutmuşlardı. Faith bir an için onların sevgili olmaları gerektiğini anladı. Kızardı ve döndü. Garip, açıklanamaz bir kayıp duygusuyla savaşıarak Grace'i aramaya devam etti.

Bütün akşam bana doğru neredeyse hiç bakmadın, Gareth Lloyd." Yaşlı Vikont Blakely'nin yeni ve çok iyi geçinen dul eşi Evelyn Hedgepath dudaklarını büzdü, dolgun dudakları kasıtlı olarak büzülmüş ve davetkârdı, ürkütücü yeşil gözlerinde sitemkâr bir bakış vardı.

Gareth onun göğsüne koyduğu eline baktı. Parmaklarını avucunun içine kıvırdı ve geri çekti ama gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Kendini unutuyorsun, Evelyn. Anlaşmamızı duyurmamı ister miydiniz? Bundan zarar görecektir olan *benim* itibarım değil, biliyorsun." Sözleri sert olsa da sesi şefkatle doluydu.

Evelyn'in gözleri kısıldı. "Tabii ki hayır. Saçma kurallar. İnsan kocasını sonra bir kadının kendisini incelemekten muaf tutabileceğini düşünür. Bu sizin gibi erkeklerin hafife aldığı bir özgürlük."

Gareth kaşlarını kaldırdı ve esmer kıza biraz daha yaklaştı. "Özgürlüğün tadını çıkarıyorsun, Evelyn. Sadece daha fazla... sağduyu gerektiriyorlar."

Nefesini tuttu ve başını kaldırıp baktı, gözleri pratik ve hesaplı bir arzuyla yanıyordu. "Bu gece beni ziyarete gel," diye mırıldandı imalı bir şekilde. "Özgürlüğü tatmak istiyorum."

Gareth gözlerini kaldırdı ve kalabalığı taradı. Kimse konuştuklarını fark etmemişti. Yorgun kalabalığın üyeleri şu anda daha çok akşamı tamamlamak ve evlerine, yataklarına gitmekle ilgileniyordu.

Gözleri yine Faith Ackerly'ye takıldı. Güzel yüzünde tuhaf bir ifadeyle arkasını dönüp gidiyordu. Pişmanlığın bir karışımıydı bu,

Hayal kırıklığı ve başka bir şey - belki de küçümseme? Her neyse, bu onun ateşi üzerinde bir kova buzlu su etkisi yaptı.

"Bu gece olmaz, Evelyn," diye cevap verdi ve darbeyi yumuşatmak için elini öpmek üzere kaldırdı. "Belki başka bir zaman. Bir dakikalığına dışarı çıkacağım. İzninizle, lütfen."

Görevden alınmaktan hoşlanmayan Evelyn boğazını temizledi. "Gareth."

Geri döndü ve yüzünde kibar bir ifadeyle bekledi.

Tek bir kaşını çattı. "Sen ve ben birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Anlaşmamız sadece ve sadece tek bir şeyle ilgili. Bu alandaki becerilerin kayda değer, bu yüzden sosyal statü eksikliğini görmezden gelmeyi seçtim. Ama bu, beni tek ortak ilgi alanımızdan mahrum bırakmayı seçtiğinizde geriye hiçbir şey kalmayacağı anlamına geliyor." Onu dikkatle izledi. "Belki de davetimi yeniden gözden geçirmek istersiniz."

Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu, ancak kalbi onun sözleri keskin bir sızı hissetti. Oldukça kirli anlaşmalarına rağmen Evelyn'i gerçekten önemsiyordu, hatta bir eş sunabilecek bir şeyi olsaydı hayatını onunla geçirmeyi bile düşünebilirdi. Evelyn onun böyle bir şey yapmadığını açıkça anlamıştı.

Uzun bir sessizlik anından sonra eğildi. "Peki, canım," dedi sonunda. "Bunu kesinlikle dikkate alacağım. İyi geceler." Sonra döndü ve terasa açılan kapılara doğru yürüdü.

Evelyn onun çıkışını kısıp gözlerle izledi. Dudaklarını büzdü ve etrafına bakındı. *Küstah, isimsiz köpek yavrusu*, diye düşündü. Eğer bu gece yatağını paylaşmak istemiyorsa, kesinlikle paylaşacak birini bulabilirdi.

Gölgeli terasta Gareth bir çaydanlık yaktı ve taş korkuluklara doğru ilerleyerek düşünceli bir sessizlik içinde karanlık bahçelere baktı. Bir süre sonra ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve artık yalnız olmadığı konusunda onu uyardı.

"Ackerly'nin kızını hafife almak olmaz, Gareth."

Gareth sinirlenerek çenesini sıktı ve kasten dönmedi; üvey kardeşinin varlığını kabul etmek için hiçbir fiziksel çaba göstermedi. Karanlığa doğru öfkeyle gülümseyerek, "Ahh, her zaman var olan, her zaman tetikte olan Seth Kontu. Hangi 'önemsiz' olaydan bahsediyorsun?"

Jonathon Lloyd amansızca Gareth'ın arkasına baktı ve ilk kez böyle bir kızgınlık duvarının iletişimlerini engellememesini diledi. "Beni en çok endişelendiren olay, onun duygularıyla oynadığın takdirde seninle Hunt arasında şüphesiz yaşanacak olan olaydır. Onun yeni kontesin kız kardeşi olduğunu unutma."

Öfke Gareth'ın dönmesine neden oldu. "Sence bu arkadaşlığı gerçekten böyle uzakta tehlikeye atar mıyım? Yoksa bir kadınla sohbet etmemin tek nedeni onu çarşafalarda yuvarlanmaya hazırlamak olacak kadar bencil olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yargılarımı dayandırabileceğim sadece yakın geçmişim var, Gareth." Jonathon'ın sesi sertti.

Gareth, چراغını aşğıdaki bahçelerin mürekkep gibi karanlığına doğru savururken küçümseyerek gülümsedi. "Klişe gibi görünme riskini göze alarak, lordum, size bir kitabı kapağına göre yargılayanın her zaman akıllıca olmadığını hatırlatacağım." Sonra düzgün adımlarla kardeşinin etrafından dolaştı ve balo salonuna döndü.

İçeride, öfkeli gözlerle odayı taradı ve Evelyn'i aradı. Evelyn'in daveti, anlaşmalarıyla ilgili yaptığı açıklamanın acısına rağmen birden daha çekici gelmişti. Onu bulamayınca, Trevor ve gelininin iyi geceler dilemesini beklemek gibi bir sosyal protokolden bıkmış bir halde gitmeye karar verdi.

Şapkasını ve pelerinini uşak altından aldı.

Dışarı çıktığında, Evelyn'in tanımadığı bir beyefendi tarafından bir arabaya bindirildiğini tam zamanında gördü. Kapının üzerindeki mührü baktı ama tam olarak anlayamadı. Tekrar Evelyn'e baktığında, gözlerini onun üzerinde buldu. Kadın soğuk ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi, sonra kasıtlı bir niyetle gözlerini kaçırdı ve arabanın içinde kayboldu. Refakatçisi de onu takip etti.

Gareth arabanın uzaklaşmasını izledi, sonra kendi aracını çağırmak için merdivenlerden indi ve nefesinin altında küfretti. Evelyn'in, yeni ve unvanlı sevgilisinin hevesli beceriksizliklerinin tadını dilediği kadar çıkarmakta özgür olduğuna karar verdi. Eninde sonunda onun yeteneklerini özlediğini fark edecekti.

İki

Sonbahar, 1813

Kasaba bu yıl Küçük Mevsim için oldukça boş, Faith. Sıkılacağından çok korkuyorum."

Grace ve Faith, Seth Kontu'nun şehirdeki evinin iyi döşenmiş salonunda oturmuş, çok yakın arkadaşları ve kontun karısı olan Amanda Lloyd'u görmeyi bekliyorlardı. Faith, kız kardeşinin düğününden kısa bir süre sonra şehrin kuzeybatısındaki küçük bir köy olan Pelthamshire'daki evine dönmek üzere Londra'dan ayrılmıştı ve iki genç kadın da Amanda'yı aylardır görmemişti.

Faith ablasına elini sallayarak onu başından savdı. "Saçmalık," dedi. "Ayrıca Londra'ya gelme amacım sosyalleşmek değildi. Patience beni hapsedildiğiniz süre boyunca size eşlik etmem için gönderdi."

Grace güldü ve hamileliğinin neredeyse beşinci ayında olmasına rağmen hâlâ neredeyse dümdüz olan karnına baktı. "Artık o korkunç hastalık geçtiğine göre, bazen gerçekten Trevor'ın çocuğunu taşıdığımı inanmakta güçlük çekiyorum."

"Babam annem bizi taşırken de aynı şekilde olduğunu söyledi. Durumu çok geç olana kadar hiç belli olmamış," diye yanıtladı Faith.

"Bu da bana pek adil görünmüyor," dedi Amanda'nın sıcak sesi kapı aralığından. Ackerly kardeşler gülümseyerek onu karşılamak için ayağa kalktılar ve çok sevdikleri ve aynı zamanda hamile olan kızlarının yüzündeki ışıltılı ifadenin tadını çıkardılar.

-Arkadaşım. "Neredeyse hamile olduğumu öğrendiğim anda artışa başladım."

Grace ona, "Ah, ama benim katlanmak zorunda kaldığım korkunç hastalıkların hiçbiri sende yoktu," diye hatırlattı.

"Evet," diye kabul etti Amanda. "Ama henüz en ufak bir sırt ağrısından bile şikâyet etmedin."

Grace karşılık vermek için ağzını açtı ama fırsat bulamadı. Faith müzikal bir kahkahayla, "Lütfen durun," diye araya girdi. "Kimin daha çok acı çektiğini tartışmayı bırakmazsanız ikiniz de beni çocuk sahibi olmaktan korkutacaksınız."

Çocukken hepimize vaat edilen 'Yaklaşan Anneliğin Parlak Işıltısı'na ne oldu?"

Üç kadın da güldüler ve birbirlerini bilgilendirmek için oturdular. Grace ve Trevor taşradaki malikâneleri Willows'tan yeni dönmüş, Amanda ve Jonathon ise doktoruna yakın olmak için şehirde kalmışlardı.

"Baban ve kız kardeşlerin nasıl?" Amanda sordu.

"İyi gidiyor. İkizler Patience'a benimle gelmelerine izin vermesi için yalvardılar ama o bir yıl daha beklemlerinde ısrar etti tabii ki."

"Peki ya baban?"

"Babam son on haftayı çalışma odasına kapanıp yazarak geçirdi," diye yanıtladı Faith.

Grace, aynı çalışma odasında bilgili babasından ders alarak geçirdiği onca zamanı hatırlayarak sevgiyle gülümsedi. "Bu seferki konu ne?"

"Sanırım ben ayrıldığımda dördüncü kitabını yazıyordu, *o da Yerçekiminin Yaş ve Sağlık Üzerindeki Etkileri Üzerine Bir İnceleme idi.*"

Amanda kıkırdadı. "Vay canına, ne ağız dolusu," dedi. "Peki ya Mercy?"

Grace güldü. Ackerly kardeşlerin en küçüğü, hem Amanda'nın hem de Grace'in kocalarının yakın arkadaşı olan, kendisinden yaşça çok büyük Blackthorne Dükü'nden çok hoşlanıyordu. "Mercy, Faith'e Lord Blackthorne'a artık *sadece* on üç yaşında olmadığını söylemesini tembihledi."

"Ona aslında birkaç ay önce on üç yaşına bastığını söylediğimde," diye ekledi Faith, "beni oldukça sert bir şekilde azarladı ve majestelerinin beni 'neredeyse on dört yaşında bu kadar gelişmiş bulmaktan çok etkileneceğini' söyledi. Ben de Dük'e rastlarsam mesajını ileticeğime söz verdim."

"Ah, keşke orada olup Sebastian'ın yüzünü görebilseydim," diye haykırdı Amanda. "Küçük kız kardeşin dışında hiçbir şey ve hiç kimse onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor!"

"Kardeşlerden bahsetmişken, kayınbiraderin bugünlerde nasıl?" Grace, o yılın başlarında girdiği ve neredeyse Trevor'ın aşkına mal olacak iddiaya rağmen Gareth Lloyd'a gerçekten düşküncü. Onu esprili, çekici ve özünde çok nazik bir insan olarak görüyordu.

Amanda şaşırmış görünüyor. "Aslında haberleri daha önce duymamış olmanıza şaşırdım. Gareth yeni malikanesiyle ilgilenmek üzere şehir dışında. Görünüşe göre Roth'un yeni Markizi oldu."

Faith alnını kırıştırarak yaşlı Roth Markisi'ni hatırlamaya çalıştı. Aklına arkadaşının kayınbiraderi ve onun gülen kahverengi gözlerinden başka bir şey gelmedi ve bunu açıklanamaz bir şekilde rahatsız edici buldu. Bu duyguyu bir kenara itti. "Nasıl oldu da kocanıza bu unvan miras kalmadı?"

"Jonathon ve Gareth sadece üvey kardeşler. Bu miras Gareth'in annesinin uzak bir kuzeninden geldi, tabii ki kocamla hiçbir akrabalığı yoktu."

"Peki unvan için sırada olduğunu bilmiyor muydu?" diye sordu Grace.

Amanda başını salladı. "Avukat kapımıza gelene kadar hayır. Görünüşe göre eski markiz hiç evlenmemiş, oldukça münzevi bir ihtiyarmış. Zamanını servetine yatırım yaparak ve yeniden yatırım yaparak büyük miktarlarda para biriktirmekle geçirmiş. Avukatın söylediğine göre, para onun tek yoldaşymış."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Yani Gareth'a sadece bir unvan değil, aynı zamanda büyük bir servet de mi miras kaldı?"

Amanda başını salladı. "Gerçi görünüşe göre yaşlı adam, yatırımının geri dönüşü olacağından tamamen emin olmadıkça parasını asla harcamıyormuş, bu yüzden mülk kelimenin tam anlamıyla kulaklarının dibine çöküyormuş. Gareth geçen hafta her yerde saklanmış para yığınları bulunduğunu ve yaşlı adamın hiç hizmetçi çalıştırmadığını, çünkü kimseye güvenmediğini yazdı. Gareth paranın tamamını bulabileceğinden bile şüphe ediyor."

"Bunun ne anlama geldiğini , değil mi?"

Amanda ve Grace dönüp Faith'e baktılar; Faith'in gerçekçi ses tonundan, her zamanki gibi hikâyenin lezzetli romantik çekiciliğini bir kenara bırakıp doğrudan konunun özüne indiği anlaşıyordu.

"O da ne?" diye sordu Amanda.

"Küçük kardeşin sezonun avı olmak üzere."

Grace Amanda'ya baktı ve sırıttı. "Gerçekten de öyle. Görünüşe göre küçük Gareth için büyüme vakti geldi!"

Faith şüpheli kaşlarını kaldırdı. "*Bunu* gördüğümde inanacağım."

Burası tam bir rezalet, Gareth," dedi Jonathon Lloyd, küflü kütüphanenin tavanından bir noktada düşmüş olan büyükçe bir sıva parçasını usulca kenara iterek. Odanın içinde yürüdü ve Hessian giysili ayağını tanımlanamayan bir parçasının kaplı mobilyanın üzerine koydu,

botun çok parlak olan burnunda hasar olup olmadığını incelemek niyetindeydi. Buna hiç fırsat bulamadı. Yaptığı hareket öyle bir toz bulutu kaldırdı ki, derhal ayağını çekti ve kaşlarını çatarak güvenli bir mesafeye çekildi.

Gareth eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Utanç verici olabilir, ağabey, ama Rothmere benim . Ayrıca, seviyorum. Bence bu arazinin muazzam olanakları var."

Jonathon kaşlarını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Ne için olasılıklar, söyler misiniz? Hemen yıkım mı?"

"Elbette iyileştirme olanakları var." Gareth sırtıttı ve odadan çıktı.

Jonathon da onu takip etti. "Herhalde burada yaşamak niyetinde değilsiniz," diye itiraz etti. "Tam tersine. Yaşıyorum ve yaşayacağım."

"Ama yenileme masrafları-" "Bunu karşılayabilirim," diye araya girdi Gareth.

"Muhtemelen evi yıkıp temelden yeniden başlamanız gerekecek," diye uyardı Jon, etrafına bakınarak ve ciddi bir ifade takınarak.

"Yapmam gerekiyorsa, yapmalıyım."

Kardeşinin kararını verdiğini gören Jon bir an sustu, sonra konuyu değiştirdi. "Sanırım burası yaşanabilir hale gelene kadar bizimle kalmak istiyorsun."

"Hayır ama nazik davetiniz için teşekkür ederim," dedi Gareth, sesinde alaycılık vardı. "Londra'da bir şehir evi tutacağım ama en erken gelecek sezona kadar orada kalmayacağım."

Hem Gareth'in planlarına gösterdiği alışılmadık ilgi hem de sosyal eğilimli kardeşinin Küçük Mevsimi kaçırmaya niyetli olması karşısında şok olmuş olsa da Jon sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Eğer burada kalmaya karar verdiyseniz, lütfen bana bir iyilik yapın ve varisinizi belirlemek için zaman ayırın. Siz uyurken burası başınıza yıkılacak gibi görünüyor."

"Bekçinin kulübesi şimdilik kalacağım yer." Bir varisten bahsedilince Gareth'in gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. Aklına evlilikle ilgili düşünceler geldi; bunu bir görev duygusuyla değil, her zaman aşk için yapmak istemişti. Kaşlarını çatarak ekledi: "Sanırım artık varisler hakkında düşünmem gerekecek, değil mi?"

Jonathon anlamlı bir hoşnutsuzlukla etrafına bakındı. "Belki de önce onlara miras bırakacak bir şey vermeyi düşünmelisiniz."

Üç

Kış, 1813

Faith ve Grace uyuyan bebeğe daha yakından bakmak için beşiğin üzerine eğildiler ve bebek başını çevirip sertçe esneyince her iki kadın da telaşla bir adım geri çekildi. Bir şey yapmaları ya da birini çağırmaları gerekip gerekmediğini merak ederek birbirlerine baktılar.

Amanda arkalarından hafifçe güldü. "O kadar da kırılgan değil, biliyorsun."

Grace, küçük bebek Geoffrey'nin yumruğunun büyük kısmını ağzına soktuğunu görmek için tam zamanında arkasına baktı. Bir kıkırdamayı bastırdı ve üç kadın parmak uçlarında çocuk odasından çıktılar.

"Bir anne olarak çok başarısız olacağımı biliyorum," diye iç geçirdi Grace, koridora çıkıp çocuğu uyandırma tehlikesinden kurtulduklarında.

Faith bir kaşını kaldırdı. "Elbette iyi olacaksın," dedi. "Tabii ki yapacaksın," diye ekledi Amanda iyi bir önlem için.

Grace aşağıya, eteklerinin altından görünen küçük kabarıklığa baktı. "Ya kırarsam?" Aniden telaşlanmış görünüyordu. "Neredeyse dokunduğum her şeyi kırıyorum."

Amanda bir kahkaha patlattı ama Faith alt kattaki salona inip çaylarını yudumlarken hiç istifini bozmadı. "Onu besleyecek ya da ağladığında altını değiştirecek, çoğu zaman uyumasına izin verecek ve arada öpüp kucaklayacaksın. Ne kadar zor olabilir ki?"

Hepsi oturdu ve Grace hâlâ kuşkulu görünse de konuyu değiştirdi. "Lord Seth babalığın tadını nasıl çıkarıyor?" diye sordu Amanda'ya, fincanını kaldırıp yeni doldurulmuş demini yudumlarken.

Amanda omzunun üzerinden açık kapı aralığına baktı. Orada kimsenin olmadığını görünce öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Kendini Geoffrey'e kesinlikle adanmış durumda. Bazen onu çocuk odasında sadece ona bakarken buluyorum ve bir keresinde onu sallamak için tam otururken yakaladım."

Grace, Seth'in ağırbaşlı Kontu'nun bir bebeği sallayarak uyuttuğu düşüncesi karşısında hayretle baktı. Faith sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Tabii ki sessizce odadan çıktım. Onu gördüğümü bildiğinde her zaman bambaşka bir nedenle çocuk odasındaymış gibi davranır." Amanda mutlulukla gülümsedi. "Bu oldukça sevimli. Ama lütfen," dedi arkadaşları başlarıyla onaylarken, "bana Kasaba'da neler olduğunu anlatmalısınız. Sanki dedikodu duymayalı yıllar olmuş gibi geliyor!"

"Şey-," diye söze başladı Faith, ama antredeki bir kargaşayla yarıda kesildi, bu da Amanda'nın özür dileyip kapıya doğru yürümesine neden oldu.

"Affedersiniz hanımlar," dedi sıcak bir erkek sesi. "Amanda, Jon içeri mi?"

Grace kapının önünde oturuyordu ve gözleri aniden büyüdü. geniş. Arkası kapıya dönük olan Faith, orada kimin olduğunu görmek için hemen döndü ama Amanda'nın etrafından fuayeyi göremedi. Arkadaşının tanımadığı adamı Jonathon'un çalışma odasına yönlendirmesini dinledi ve tozlu binicilik kıyafetleri ile biraz tanıdık, çok bronzlaşmış bir yüzün kaybolmadan ve Amanda oturmak için geri dönmeden önce bir anlık görüntüsünü yakaladı.

"Aman Tanrım, Amanda. O Gareth değil miydi?" diye sordu Grace. Onu gördüğü kısa süre içinde o kadar ciddi -neredeyse gaddar- görünüyordu ki, bir önceki yıl tanıdığı neşeli adama hiç benzemiyordu. "Londra'ya döndüğünü duymamıştım."

Faith kaşlarını çatarak boş kapı aralığına baktı. "Taşrada olduğunu, yeni malikânesini yenilediğini söylememiş miydin?"

"Evet, ama Jon onun için Upper Brook Sokağı'nda bir şehir evi anlaşması yaptı ve kağıtları imzalamaya geldi. Bu geceyi burada geçirecek ama sabah erkenden Rothmere'e geri dönecek."

"Evlendiğimden beri çok değişti," dedi Grace düşünceli bir ifadeyle. "Daha yaşlı görünüyor."

Amanda kaşlarını kaldırdı. "Şu sıralar yerleşmekle oldukça meşgul. Çok fazla değiştiğini sanmıyorum ama Jon yeni unvanının getirdiği sorumluluklara ne kadar iyi uyum sağladığından bahsetti."

Faith şüpheci görünüyordu. "Muhtemelen her şey onun için yeni bir oyuncak gibidir - eninde sonunda ilgisini kaybedeceği bir oyuncak."

Grace şaşkınlıkla kız kardeşine baktı, çünkü Faith düşüncelerini nadiren dile getirir ve neredeyse hiç kimse hakkında olumsuz konuşmazdı. "Neden böyle söyledin Faith?"

"Davranışlarından ve şöhretinden anlaşılıyor," diye cevap verdi. "Birçok aşk ilişkisini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı ve bir geçmişi var

başkalarının hayatlarını nasıl etkileyebileceklerini dikkate almadan gülünç derecede fevri kararlar vermek."

Amanda sıkıntılı görünüyordu. "Yanılıyorsun," dedi, kaşları çatılmıştı. "Gareth'ı benim kadar tanıımıyorsun. Siz sadece onun topluma sunduğu yönünü gördünüz. Neden anlamsız biri olduğu izlenimine izin verdiğini hep merak etmişimdir..." Düşüncelere dalmış bir halde konuşmasını sürdürdü.

Faith, alışılmadık bir şekilde fevri konuştuğu için şimdiden pişmanlık duyarak, omuz silkmiş olan Grace'e kararsızca baktı.

Amanda daldığı hayallerden sıyrılıp kapıya baktı ve arkadaşlarına eğilerek sesini alçalttı. "Birkaç yıl önce onu neredeyse kaybediyorduk, biliyorsunuz."

Grace başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Hasta mıydı?"

"Hayır. Jonathon ve Gareth uzun zamandır neredeyse her konuda anlaşmazlığa düşmüş olsalar da aralarındaki bağ çok güçlü. Babaları ve Gareth'ın annesi bir kazada öldükten sonra onu Jon büyüttü. Ve Jon biraz..." Dudağını ısırdı. "Şey, oldukça katıydı. Gareth, Jon'la aynı şekilde yetiştirilmedi. Gareth'ın annesi çok hoş biriydi, babalarından çok daha gençti, neşeli bir ruhu vardı ve çocukların nasıl yetiştirilmesi gerektiği konusunda toplumun çoğundan çok farklı fikirleri vardı. Gareth için mürebbiye yoktu, başarıları övmek yerine hataları cezalandıran zorba öğretmenler yoktu. Annesi onun çocukluğunun tadını çıkarmasını istiyordu ve bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu."

Grace kendinden geçmiş bir halde öne doğru eğildi ama Faith kıpırdamadan oturdu, yüz ifadesi dikkatle boştu. Yine de kalbi yumuşamaya başlamıştı. Her zaman hayalini kurduğu türden bir evliliğe benziyordu, küçük bir kızken hayalindeki evde misafir olarak oyuncak bebeklerle çay partisi yaparken hayal ettiği gibi. Ama bu romantik düşünceyi sertçe bir kenara itti. Şimdiye kadar Gareth'ın yetişkin davranışlarını mazur gösterecek hiçbir şey duymamıştı.

"Annesi ve kont öldüğünde Gareth sekiz yaşındaydı. Jon, dediğim gibi, oldukça farklı yetiştirilmişti. Düşünülmesi gereken bir unvan vardı ve babaları ikinci karısına karşı hoşgörülü olsa da ilk karısına karşı mesafeliydi. Jon'un annesi ve babasının o doğduktan sonra birbirleriyle hiç etkileşime girdiklerinden emin değilim. Kadın görevini yerine getirmişti. Jon bebekken hastalandı ve öldü. Bir çocuğu nasıl yetiştireceğini tamamen şaşırان yaşlı kont, katı bir dadı tuttu, ardından katı mürebbiyeler ve katı öğretmenler geldi. Babası yeniden evlendiğinde Jon önce Eton'a, sonra da Cambridge'e gitmişti."

Faith, Jonathon ve Amanda'nın tarif ettiği yalnız yaşam için yüreğinin biraz burkulduğunu hissetti. Bu, onun dış görünüşündeki soğukluğu açıklamaya yardımcı oluyordu. Kendisi gibi annesiz olan Grace'le ne kadar farklı yetiştirildiklerini düşündü. Evlerine sıcaklık ve kahkaha yayılmıştı. Sevgi ve ışık. Kalbi yumuşadı ve başını sallayarak onu dinledi.

Kapı aralığına hızlı bir bakış daha atarak Amanda'nın hâlâ yalnız olduklarından emin oldu ve devam etti. "Jon'un önünde yaşadığı çocukluktan başka bir örnek yoktu. Unvana kolaylıkla adım attı, ancak Gareth gibi önlenemez bir çocuğu yetiştirme görevini, mülkü yönetmenin ve unvanı temsil etmenin karmaşıklıklarından çok daha büyük bir zorluk olarak buldu. Öğretmen üstüne öğretmen başarısız oldu. Mürebbiyeler kalmadı. Jon şaşkındı ve Gareth büyüdükçe iki kardeş arasındaki uçurum daha da derinleşti. Jonathon'la evlendiğimde, Gareth'ın alay ettiği, Jon'un onaylamadığı ve ikisinin de uzlaşmaya yanaşmadığı bir düzene girmişlerdi. Elimden geleni yaptım ama çok kısa bir süre sonra anlaşmazlıkları neredeyse duvarları sarsacak bir bağırış çağırışa dönüştü. Birbirlerine söyledikleri şeyler korkunçtu. Sonunda Gareth evi terk etti, kükreyerek sarhoş oldu ve orduya katıldı."

Faith, onun hakkında zaten sahip olduğu kanaati daha da pekiştiren, düşüncesizce yapılmış bir başka aptallık olarak gördüğü bu hareket karşısında başını iki yana salladı ama Grace büyülenmiş görünüyordu. "Aman Tanrım! Gareth orduda mı? Böyle bir görüntüyü pek bağdaştıramıyorum."

Amanda başıyla onayladı. "Ve bir komisyon bile satın almadı. Tıpkı diğer adamlar gibi o da kıtaya savaşmaya gitti. Ne yaptığını fark ettiğimizde çoktan gitmişti. Jon onu bulmaları için Bow Street koşucularını tuttu ve sonunda buldular." Durdu ve sertçe yutkundu. "Geldiler ve ona Gareth'in Fransa'da olduğunu, ağır yaralandığını, prognozunun şüpheli olduğunu ve hareket ettirilemeyeceğini söylediler."

Arkadaşları ona bakakalmıştı. Faith bile Gareth'ı onaylamama kararını unutmuş ve büyülenmişti. Bildikleri kadarıyla bu hikâyenin hiçbirisi daha önce konuşulmamıştı; Gareth'ın askeri bağlantısını daha önce duymamışlardı.

"Jon gitti, Garetha en iyi şekilde bakılmasını sağladı, iyileşeceğine ikna oldu ve eve döndü. Gareth'ın bugün bile kardeşinin orada olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ancak Gareth eve dönecek kadar iyileştiğinde, bunu sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yaptı. O ve Jon

Hâlâ çoğu konuda aynı fikirde değiller ama aralarında geçici, dile getirilmeyen bir ateşkes var, sanki bir daha işlerin o kadar ileri gitmesine izin vermemek üzere sessizce anlaşmışlar gibi.

"Ve şimdi odaklanacağı yeni bir şey var, tamamen kendine ait bir şey," diye bitirdi Amanda gülümseyerek. "Belki de onu bu hale getirecek olan şey budur. Artık sen ve tonun geri kalanı onu benim her zaman gördüğüm gibi görmeyi öğreneceksiniz: yolunu bulmaya çalışan nazik ama çelişkili bir genç adam olarak."

Faith'in gözleri boş kapı aralığına döndü ve bir öylece kaldı. Bu noktaya kadar sessiz kalmış, hikâyeyi dinlemiş, yeni bilgileri Gareth hakkında zaten sahip olduğu gerçeklere eklemişti. Onun hakkındaki izlenimini gözden geçirmeye başlamadan önce her şeyin kafasında oturmasına izin verecekti.

Dört

İlkbahar, 1814

Huzurlu bir mutluluk ışıltısıyla yıkanan Faith, bir yanında teyzesi Leydi Cleo Egerton, diğer yanında Amanda Lloyd olduğu halde, kıvrımlı merdivenlerden aşağıya, devasa balo salonunun zeminine doğru yürüdü. Aşağı inerken, ne zaman bir Kasaba etkinliğine katılsa görmeye alışkın olduğu arkadaşlarından bazılarını aradı.

Bu Faith için dışarıdaki ikinci sezonuydu ama bir bakıma aslında ilk sezonuydu. Bir önceki yıl Grace ile aynı anda Sosyete'ye takdim edilmişlerdi ve Grace'in niyeti hiçbir zaman bir koca bulmak olmamasına rağmen, herkes onun ilk evlenen kişi olmasını beklemiş ve Faith'e buna uygun davranmıştı. Elbette Grace, o zamanlar Sosyete'nin En Uygun Kişisi olan Huntwick Kontu'nun ilgisini çekmişti.

Henüz ve Faith'in tahminine rağmen, Toplum, Trevor'ın yerine Sezonun en yeni avı olarak kimin geçeceği konusunda ortak kararını tam olarak . Elbette bu rolü üstlenmeye istekli pek çok aday vardı ama hiçbirisi tüm gerekliliklere tam olarak uymuyordu.

Bu kişiler arasında en zengin ve güçlü olanlar Blackthorne Dükü Sebastian Tremaine ve uzaktan kuzeni İskoç Asheburton Markisi Lachlan Kimball'dı. Kuşkusuz bu iki adam da unvanlı, zengin, güçlü ve inkar edilemez derecede yakışıklıydı. Sorun şu ki, her iki adam da uzaktan bile erişilebilir değildi, çünkü Asheburton çoğunlukla İskoçya'daki malikanesinde kendi halinde yaşıyordu ve Blackthorne da nadiren Kasabaya geliyordu. Sonuncusu ne zaman bir ton etkinliğine katılsa, buz gibi tavrı ve tuhaf altın gözleri onu neredeyse ulaşılmaz kılıyordu.

Gareth Lloyd da öngörüldüğü gibi saygınlığını artırmıştı. Bir önceki Sezon sadece küçük bir oğul olan Gareth, bağlantıları ve popüleritesi sayesinde her zaman iyi bir av olarak görülmüştü, eğer biri küçük bir servete ve soylu bir akrabaya sahip bir adama olmaya istekliyse, ne yazık ki kendi unvanı olmasa da. Bu durum elbette bu sezon değişmişti.

yeni Roth Markisi seçildi. Ve Sezon başında bu unvanın şaşırtıcı bir gizli servetle birlikte geldiği söylentileri yayıldığında, yeni markiz anında olası En Uygunlar listesine eklenmişti. Ancak Asheburton ve Blackthorne gibi, Sezon ilerledikçe Gareth da Kasaba'da görünmez oldu. Arada sırada çılgın spekülasyonlar ortaya çıksa da söylentiler azalmaya başladı.

Geriye Lord Jameson kalıyordu. Jameson Kontu Horatio Aaron Grimsby, ortalama boyda, ortalama zekâda ve ortalama servette, ortalama görünümlü bir beyefendi. Lord Jameson'ın olağanüstü bir sorunu yoktu ama özellikle *doğru* bir yanı olduğu da söylenemezdi. O kadar ilgi çekmeyen biriydi ki, sadece varsayımsal olarak Sezonun en uygun bekarı olarak kabul edilebilirdi.

Öte yandan Faith Ackerly büyük bir popüleriteye sahipti. Neredeyse Londra'daki ilk balo salonuna adım attığı andan itibaren "Eşsiz" olarak ilan edilen Ackerly, ilk sezonunda büyük ilgi görmüştü ve bu yıl da boyuna ve asil, neredeyse mesafeli duruşuna rağmen çok daha fazla ilgi gördü. Soğukkanlı güzelliği mıknaş gibiydi ve sohbet ederken sergilediği sakin nezaket, ton züppelerine ortalama bir sosyete kızından biraz daha uzun olmanın getirdiği küçük kusuru görmezden gelmeleri için bolca sebep veriyordu.

Bu yüzden Horatio Grimsby onu istiyordu. Ve böylece, merdivenlerin dibine ulaşmalarından birkaç saniye sonra Faith, Amanda ve Cleo Teyze kendilerini beceriksiz, kararlı asilzadenin yanında buldular.

"Bayan Ackerly," dedi Kont, görgü kurallarına göre önce Leydi Egerton'a, sonra Leydi Seth'e ve en son da Faith'e hitap etmesi gerektiğini unutarak. Öpmek için elini kaldırdı, bu sırada beceriksizce kolunun manşetindeki çıtçıtta sallanan dans kartını yakaladı. "Her zamanki kadar güzel görünüyorsun, hatta daha da güzelsin," diye düzeltti kendini, yarattığı karmaşayı boş yere çekiştirirken Faith kızgınlığını zarif bir gülümsemenin ardına sakladı. Odanın her yanını bir sessizlik kapladığında, rahatsız edici saplama nihayet yerinden çıktı. "Buldum!" diye bağırdı Jameson, sesi ani sessizlikte yankılanırken, saplamanın ayrı yarıları yere çarptı ve zıt yönlerde kayboldu.

Elini serbest bırakan Faith kaşlarını çattı ve toplanan kalabalığın aniden sessizleşmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışmak için etrafına bakındı. Etrafındaki yüzlerin hepsi merdivenlerin tepesine dönmüştü, bu yüzden o da döndü, sadece

"Roth Markisi! Seth Kontu!" diye bağıarak gelenleri şaşkın bir kalabalığa duyurdu.

Odanın dört bir yanından öfkeli fısıltılar yükseldi ama Faith'in kavrayışının gerisinde kayboldular. Gareth Lloyd'un üvey kardeşinin yanında merdivenlerden inişini izledi. Bir yıl önce kız kardeşinin düğününde o çirkin sözleri söyleyen, gülen kahverengi gözlü şakacı gitmiş gibiydi. Bu adam daha güçlü, daha sert, daha kuvvetli görünüyordu.

Ve doğruca ona bakıyordu.

Asilzade çifti balo salonuna girdiğinde, kalabalık merdivenlere doğru akın etti ve yeni markizi ilk karşılayan olmak için Faith, Amanda ve Cleo'nun etrafında toplandı. Gareth Faith'e son bir kez, garip bir şekilde değerlendiren bir bakış gönderdikten sonra dikkatini isteksizce ondan etrafında toplanan kalabalığa çevirdi.

"Tanrım, Faith," dedi Cleo Teyze her zamanki bastonunu yere vurarak. "Görünüşe göre Roth da Jameson kadar seninle ilgileniyor." Boşta kalan eliyle manşetini kapatan Horatio'yu bastonunun ucuyla dürttü. Bu, patavatsız yaşlı dul kadına özgü bir sözdü ama yine de Horatio yakışksız bir kırmızı tona büründü ve aniden izin istedi.

Amanda sempatik bir şekilde güldü. "Zavallı küçük adam. Sanırım kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve dönecek," dedi.

Faith sitemle Cleo Teyze'ye baktı, o da ters ters baktı. "Bu doğru. O çocuk seni susamış bir adam gibi içiyordu ve sen onu vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadın!"

"Ah, Cleo Teyze, kendisinden biraz rahatsız olması ve ifade sorunu yaşaması Lord Jameson'ın suçu değil. Ona soğuk davranmak bana yakışmaz."

Cleo Faith'e aptalmış gibi baktı. "Ben o küçük bezelye beyinliden bahsetmiyordum. Doğru dürüst bir eş bulma konusunda en ufak bir fikri bile yok. Ben Roth'tan bahsediyordum tabii ki."

Faith, Gareth ve Jon'un hâlâ iyi dilekçiler tarafından kuşatılmış merdivenlere doğru baktı. Omuz silkti. "Adımı hatırladığından bile şüpheliyim," diye geçiştirdi ve kolunu Amanda'nın koluna dolayarak döndü ve uzaklaştı.

Evelyn Hedgepath, Roth Markisi'nin ilk sosyal görünüşünü pek de önemsememişti. Kasabadaki herkes gibi o da Roth Markizi'nin durumunun iyileştiğini ve rütbesinin yükseldiğini duymuştu.

Onunla ilişkisini nasıl yenileyebileceğini düşündü. Ancak uzun süredir toplumdan uzak olduğu için bunu yapma fırsatı olmamıştı.

Ama şimdi karşısındaydı. Spekülatif bir şekilde gülümsedi, yelpazesini açtı ve fırsatın kendisine sunulmasını bekledi.

Çok sonra Faith balkona çıktı ve rahat bir nefes aldı. Beş yüz kadar davetlinin gürültüsü neredeyse sağır edici, avizelerin sıcaklığı ve birbirine bu kadar yakın duran onca beden yorucu olmakla kalmamış, neredeyse geldiği andan itibaren talipleri tarafından kuşatılmıştı. Bu balo, bu sezon daha önce katıldığı düzinelerce balodan farklı değildi - aynı insanlarla doluydu ve diğerleriyle aynı eğlencelere sahipti, önemli bir istisna dışında. Bu baloya Roth Markizi de katılmıştı.

O ortaya çıkar çıkmaz, sosyeteye yeni giren kızlar ve anneleri akın akın ona asılmaya başlamıştı, bu da alışılmadık sayıda erkeğe, odada Gareth Lloyd'un üzerine atlamayan tek bekâr kadın gibi görünen Faith dışında, alay edecek, kandıracak ve dans edecek genç kadın bırakmamıştı.

Ve böylece, genellikle erkeklerle çevrili olmaya oldukça alışkın olan Faith, aniden kendini dans etme istekleri, içecek getirme teklifleri ve şaşırtıcı derecede çiçekli iltifatlarla boğulmuş buldu, hepsi de onun özel ilgisini çekmek için tasarlanmıştı. Sonsuz gülümsemeler, teşekkürler ve reveranslarla geçen birkaç saatin ardından Faith'in canına tak etmişti.

Cleo Teyze çoktan onu arkadaşlarına bırakmıştı ve Amanda da kocası tarafından kurtarılmıştı, bu yüzden Faith hayran kalabalığına son bir kez gülümsedi ve bayanların dinlenme odasını bulmak için izin istedi. Minnetle içeri girdi ve minderli bir tabureye çöktü, şakaklarını ovuşturdu ve kutsanmış bir rahatlamayla gözlerini kapattı. Ne yazık ki huzuru uzun sürmeyecekti. Daha yerleşmez bir grup geveze genç hanım odaya girmiş, Gareth'ın en çok kime ilgi gösterdiği gibi aptalca bir konu üzerinde tartışıyorlardı. Faith bir süre dinledi ve başının yeniden zonklamaya başladığını hissetti. İsteksizce ayağa kalktı ve hiç fark edilmeden oradan ayrıldı.

Balo salonunun arka duvarı boyunca rakipsiz bir şekilde ilerledi, terasa açılan Fransız kapılarına baktı ve sonra hiçbir şey bulamayacağına karar verdi.

Orada da huzur yoktu. Köşeyi döndü ve arka merdivenlerden ıssız bir koridora çıktı. Koridorun solunda yalnızlık için bir şans daha vardı: bir çift kapı bir balkona açılıyordu.

Sonunda nebze olsun sessizliğe kavuşacağına güvenerek koridorda yürüdü, kapıları açtı, dışarı çıktı ve kapıları arkasından kapattı. Hemen ferforje korkuluğa adımını attı ve yüzünü gecenin serin gökyüzüne çevirerek korkuluğa yaslandı. Sonunda huzur.

Rahatlayarak iç geçirdi, karanlık bahçelere baktı, sonra ellerini korkuluklara dayadı, eğildi ve aşağıdaki terasa baktı. Dinlenme odasında karşılaştığı aynı kız grubu görünmeden hemen önce kıkırdamalar ve heyecanlı kız sohbetleri duydu. Sessizce, teras kapılarını denememe kararından dolayı kendini tebrik etti.

"Sizce dışarıda bir yerlerde midir?" Bütün kızlar, düzinelerce cesur çiftin çoktan gözden kaybolduğu gölgeli bahçelere baktı.

"Bir yerlerde olmalı. Artık balo salonunda değil," diye cevap verdi bir diğeri.

"Belki de gitmiştir," dedi ikinci kat balkonuna kadar zar zor çıkmayı başaran küçük, belirsiz bir ses.

"Yapmamış olsa iyi olur!" diye haykırdı minyon bir esmer. "Annem, akşamın ilerleyen saatlerinde benimle dans etmeyi kabul etmesi için onu ikna ettiğini söyledi."

O anda biri balo salonunun kapılarını açarak kahkaha, müzik ve sohbet gürültüsünün dışarı çıkmasını sağladı. Kızlar bir grup olarak döndüler, kapılar tekrar kapanıp balonun sesleri arka planda hoş bir uğultuya dönüşürken önce gözden sonra da kulaktan kayboldular.

Faith doğruldu ve gözlerini devirerek tekrar bahçeye baktı. Roth'un grubun bahsettiği "adam" olduğunu hiç şüphesiz biliyordu. Bir elini kalbinin koyarak diğer elini mürekkep gibi karanlığa uzattı. "Lordum Gareth," dedi abartılı bir yalvarışla karışık bir sesle. "Eğer dışarıdaysanız, herhangi bir yerdeyseniz, lütfen bana kendinizi gösterin ki ben de sizin asil ışıltınızın tadını çıkarabileyim."

"Aslında Bayan Ackerly, düşündüğünüzden biraz daha yakınım."

Faith neredeyse yerinden sıçrayacaktı, sonra dönüp arkasına baktı. "Lordum," dedi gergin bir sesle. "Orada olduğunuzu bana haber vermeliydiniz."

Gareth olduğu yerde kaldı, bir çizmesini balkonun gölgeli ucundaki taş bankın üzerine dayamıştı. "Sanırım az önce buldum," diyerek ceketinin cebine uzandı ve yassı altın bir kutu çıkardı. "Sakıncası var mı?" diye sordu, çantayı açtı ve ince bir cheroot seçti.

Faith başını salladı ve olabildiğince dik bir şekilde kapıya doğru yürüdü, neredeyse utanç içinde boğuluyordu.

Gareth çerotu yakarken durdu, ona doğru bir adım atarken ayağı banktan çıktı. "Lütfen benim yüzümden gitmeyin, Bayan Ackerly." Bir kolunu alanı kapsayacak şekilde uzattı. "Balkon ikimize de yetecek kadar geniş."

Faith hiçbir şey söylemedi ama eli kapı kolunun üzerinde durdu. Burası oldukça huzurluydu ve biraz kaba davrandığını düşündü. Yine de, birilerinin onun bu karanlık balkonda yanında refakatçisi olmadan, kötü şöhretli bir çapkınla birlikte olduğunu keşfetme ihtimali her zaman vardı. Buradan ayrılması daha az rahat olsa da kesinlikle akıllıca olurdu.

Uzun bir süre her iki seçeneği de düşündü. Sonunda, rahatlık kazandı -Ve Amanda Lloyd'un söylentilerden çok daha fazla inandığı gibi biri olma olasılığı. Her ikisi de kalması için tek başına yeterli bir neden değildi. Ancak birlikte ele alındığında, onu ikna etmek için yeterliydi. Kibar bir gülümsemeyle Gareth'a döndü ve ses tonunu sohbet havasında tuttu. "Sezon'un en önemli etkinliklerinden birinde yalnız kalmak istemenizin sebebi neydi lordum?"

Gareth bunun, bu genç bayanla yapmak istemediği bir konuşma olduğunu düşündü. Belli ki, dans pistinin yakınında, seyircilerin kalabalığına rağmen neredeyse kendini Gareth'ın kollarına atacak olan Evelyn Hedgepath ile aralarında geçen tartışmaya tanık olmamış ya da duymamış olan çok az sayıdaki kişiden biriydi. Gafil avlanan Gareth, yoluna devam etmeden önce onu işaret ederek ve fiziksel olarak kenara çekmişti. Kadın peşinden gitmekte ısrar edince, Gareth ona oldukça kararlı bir şekilde ve herkesin içinde, onunla birlikte olmak istemediğini söylemek zorunda kalmıştı.

Gareth açıklama yapmak yerine چراğının etrafında gülümsedi. "Sanırım *seni* sessiz bir yer aramaya iten de tam olarak aynı şeydi," dedi.

Gözlerini kısarak ona baktı, acaba kendisiyle anlaşılmaz bir şekilde dalga mı geçiyordu diye düşündü; sonra onun son derece ciddi olduğunu fark etti. "Yapmalıyım

"İtiraf etmeliyim ki," dedi tereddütle, "popülariteyi böyle bir yük olarak göreceğinden hiç şüphelenmemiştim."

Gareth alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu işin cazibesi benden çok, lanet olası unvanda gibi görünüyor. Geçen sezonun tamamını aynı partilere giderek, aynı insanlarla selamlaşarak ve bu gece yaptığım şeylerin aynısını yaparak geçirdim ama bu akşam konuştuğum insanların yarısı sanki hiç tanışmamışız gibi kendilerini tanıtıyor."

Faith sempatik bir ifadeyle başını salladı. "İçinde hareket ettiğimiz bu Toplum oldukça tuhaf kurallarla işliyor gibi görünüyor, öyle değil mi?" Parmaklıklara doğru yürüdü ve kalçasını parmaklıklara yaslayarak serin esintinin yüzünü ve boynunu çevreleyen saç tutamlarını hafifçe kaldırmasına izin verdi.

Gareth başını salladı ve gece gökyüzüne bakarken onun mükemmel profilini inceledi. İstemsizce bir adım öne çıktı. "Daha da tuhafı, bu gece kızlarını burnumun dibine sokan aynı annelerin altı ay önce onlara benim ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken itibarsız bir çapkın olduğumu tavsiye etmiş olmaları."

Faith ona bir bakış fırlattı. "Öyle misin?"

"Neyim ben?" diye sordu, ay ışığının solgun saçlarını gümüş rengine dönüştürmesi bir an için dikkatini dağıtmıştı. Gözleri uzun bir bukleyi takip ederek elbisesinin bedeninden yükselen kremi kabarıklıklara doğru uzandı.

"Boş ver," dedi Faith sesinde bir parça ironiyle, onun bakışlarının yönünü izleyerek. "Sanırım az önce sorumu yanıtladın."

Gareth hızla başını kaldırdı ve kendini onun ifadesiz gri gözlerine hapsolmuş buldu. Omuz silkti ve bir şekilde sırttı. "Korkarım ki her açıdan suçluyum."

Faith sessiz kaldı, onun hakkında küçümsediği her şeyi hatırladı. Hayallerindeki adam yakışıklı, nazik ve özenli olmalıydı, açık ve... ve... Biraz kızardı. Roth Markisi çok *açgözlü* görünüyordu.

Gareth onun yüzünde beliren renk izlerini izledi ve Faith'in düşüncelerinin yönünü merak . Bir valsın hafif tınıları aşağıdaki terasın kapalı kapılarından onlara doğru süzülüyordu ve birdenbire onu kollarında hissetmek için yanıp tutuştu. "Dans eder misiniz, Bayan Ackerly?"

"Umursadığımdan çok daha sık," diye cevap verdi soğuk bir ses tonuyla.

"Partnerleriniz pek de ilham verici olmamış olmalı prenses." Sesinde yumuşak, boğuk bir ton vardı.

Faith her şeye rağmen kendini birden ilgisini çekmiş buldu. Bu beklenmedik yanıtın kışkırtmasıyla küçük bir adım geri çekildi. "Ah, ama hiçbiri ne sizin gibi itibarsız ya da kabul edilmiş bir çapkındı lordum, ne de şimdi sizin yaptığınız gibi bana uygunsuz lakaplar takmaya başladılar," diye uyardı.

Gareth hiç istifini bozmadan yaklaştı. "Benimle dans etmek ister misin?"

Faith kaşlarını kaldırdı. "Burada mı?" diye sordu kuşkuyla, etrafına bakınarak. "Neden olmasın? Biraz dar ama yeterince uzun, sanırım."

Kayıtsız kaldı.

"Eğlenceli olacak," diye ekledi, Faith'in onun küçük bir çocukken ne kadar sevimli olduğunu hayal etmesine neden olan kandırıcı bir ses tonuyla.

Adamın uzattığı ele baktı ve onu tutmak, tedbiri elden bırakıp kendisini balkondan aşağıya savurmasına izin vermek için bastırılamaz bir dürtü hissetti. Dudağını ısırarak düşündü. Dans etmekten hoşlanmamasının nedenlerinden biri de bir kadın için alışılmadık derecede uzun olmasıydı. Çoğu erkek ya onun boyundaydı ya da biraz daha uzundu, hatta bazıları daha da kısaydı. Gözlerini Gareth'in uzattığı elden yüzüne doğru kaldırdı ve onun kendisinden beş on santim daha uzun olduğunu fark etti.

Aniden utandığını hissederek elini onun elinin içine koydu ve adamın gülümsediğini gördü. Adam yavaşça onu yanına çekti. Ve sonra kollarını ona doladı ve onu balkondan aşağıya, nefesini kesen ve çaresizce güldüren bir valsle indirdi.

Gareth, ustalıkla dönüp geldikleri yoldan geri çıkmaya başlarken Faith'in hareketli yüzüne baktı. Bir gülümseme ne büyük bir fark yaratıyordu! Bu genç kadının güzelliği inkâr edilemezdi. Her zaman eşsiz biri olarak görülmüştü, mükemmel yüz hatları en saf beyaz mermerden yontulmuş gibi görünen havalı, klasik bir sarışındı. Görkemli saçları her zaman sakın bir şekilde geriye doğru toplanır, tek bir teli bile yerinden oynamazdı ve toplumun genç, bekâr bir kadın için uygun gördüğü ağırbaşlı, soluk pastel renklerde giyinmeyi ihmal etmezdi. Ama Gareth, buz gibi mükemmel Faith Ackerly'nin gülümsediğinde son derece büyüleyici olduğunu büyük bir zevkle öğrendi: iri gri gözleri pırıl pırıl bir gümüş rengine bürünüyor, kaymaktaşı yanaklarına yakışan bir kızarıklık yükseliyor ve ona düzgün, beyaz dişlerinin kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyordu.

Onu belli belirsiz kendine çekti, karşı koymadığında heyecanlandı, kollarına ne kadar mükemmel oturduğunun son derece farkındaydı.

Gareth ona gülümserken Faith dans ederken hiç bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. Her zaman ayaklarının ezilmesini engellemeye çalışırken kibarca sohbet zorunluluğu vardı -ya da daha kötüsü, kısa boylu bir adamın üzerinde yükselmek için kendini küçültmeye çalışmak zorunda kaldığında kürek kemikleri arasındaki keskin ağrıyı görmezden gelmek. Adamın onu ustaca döndürmesinden mi, partnerine bakmaya alışık olmamasından mı, yoksa adamın yumuşak kahverengi gözlerindeki şefkatli bakıştan mı başının döndüğünden emin değildi ama birden daha da yaklaşması gerektiğini hissetti çünkü dizlerinin tutmayacağından ve her an adamın ayaklarının dibine onursuz bir yığın halinde düşeceğinden kesinlikle emindi.

Gareth onu tamamen kendine doğru çekti, sadece oldukları yerde durana kadar hızı yavaşlattı, uzaktaki müzikle hafifçe sallandılar. Faith'in başı omzuna yaslanmıştı ve Gareth onun kokusunu içine çekmek için başını eğdi; sabun ve taze çiçeklerin baştan çıkarıcı karışımı, saçlarını hapseden tokalarından kurtarıp yüzünü içine gömmek istemesine neden oluyordu. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, nefesi kulağına değiyordu.

"Birinin sana buz prensesi diyebileceğine inanamıyorum."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Faith Ackerly kaskatı kesildi ve geri adım atarak kollarından kurtuldu, yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi.

Kendini unutmuş olmasından duyduğu sıcak utanç duygularına hücum ediyordu. Adamın kız kardeşinin düğününde sevgilisiyle nasıl açıkça flört ettiğini geç de olsa hatırladı. Sağduyusunu hiçe sayarak onun kollarında kalmak için duyduğu garip arzuyla savaştı ama Faith bir şekilde başını dik tutmayı ve sesini sertleştirmeyi başardı. "İyi geceler Lord Roth," dedi gergin bir sesle, sonra vakur bir zarafetle kapılara doğru yürüdü, onları açtı ve evin içinde kayboldu.

Gareth onun gidişini izledi, kolları aniden acı verici bir şekilde boşaldı. Gecenin soğuk havası, ruhunu ısıtan ısıtılı gülümsemenin yerini çabucak aldı. Parmaklıklara yaslandı, düşünceleri Rothmere'de kardeşiyle yaptığı konuşmaya döndü. Sezon için Kasaba'ya gelmesinin tek nedeni, unvan için bir varis bulma işini halletmektir. Ve bir varis yaratmak için önce bir eş bulması gerekiyordu.

Londra'nın, karısı olmayı çok isteyen genç kadınlarla *dolu* olduğunu öğreniyordu.

Yüzünü buruşturdu. Aslında, diye alaycı bir ifadeyle düzeltti, Londra bir markiz olmayı çok isteyen genç kadınlarla doluydu. Bu balkona kaçmadan önce burnunun dibine kadar sokulmuş olan bir sürü gösterişli sosyete kızını düşündü ve onları Faith Ackerly ile karşılaştırdı.

Yarışma yoktu.

Geçmişindeki şakacı ruhu geri geldi ve sırttı, ilkel de olsa güzel Bayan Ackerly'ye kur yapma fikri birdenbire çok hoşuna gıtmıştı. Eğer bir eş bulması gerekiyorsa, bu süreçten zevk almaması için hiçbir neden göremiyordu. Doğruldu ve kararını vermiş bir halde kapıya doğru yürüdü. Genç hanım fazlasıyla kontrollü ve düzgündü, ki bu ikisi de bir markizde olması gereken mükemmel özelliklerdi... ama o karısından daha fazlasını istiyordu.

Evet, diye karar verdi, Faith Ackerly'nin kesinlikle biraz sarsılmaya ihtiyacı vardı.

Bes

Pencere kenarındaki koltuğa tünemiş, bacakları altında kıvrılmış ve elinde bir nakış kasnağı olan Faith, Society'nin her gün gördüğü sakın, nazik yetiştirilmiş genç bayanın her santiminde görünüyordu. Bahçelere bakarken yüzü sakindi ve kısa bir hayale dalarken bir an için ellerinin boşta kalmasına izin verdi. Sonra, sanki bu hayal tatsız düşünceler getirmiş gibi, dudaklarını inceltti ve dikkatini tekrar iğne işine verdi, iğneyi keten kumaşın üzerine doğruluktan çok daha fazla bir güçle defalarca batırdı.

"Daha ölmedi mi?" Grace, oğlu Christian'a hoş geldin demek için gönderilen hediyeler için bitmez tükenmez gibi görünen teşekkür notlarını sabırla yazdığı küçük yazı masasından şakayla karışık sordu.

Faith ne yaptığını fark ettiğinde üzüntüyle başını kaldırdı. İşlemekte olduğu narin keten yakaya verdiği zararı inceledi, sonra içini çekti ve dikişleri çekmeye başladı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Faith'in bu kadar hiç hoş değildi ve Grace kız kardeşini rahatsız eden her neyse onun için gerçekten endişelendiğini fark etti. Faith başını salladı, ki bu şaşırtıcı değildi. Grace aklına gelen her şeyi ağzından kaçırma eğilimindeyken, Faith daha iç gözlemciydi ve genellikle endişelerini kendi kendine çözene kadar gizli tutmayı tercih ederdi.

Salonun açık kapısı ihtiyatlı bir şekilde çalınınca Grace omzunun üzerinden baktı. Eşikte en sevdiği uşak duruyordu. Kısa boylu, yuvarlak hatlı hizmetçi bir zamanlar teyzesi için çalışmış ama evlendikten kısa bir süre sonra Caldwell'lerin Londra'daki evinde çalışmaya başlamıştı. Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Evet, O'Reilly?"

"Bayan Faith için daha fazla çiçek teslim edildi leydim."

Grace kıpırdamayan kız kardeşine baktı. "Kartı saklayın ve diğerleriyle birlikte hastaneye gönderin lütfen."

"Evet leydim." O'Reilly tereddüt etti. "Sadece normal buketlerden biraz daha hacimli," diye açıkladı.

"Hacimli mi?" Grace merakla sordu. Faith yavaşça başını çevirdi, yüzünde garip bir ifade belirmişti.

"*Daha büyük*," diye açıkladı O'Reilly.

Faith aniden ayağa kalktı. "Bunlar ?" "Neden Bayan

Faith, ben asla-"

"Kim?" diye tekrarladı gözlerini kısarak.

O'Reilly'nin ağzı kapandı ve kısa, iri gövdesinin elverdiği ölçüde doğruldu. "Roth Markisi," dedi.

Faith elindeki nakış kasnağını pencere kenarındaki koltuğa fırlattı ve odadan çıkıp antreye doğru yürüdü.

Aniden durdu ve şok içinde nefesi kesildi. Önünde o güne kadar gördüğü en muazzam çiçek aranjmanı duruyordu. Aslında büyük bir toprak saksının içinde küçük bir ağaçtı; iris, larkspur, pembe ve beyaz papatyalar narin ve renkli bir desen oluşturmak için dallara kurdelelerle örülmüştü. Arkasından Grace'in fuayeye girdiğini ve şaşkınlığını yankıladığını duydu.

Faith sinirlenerek devasa bukete doğru yürüdü. "Not nerede?" diye sordu O'Reilly'ye.

"Aslında notu elden teslim etmeyi umuyordum," diye alaycı bir ses geldi açık kapının arkasından. Gareth ağacın arkasından belirdi, uzattığı elinde beyaz bir zarf vardı.

Grace bir kıkırdamayı bastırdı.

"Çıkarın onu buradan!" diye emretti Faith en saçma sapan ses tonuyla.

"Not mu?"

"The..." Eliyle ağacı işaret etti. "*Bu* her ."

"Beğenmedin mi?" diye sordu Gareth incinmiş bir sesle. Kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu, bu da Faith'i daha da sinirlendiriyordu.

"Hayır," diye kısaca cevap verdi, sonra Gareth'ın kontrol mücadelesi olarak algılamaya başladığı bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

"En azından notumu kabul edersen, onu hemen götüreceğime söz veriyorum." Faith sessiz kaldı, yüz ifadesi okunamıyordu.

"Pekâlâ, o zaman çiçekleri tercih edersin," dedi Gareth neşeyle, şapkasını çıkarıp O'Reilly'ye uzattı, o da hiç düşünmeden kabul etti.

Faith sinirli bir şekilde, "Bana sadece notu ver," dedi. "Ve Lord Roth'a şapkasını geri ver, O'Reilly."

Gareth sırtarak zarfı ona uzattı ve şapkasını geri aldı, bu sırada iki uşağı sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı ve ağacı taşımaya başladı.

Faith zarfı açarken, "Bırak onu," diye tersledi. Uşaklar kararsızca Gareth'a baktılar, Gareth ince bir işaretle gitmeleri gerektiğini söyledi.

başını eğdi. Hemen ortadan kayboldular.

Faith notu açtı ve sessizce okumaya başladı.

Dün geceki kasıtsız hakaret için en içten özürlerimi sunarım. Telfi etmek için sizi arabayla götürebilir miyim?

Faith notu dikkatle yeniden katladı, zarfın içine yerleştirdi ve O'Reilly'ye döndü. "Pelerinim ve uygun bir şapka lütfen," dedi tatlı bir sesle. O'Reilly aceleyle hizmetçisi Becky'yi bulmaya gitti. Fuayeye garip bir sessizlik . Gareth, gülme isteğini kontrol etmek için dudaklarını büken Grace'e göz kırptı. Faith, güzel yüzünde soğuk bir ifadeyle olduğu yerde sessizce duruyordu. Uşak istenen eşyalarla döndüğünde, onları giydi, ağacın etrafından dolaştı ve eldivenli elini Gareth'ın koluna koydu. Tek kelime etmeden ön kapıdan geçip gözden kayboldular.

Huntwick'in uşağı Wilson kapıyı kapatır kapatmaz Grace, O'Reilly ile baktı. "Uygun bir şapka bulabildiğine sevindim." Dudakları kıpırdadı.

"Biraz endişeliydim leydim. Bayan Faith'in odasına ulaştığımda Becky'yi bulamadım ve neyin uygun olacağından da emin değildim. Tahmin etmek zorundaydım," diye cevap verdi uşak, ciddi görünmek için elinden geleni yaparak.

Soğukkanlılığını neredeyse yeniden kazanmış olan Grace çaresizce gülmeye başladı. "Aman Tanrım! Ya yanlış tahmin etseydin?"

O'Reilly tüm ciddiyet çabalarından vazgeçti. "Ben olsam ağacın arkasına saklanırdım!" diye mırıldanarak gözyaşlarını sildi.

Kendilerini biraz toparladıktan sonra O'Reilly "ağacı" taşımasına yardım edecek birini bulmak için aceleyle uzaklaştı. Grace antrede uzun bir süre daha durdu, kız kardeşiyle Gareth Lloyd arasında neler olup bittiğini anlamasına yardım edecekmiş gibi düşünceli düşünceli kapıya baktı.

Tekerleklerin gümbürtüsü, atın toynaklarının sabit şakırtısı ve şehrin ortam sesleri dışında her şey sessizdi. Faith dimdik oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzü sakinleşmiş, hayvanın kulaklarının arasından dosdoğru ileriye bakıyordu.

Yaklaşık on dakika sonra parka girdiler ve Gareth boğazını temizledi. "Özür dilememe izin verecek kadar yürekli olduğunuzu sanmıyorum."

Faith yavaşça başını çevirdi ve onun profilini soğukkanlı, değerlendirci bir bakışla inceledi. Henüz yeterince rahatsız görünmediğine karar verdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ama gözlerini de kaçırmadı.

Gareth dikkatini yola vermeden önce ona yarım bir bakış attı. "Beceriksizce yaptığım konuşma girişiminin affedilemez olduğunun elbette farkındayım..." Sesi kesildi ve açıkça onun cevap vermesini umuyordu. Cevap vermeyince öfkesi daha da arttı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duydunuz mu Bayan Ackerly?"

"Evet," diye cevap verdi.

Gareth kaşlarını kaldırdı. Bu, şimdiye kadar bir kadınla yaptığı en tuhaf konuşmaydı. Kadınların nadiren konuşmayı *kestiklerini* uzun zamandır tecrübe etmişti ve hiçbir zaman bir kadından tam bir cümle çıkarmak için çaba sarf etmeyi gerekli bulmamıştı. "Peki söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye sabırla sordu.

Faith kararlı bir ifadeyle ona baktı. "Cevap vermeye değer bir şey söylediğinde, sana bir cevap vereceğim."

Bu inanılmaz açıklama üzerine Gareth aniden kendini kaybetti. "Bayan Ackerly, tanıştığımız andan bu ana kadar bana karşı davranışlarınızın duygusuz, saygısız ve kaba olmaktan başka bir şey olmadığının farkında mısınız?"

Faith sessizce oturmaya devam edince o da devam etti. "Seninle ilk temasım, Trevor Caldwell'e kız kardeşini idare edemediği ortaya çıkarsa ticari itibarının zarar göreceğini hatırlatmamı emreden kısa ve öz bir nottu. O zamanlar bunun çok zekice bir tündengelim olduğunu düşünmüştüm ve tabii ki işe yaradı."

Faith, kız kardeşinin ilişkisinin daha başlamadan neredeyse mahvolmasında oynadığı rolü hatırlatan bu söz karşısında nihayet kıpırdandı.

"Kız kardeşimin sevdiği tek erkeğe neredeyse mal olan şeyin White'ın bahis defterindeki aceleci ve kötü yerleştirilmiş bahsin olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, onları tekrar bir araya getirmene yardım gerektiğini hissettim."

Gareth'a kendini beğenmiş, üstünlük taslayan bir bakış attı.

Marki'nin sesi yumuşadı. Faith onu daha iyi tanısaydı hemen telaşlanırdı, çünkü ailesinden ve yakın arkadaşlarından herhangi biri ona ses tonunun, normalde oldukça cömert olan sabrının sona erdiğini gösterdiğini söyleyebilirdi. "Ve böylece prenses, kız kardeşiniz ve enişteniz gibi sizin de beni affedeceğinizi umarak, onların düğün resepsiyonunda sizinle konuştum. Sizinle konuşurken ne kadar etkilendiğimi söylemeyi umuyordum."

strateji, ama konuşma girişimlerim beceriksizceydi ve bana bunu telafi etme şansı bırakmadınız."

Faith kaşlarını kaldırdı. "O akşam açtığınız konu ne bana uygundu ne de görünüşe göre tartışmak istediğinizi söylediğiniz konuyla ilgiliydi lordum."

Gareth onun sözlerini duymazdan geldi. Parktan çıkmak ve Caldwell'lerin evine dönmek için aracı ustalıkla döndürürken gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "O halde dün gece kendimi seninle o balkonda yalnız bulduğumda ne kadar memnun olduğumu tahmin edebilirsin. Aylar önce söylemek istediklerimi sana aktarmak için mükemmel bir fırsattı." Sesi tekrar yumuşadı, bu kez boğuk ve derin bir hal aldı. "Ay ışığında bu kadar güzel olacağını ya da o valsini duyduğunda gözlerindeki hüznü ifadeyi hesaba katmamıştım."

Faith nefesini tuttu ve tekrar ona döndü ama adam artık ona bakmıyordu. Önlerindeki yola bakarken engebeli profilindeki ifadesi sertti ve kahverengi gözleri artık yumuşak ve sıcak değildi. Sessizliğe gömüldüler.

Çok geçmeden Caldwell konağının önünde durdular ve Gareth aşağı atlayıp arabadan inmesine yardım etmek için elini kaldırdığında Faith bir an için pişmanlık duydu. Eldivenli elini hafifçe Gareth'in elinin içine koydu ve aşağı indi, Gareth ona merdivenlerden çıkarken eşlik etmeye başladığında onu kısa bir süreliğine durdurdu.

"Lordum, kız kardeşimin düğünündeki niyetinizi fark etmemiştim."

Adamın yüzü kayıtsızdı, bu yüzden kadın onun geri çekilmesi karşısında çaresiz hissederek merdivenleri çıkmak için döndü. Adam onun yanında adımlarını hızlandırdı.

Kapıda bir kez daha denedi. "Lord Roth, özrünüzü kabul ediyorum." Wilson kapıyı açtığında garip bir şekilde durdu.

Gareth şapkasını eğdi ve bir adım geri çekildi. "Boş verin Bayan Ackerly. Hatırlarsanız, bana bunu teklif etmem için hiç fırsat vermemiştiniz." Ve bu sözlerle dönüp merdivenlerden indi ve şaşkın Faith'i içeri girmesi için yalnız bıraktı.

Wilson kapıyı arkasından kapattı.

Altı

Sakın bana o canavarlığı takdir etmeye başladığını söyleme!"

Grace omzunda küçük Christian'la yanında belirlediğinde Faith belli belirsiz gülümsedi. Gareth'ın getirdiği ağacın yanında durmuş, aralarında ortaya çıkan yanlış anlaşılmayı nasıl telafi edebileceğini düşünüyordu. Gareth'ın önceki uygunsuzluğuna ilişkin değerlendirmesi değişmemiş olsa bile, durumun gerektirdiğinden daha inatçı davrandığına karar vermişti. "Hoşuma söyleyemem, hayır. Ama verildiği ruh halini takdir ediyorum."

Grace kız kardeşinin sıkıntılı yüzüne baktı. "Gidip oturalım," diye önerdi. "Christian daha bir aylık ama onu uzun süre kucağında tuttuğumda oldukça ağırlaşıyor."

Salona girdiler ve Grace, etrafa saçılmış diğer narin mobilyaların arasında çok yersiz görünen sallanan sandalyeye yerleşti. Aksi yöndeki korkularına rağmen Grace anneliğe hemen açık olmuş ve neredeyse sadece Christian'a bakmakta ısrar etmişti. Onun bu kararı, genç karısını çok seven Trevor'ın, çalışma odası da dahil olmak üzere Grace'in sık sık gittiği tüm odalara sağlam bir salıncak yerleştirmesine neden olmuştu.

Faith kız kardeşinin sandalyesine yakın bir tabureye oturdu. "Markizi benden çok daha iyi tanıyorsun," dedi.

Grace başıyla onayladı. Gareth Lloyd kocasının yakın bir arkadaşıydı ve Grace ile Trevor'ın filizlenmekte olan ilişkilerini neredeyse mahvetmekle sonuçlanan flörtleri sırasındaki olaya rağmen ona oldukça düşkün olmuştu. White'ın ünlü bahis defterinde Trevor'ı neredeyse küçük düşüren ve Grace'in itibarını yerle bir eden bir bahis oynadığı için onu çoktan affetmişti. Bu olay artık Gareth'la sık sık dalga geçtikleri bir konu haline gelmişti.

"Korkarım onu oldukça derinden kırdım. Bu durumu düzeltmeyi umuyordum."

Grace gülümsedi. Kardeşini, Faith'in yüksek sesle söylemediği şeyleri duyabilecek kadar iyi tanıyordu. "Bunu yalvaran ve onursuz biri gibi görünmeden yapmanın bir yolunu bulmayı tercih edersin, değil mi?"

Faith tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Koşullar hakkında bilgi almamın sakıncası var mı?" Grace nazikçe sordu.

Bir anlık tereddüt ve birkaç duraksamadan sonra Faith hikâyeyi en başından anlattı; bir önceki yıl ona yazdığı mektuptan başlayarak, o talihsiz bahsi, Grace'in düğününde onu nasıl küçümsediğini ve balkonda dans ederlerken onun sözlerine nasıl tepki verdiğini anlattı. Çalınan valslerini anlatırken biraz kızardı ama kız kardeşine neredeyse her şeyi anlatabileceğini biliyordu.

"En kötüsü de," diye bitirdi Faith mutsuz bir şekilde, "yolculuk sırasında birkaç kez benden özür dilemeye çalıştı ama ben izin vermedim."

Grace düşünceli görünüyordu. "Bu kadar güçlü tepkiler vermek hiç de sana göre değil." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ne de olsa *kendisi* sana buz prensesi demedi, sadece Toplumun bunu yaptığına inanmakta zorlandığını belirtti."

"Aslında beni asıl rahatsız eden bu değildi," diye itiraf etti Faith, yüzü pembeye çalan bir renk alarak. Sesini neredeyse bir fısıltıya kadar alçalttı. "Beni tutmasına izin verme şeklimdi. Ben... ben onun yapmasını *istedim*, Grace. Hatta kendimi beni öpmesini dilerken buldum." Sertçe yutkundu, tedirgin edici markize verdiği tepkiyi her düşündüğünde midesine yerleşen garip duygu düğümüyle savaştı. "Bu hiç de uygun değil. Kendimi çok... ağırlı hissediyorum."

Grace sallanan koltuğunda arkasına yaslandı ve Christian'ı kolunun kıvrımına yerleştirerek yüzündeki memnuniyet gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Ağrımının nesi kötü?"

Faith kıpırdandı, sırrını paylaştığı kişi Grace olmasına rağmen duygular ve öpücükler konusundan hiç hoşlanmıyordu. "Bu konuda *her şey* yanlış. O benim kocam, nişanlım, hatta sevgilim bile değil. Beni Trevor'ın seni sevdiği gibi seven biriyle birlikte olmak istiyorum." Yüzü yumuşadı. "Seni gördüğünde gözleri sıcacık oluyor." Faith kısa bir süre titrek bir gülümseme verdi ve kız kardeşi gülümsemenin solmasını izledi. "Gareth öyle bir adam değil. Ve onun hakkında böyle duygular beslememeliyim."

Grace başını eğerek Faith'in söylemediği her şeyi düşündü ve korktuğu şeyin fiziksel yakınlık olup olmadığını merak etti. Gareth'in üzü, fiziksel ihtiyaçlarını karşılamaya olan ilgisini gizlemeyen bir adamdı ve önemseydiği biriyle farklı olacağını düşünemiyordu. Ve markizin, onu vazgeçirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen Faith'e gösterdiği belirgin ilgiye bakılırsa Grace, Gareth'in bir sevgilisi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Kız kardeşine karşı gerçek bir ilgi, hatta sevgiye dönüşebilecek bir ilgi. "Biliyor musun," dedi, "Trevor biz birlikte olmadan çok önce bana dokunmuş ve ağrımı hissettirmişti."

Faith kıpırdanarak kız kardeşinin fiziksel yakınlık düşüncelerinden rahatsız olduğuna dair inancını doğruladı. "Ama en başından beri seni istiyordu. Onurlu bir şekilde. Bunu sorgulamak için hiçbir zaman bir nedenin olmadı."

"Hayır. Ama Trevor'ın ona olan hislerimi sorgulaması için kesinlikle bir nedeni vardı." Grace gülümsedi. "Neden Gareth'a bir şans vermiyorsun?"

"Çünkü Amanda Lloyd neye inanırsa inansın, o sadece kötü niyetli ve itibarsız biri olarak biliniyor. İnsanlar değişmez. Gerçekten değişmezler. Leopar bile beneklerini değiştiremez, bilirsiniz."

Grace düşünceli görünüyordu. "Katılmıyorum. İnsanlar değişebilir. Bir yıldan uzun bir süredir nazık ya da başka türlü bir kadınla birlikte olduğundan bahsedilmiyor."

"Muhtemelen o kadar uzun zamandır Londra'da bulunmadığı içindir," diye araya girdi Faith kuru bir sesle.

"Aslında," diye devam etti Grace, sanki kız kardeşi hiç konuşmamış gibi, "bugünlerde burada kapalı kaldığım için şahit olmasam da, Evelyn Hedgepath dans pistinin ortasında neredeyse kendini ona fırlattığında ona *çok* soğuk davrandığını duydum."

Faith dudağını çiğnedi. "Dün gece mi? Katıldığım baloda mı?"

Grace başını salladı. "Cleo Teyze'ye göre." Faith'e sert bir bakış attı. "Belki de onu o balkonda 'itibarsız bir çapkın' olmak için tüm o fırsatlardan uzak, sessiz bir an aramaya iten şey buydu. *Seninle* geçireceği sakın bir an o kadar hoşuna gitti ki bugün buraya geldi. *Seni* görmek için."

Faith başını kaldırdı. "Sadece aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum."

"O zaman," dedi Grace, "bu gece mükemmel bir fırsat olabilir. Gareth'in Amanda'nın yıllık balosunda olacağı kesin. Eminim ondan özür dileyecek bir an bulabilirsin. O gerçekten çok iyi huylu bir insan, biliyorsunuz. Aslında, mizacı bana sık sık Trevor'inkini hatırlatıyor."

"Sana beni hatırlatan kim?"

Huntwick Kontu kapının girişinde durmuş, karısının kucığındaki çocuğa bakarken yüzünde sahiplenici bir gurur gülümsemesi vardı.

"Gareth, lordum." Grace gülümsedi, yüzü kocası yanındayken her zamanki gibi ışıldıyordu.

Karısının kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen yüzünden Faith'e baktı ve onun rahatsızlığını gördü. "Bunun antremdeki o tuhaf görünümlü ağaçla bir ilgisi var mı?" diye sordu, sonra karısı önlenemez kıkırdamalar içinde eriyip giderken küçük oğlunu kurtarmak zorunda kaldı.

Faith ona ters ters baktı.

Trevor bebeği başının üzerine kaldırdı ve çocuğun melek yüzüne baktı, salondan dışarıya doğru eğlenerek yürüyordu. "Belki de Roth'u, hayatının altüst olmak üzere olduğu konusunda uyarmalıyız," diye önerdi küçük kundağa. Christian kabul eder gibi göründü.

Trevor aniden Gareth'ın Grace'e kur yapmasındaki rolünü hatırladı. Genişçe sırtarak, arkadaşının her şeyi kendi başına öğrenmesini izlemenin çok daha eğlenceli olacağına karar verdi.

Merhaba Faith!" diye seslendi Cleo Egerton arabasının içinden. "Ne kadar güzel görünüyorsun, değil mi? Acele etmeye çalış canım. Caddenin aşağısında sıralanmış arabaları şimdiden görebiliyorum!"

Faith ve Grace öne doğru eğilerek trafik karmaşasına baktılar. Grace kıkırdamasını bastırdı ve kız kardeşine sordu: "Arabasını burada bırakıp Amanda'nın evine kadar iki blok yürümek isteyeceğini sanmıyorsun, değil mi?"

Faith sahte bir dehşet ifadesiyle baktı. "Ve yürüyerek mi geldin? Rezalet! Belki onu bensiz gitmeye ikna edebilirim ve neredeyse varana kadar beklerim. Sonra yürüyerek aşağı iner ve tam zamanında kapıya varmak için arabaya binerim."

"Faith Marie, orada ne kadar *durmayı* planlıyorsun?"

Faith teyzesinin tiz sesi karşısında gözlerini devirdi ve itaatkâr bir şekilde merdivenlerden indi.

"Sana söylediklerimi unutma," diye seslendi Grace.

Faith arkasına bakmadan el salladı ve arabanın içinde kayboldu. Grace kasaba evine geri dönmek için döndü ama kocasının geniş bir sırtıyla arkasında durduğunu görünce irkilerek sıçradı.

"Aman Tanrım, Trevor! sinsi sinsi dolaşmak zorunda mısın?"

Onu kollarının arasına aldı. "Tüm bu heyecanı kaçıracağın için hiç mi üzülüyor musun?"

Grace bir elini havada salladı. "Faith'in her zamanki becerikliliğiyle her şeyi halledeceğine güvenim tam."

Trevor bir kaşını kaldırdı. "Ah. Ama Gareth yapacak mı?"

Grace başını salladı. "Hiç heyecan olmayacak." Mavi gözlerinde muzip bir parıltı belirdi ve Trevor'a yaklaşarak yüzünü onunkilere doğru eğdi. "Tabii sen burada bir şeyler yaratmak istemiyorsan..."

Kocası ona kurt gibi baktı ve Lloyds'ların partisine giderken yanlarından geçen birkaç arabanın içindekiler daha sonra onun, kahkahalarla çığlık atan karısının ayaklarını yerden kesip evlerinin kapısını tekmeleyerek açtığını ve içeride kaybolduğunu gördüklerinde duydukları şaşkınlığı anlattılar. Ton'un yaşlı hanımları Huntwick Kontesi'nin tuhaf davranışlarının bir başka örneği karşısında kaşlarını çattı ve onaylamaz bir tavırla dillerini şaklattı, ama genç hanımlar hüznle iç geçirdi. Grace'in artık daha edepli davranması gereken evli bir anne olması umurlarında değildi. Her biri onun kocası kadar gösterişli ve romantik birini bulmayı umuyordu.

Çoğunun hayallerinin merkezinde artık Roth Markisi vardı.

Yedi

Faith kalabalık balo salonunun en ucunda durmuş, Roth Markisi'nin görünmesi için özenle hazırlanmış merdivenin tepesini gizlice izliyordu. Şimdiden birkaç dans isteğini geri çevirmiş, hafif bir baş ağrısını o kadar güzel bir şekilde öne sürmüştü ki, reddedilen her beyefendi ona hemen bir tür yardım teklif etmişti. Bazıları ona içecek bir şeyler getirmek için, bazıları da dans edecekleri başka sosyetik kızlar bulmak için ortadan kaybolmuştu. Ancak en ateşli hayranlarından birkaçı onunla sessizce konuşmaya devam etti, bu yüzden gerçekten dinlemese de onların sohbetinden keyif alıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Genç Lord Pinkerton yepyeni faytonunu, hiç yenilmediğini söyleyerek övünen Lord Ivanly ile yarıştırmak için ona eşlik etmeyi kabul ettikten sonra, daha zeki birkaç genç beyefendinin dikkatini dağıtmıştı. Bu, çok doğru bir genç bayana hiç yakışmayan bir hareketti. Aslında Pinkerton az önce Faith'e kimin daha iyi bir yarışçı olduğunu düşündüğünü sormuştu - şüphesiz doğru bir cevabı olamayacak bir soru. Gareth Lloyd nihayet ortaya çıktığında Faith öfkeyle en diplomatik yanıtı bulmaya çalışıyordu.

"Roth Markisi!" diye gürledi Seth'in uşağı. Odaya bir önceki akşamkine benzer bir sessizlik çöktü. Faith'in etrafını saran adamlar onun yüzünün tepkiyle aydınlanmasını izlerken kaşlarını çatılar.

Gareth merdivenlerin başında uzun bir süre kıpırdamadan durdu, gözleri aşağıda toplanan kalabalığın üzerinde hızla gezindi. Faith nefesini tuttu. Öğleden önce ona o kadar kızmıştı ve bir önceki akşam fark edilmelerinden o kadar endişelenmişti ki, ona gerçekten bakmaya zaman bulamamıştı. Şimdi gördüğü şey ise nefesini kesmişti.

Elbette, onu ilk dansa kaldırdığında fark ettiği gibi oldukça uzun boyluydu, ama insanın durup bakmasına neden olan sadece boyu değildi. Gerçekten de tanıdığı diğer erkekler de onun kadar uzun ya da daha uzundu. Yine de Gareth, bir yıl önce sahip olmadığı bir varlığa, sadece bir unvanı miras almaktan gelmeyen bir güç ve komuta aurasına sahipti. Bu, sorumluluğun farkına varmaktan ve beklentileri karşılamaktan geliyordu. Bazı adamlar sadece bir unvana sahip olurlar. Gareth Lloyd, Roth Markisi *olmuştu*.

Bir önceki akşam terastaki kız grubunun onun için bu kadar aptalca ve uçarı davranmış olmalarına şaşmamalıydı. Siyah gece ceketini ve pantolonunu, pek çok ton züppesinin kullandığı sahte vatkalının yapmadığı şekilde dolduruyordu. Yüzü, yaşlılarının çoğunun aksine, sanki zamanının çoğunu dışarıda geçiriyormuş gibi bronzlaşmıştı. Düzlemleri sert görünmeksizin engebeliydi, bu da onu gülümsemediğinde neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklı, gülümsediğinde ise çocuksu bir çekiciliğe sahip kılıyordu. Ama en önemlisi, inanılmaz gözleri Faith'in kendini oldukça zayıf hissetmesine neden oluyordu.

Bu mesafeden bile inanılmaz görünüyorlardı. Saçlarıyla aynı koyu renkteki kalın, düşünceli kaşlarının altında, güldüğünde parılayıp dans edebilen, öfkelenildiğinde tehlikeli bir niyetle uğursuzca parlayabilen veya gülümsediğinde sıcak bir kestane rengi parlayabilen açık kahverenginin sıcak bir tonuydu. Aynı zamanda, tıpkı geçen gece özel valslerini yaptıkları sırada olduğu gibi, zaman zaman acı veren bir şefkatle yumuşayabildiklerini de biliyordu. O bakış Faith'e sanki dünyadaki tek kadınmış gibi hissettirmişti.

Ve şimdi o gözler onunkileri buldu.

Bütün gece dikkatle izlemiş ve tam da bu anı beklemişti; adamın geldiğini görmek istiyordu ki kendi anını seçebilsin ve söyleyeceklerine en rahat ve açık görüldüğü anda ona yaklaşabilsin. Ama adam basamakları kasıtlı bir niyetle inmeye başladığında, gözleri onunkileri hiç bırakmamış, onu olduğu yerde kalmaya zorlamıştı. Faith o zaman o anı kendisinin seçemeyeceğini anladı.

Gareth balo salonunun zeminine ulaştı ve hayranlarının ortasında durduğu yere doğru hatasız bir şekilde ilerleyerek yeri yutan adımlarla odayı geçmeye başladı. Ona doğru ilerlerken, yüzlerce çift göz onun ilerleyişini takip etti, hepsi de Gareth'in dikkatini kimin ya da neyin çektiğini ilk gören olmak için sabırsızlanıyordu.

Birisi görüşünü engellediği için Faith bir an için onu gözden kaybetti ama çok geçmeden yeniden ortaya çıktı ve sanki havadan gelmiş gibi önünde cisimlendi. Etrafında duran adamlara sabırsız bir bakış fırlattı. Söylenmemiş emre anında itaat ettiler ve balo salonunun bu köşesini aniden büyüleyici bulan kalabalığın içinde eriyerek kenara çekildiler.

Ve orada durdu. Faith uzun bir an dondu kaldı, gözleri onunkilere kilitlendi.

Hafifçe eğildi. "Bayan Ackerly." Sesi sıcaktı, öğleden sonraki yolculuklarının sonundaki soğukluktan eser yoktu.

Başını asilce eğdi ve uygun bir reverans yaptı. "Lordum," diye mırıldandı.

Kadın doğrulurken, adam kolunu uzattı. Garip bir gerçekdışılık duygusuna kapılan Faith elini onun koluna koyarken izledi, sanki izin istemiş gibi dans pistine kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Oraya vardığında, transa geçmiş gibi döndü ve onun kollarına atıldı.

Odanın dört bir yanından meraklı bakışlar ve kıskanç bakışlar onların ilerleyişini takip ediyor, çoğu bu eşleşmeye neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. O öğleden sonra parkta yaptıkları kısa gezintiyi çok az kişi izlemişti ve kimse balkondaki danslarına tanık olmamıştı. Neredeyse herkes Faith ve Gareth'in daha önce doğru dürüst tanıştırılıp tanıştırılmadığını hatırlamaya çalışarak hafızalarını yoklamaya başladı. Lloyd'lar ve Caldwell'ler arasındaki dostluğa bakılırsa, özellikle de kız kardeşinin bu ailelerden biriyle evlendiği düşünülürse, kimse böyle bir olayı hatırlayamıyordu. Yine de daha önce hiç bu kadar aleni bir şekilde bir araya gelmemişlerdi, hele de birbirlerine bu kadar uyumlu göründükleri bir şekilde. Yine de buradaydılar: Ton'un Eşsiz Buz Prensesi Faith Ackerly, Sosyetenin En Uygun Gareth Lloyd'uyla dans ediyordu. Ve sanki dans pistindeki tek çift onlarmış gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Tonlarca insanın tipik aşırı tepkilerine alışkın olan Amanda Lloyd, kayınbiraderinin ortaya çıkışına kalabalığın verdiği tepkiyi büyük ölçüde görmezden gelmişti. Ancak şimdi, selamlamakta olduğu bir grup yaşlı bayana arkasını döndüğünde, olağandışı bir şeyler olduğunu fark etmeye başladı. Odada heyecanlı fısıltılar dolaşıyor, sayıları arttıkça sesleri de yükseliyordu. Merakla, dans pistine en yakın olanların bakışlarını takip etti. Gözleri büyüdü. Bir izledi, memnuniyetle sırtıttı ve aceleyle kocasının yanına gitti.

"Jon!" diye tısladı heyecanla. "Gareth'a bak!"

Jonathon Lloyd, Gareth'in yine huzurunu kaçırarak bir şey yaptığından emin bir şekilde, karısının neden bahsettiğini görmek için konuşmasına ara verdi. Şaşkınlıkla, kardeşinin balo salonunda sessizce vals yaptığını ve Faith Ackerly'nin gözlerinin içine baktığını gördü. Müzik bitene kadar izledi, sonra memnun olmuş gibi başını salladı.

"Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim," dedi Amanda'ya. "Ama daha iyi bir seçim yapamazdı."

Müzik sona erdiğinde Gareth dans etmeyi bıraktı. Faith'i isteksizce serbest bıraktı, geriye doğru küçük bir adım attı ve hafifçe eğildi.

Gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

Kolları çözüldüğünde, Faith sonunda Gareth merdivenlerin başında belirlediği andan beri onu tutan büyüden kurtulmayı başardı. Uyuşmuş bir halde onun eğilmesini izledi, sonra otomatik olarak zarif bir yaptı, zihni öfkeyle dönüyordu. Sezonun en büyük etkinliklerinden birinde Gareth'ın gözlerinin içine hayranlıkla bakarken tüm valsı yaptığını fark etti. Ve garip bir şekilde, onu rahatsız eden yaklaşık yedi yüz kişinin onun bu davranışına tanık olması değildi. Onu üzen, bir kez daha rahatsız edici Roth Markisi'ne karşı tepkilerini kontrol edememiş olmasıydı.

Reveransından kalktı ve doğrudan adamın kahverengi gözlerine baktı, bu sefer onun felaketi olmayacaklarına kararlıydı. "Teşekkür ederim lordum," dedi kasıtlı olarak soğuk bir sesle. Adam sanki onun içinde nasıl bir duygusal karmaşa olduğunu biliyormuş gibi kaşlarını eğlenerek çattı. Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece dans pistine kadar eşlik etmesi için kolunu uzattı.

Faith başını dik tutarak onun yanında yürüyor, kendilerine kabaca yöneltilen meraklı bakışları görmezden çalışıyordu. Grace sık sık bu tür ilgilerin odağı olmuş, kaşları kaldırmaktan ve dedikodu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünmüştü ama Faith her zaman bundan kaçınmayı tercih etmişti. Kendini her zamankinden daha fazla göze çarpan biri gibi hissediyordu. Hayatında ilk kez kendini olağanüstü uzun, beceriksiz, sakar ve hantal hissediyordu. Bu his onu Gareth' söylemesi gerekenleri söylemeye her zamankinden daha kararlı hale getirdi, böylece aralarını düzeltebileceklerdi. Bundan sonra, sezonun geri onu görmekten kaçınabilirdi.

Adımlarını yavaşlattı, böylece onunla konuşmak için bir dakikası olacaktı ki, onu sohbet etmekte olduğu genç adam grubuna geri döndürdü. "Lordum," dedi. "Bu gece sizinle konuşabileceğimi umuyordum."

Gareth onun hızına ayak uydurdu. "Elbette prenses," diye cevap verdi Gareth, kadının tüylerini diken diken eden o derin, yankılı sesiyle. "Söylemek istediğiniz şey nedir?"

"Belki daha sessiz bir yer," diye önerdi etrafına bakarak. "Kimsenin bize bakmayacağı ya da konuşmalarımıza kulak misafiri olmayacağı bir yer."

Gareth yarı gülümsedi. "Kardeşimin evinde bulunan tek balkonun yatak odalarıyla bağlantılı olduğuna inanıyorum."

Faith bu alaycı ima karşısında hafifçe kaskatı kesildi ama dudaklarına doğru yükselen sert karşılığı ısırdı. Kendini rahatlamaya zorladı. "Belki de bahçeye," diye önerdi, ses tonu dikkatle dengelenmişti. "Yirmi dakika içinde mi?"

Faith'in arkadaşlarına ulaştılar ve Gareth öpmek için onun elini kaldırdı. "Bu çok makbul olur, Bayan Ackerly." Kızgın genç adamlardan oluşan gruba başıyla selam verdi ve aniden uzaklaştı.

Faith onun gidişini izledi ve parlak renkli ceketleri, dar pantolonları ve inanılmaz derecede karmaşık düğümler halinde bükülmüş ağır kolalı kravatlarıyla diğer tüm erkeklerin arasında ne kadar farklı göründüğünü düşündü. Gareth, daha yaygın olarak kabul gören pantolon yerine koyu renkli ceketleri, uzun pantolonları ve daha yumuşak, daha basit bağlanmış bir boyun bezini tercih ediyor gibiydi. Faith'in isteksizce onayladığı bir giyim tarzıydı bu.

Gizli bir iç çekişle genç erkek grubuna döndü ve daha önce reddettiği danslardan birkaçını kabul etti, Gareth ile dans ettikten sonra artık reddetmesini haklı gösteremiyordu.

Gareth balo salonuna açılan kapılara göz kulak olmak için uzun bir çitin etrafından düzgünce dolandı ve kendini göstermedi. Faith ondan yirmi dakika beklemesini istemişti ama yakından izlenen valslerinden hemen sonra Faith'le aynı anda ortadan kaybolurlarsa balo salonundaki kalabalığın ne düşüneceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden, önlem olarak, ayrılıyormuş gibi yaptı.

Baloya yeni gelen Evelyn Hedgepath ile kardeşinin evinin önünde karşılaştığında bir anlık sinir krizi geçirdiğini fark etti. Geçen akşam yaşanan ve onu balkonda yalnız kalmaya iten tartışma göz önüne alındığında, Evelyn görmek isteyeceği son kişiydi.

"İyi akşamlar leydim," dedi adam, kibar bir alternatif bulamamıştı. "İyi akşamlar lordum," diye karşılık verdi kadın, göz kamaştırıcı bir gülümseme, son karşılaşmalarında herkesin önünde yaptığı rezalet için onu affettiğini gösteriyordu. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsun?"

Gareth başını salladı. "Erken bir gün planladım. Bu , umarım bana müsaade edersiniz." Hafifçe eğildi ve bir eliyle şapkasına dokundu. "Balonun tadını çıkar, Evelyn." Döndü ve merdivenlerden inmeyi bitirdi.

Evelyn onun caddeye çıkışını izledi ama aristokrat yolcularını alıp bırakan faytonların sırasına doğru ilerlemeyince kaşlarını çattı. Bunun yerine, yürüyüş yolunda ilerledi ve

Seth'in evi ile yandaki ev arasındaki dar sokak. Şaşkınlık içindeki Evelyn içeri girdi.

Gareth evin arkasından dolaştı ve bahçe kapısından girerek terasın yanındaki uzun çitlerin arasına doğru yanılmaz bir şekilde ilerledi. Bir cheroot yaktı ve Faith'i balo salonunda bıraktığından beri geçen dakikaları zihninden geçirdi.

Aslında, durumu bir an düşündükten sonra, doğru fikirli Bayan Ackerly'nin kalabalığın düşünce yapısı hakkında kendisiyle aynı sonuca varmamış olmasına oldukça şaşırmıştı. Bu onu gülümsetti. Onun varlığından bile rahatsız olmuş görünmesi, o kadar sıkı sıkıya bağlı olduğu gelenekleri gözden kaçırmış olması gerçekten de cesaret vericiydi. Çünkü artık Faith Ackerly'yi elde etmek niyetinde olduğunu kesinlikle biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve düşüncelerinin aldığı geri dönülmez yönü düşünerek bir süre çitin arkasında ileri geri yürüdü. Faith'le evlenmenin aklına geldiği anı tam olarak kestiremiyordu. Kız kardeşinin düğününde onu ilk kez küçümsediği zaman olabilirdi. Ya da belki de geçen gece, ıssız balkonda ay ışığında dans ederlerken olmuştu. Ama Gareth niyetlendiği şeyin bir gerçek olacağını, kaderinin Faith'inkiyle geri dönülmez bir şekilde bağlantılı olduğunu tam olarak ne zaman fark ettiğini biliyordu. Bu, kardeşinin balo salonuna adımını attığı ve öğleden sonraki gezintilerinin oldukça soğuk bitmesine rağmen Faith'in onu izlediğini görmek için piste baktığı andı.

Gülümsemesi biraz acımasızlaştı. Kararını vermek işin kolay kısmıydı. Şimdi Faith'i kendisinin olması gerektiğine ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu, çünkü Faith'in kararına tamamen uyacağı gibi aptalca bir yanılsamaya kapılmamıştı. Faith'in kendi iradesiyle ona gelmesini sağlamak için kesinlikle bir miktar incelik, çok dikkatli bir planlama ve çok sabırlı bir ikna süreci gerekecekti. Çünkü onu başka hiçbir koşulda istemiyordu.

Tekrar teras kapılarına baktı ve on beş dakika geçtiğini tahmin etti. Pencere kenarından dönen çiftleri izledi ve her zaman evliliğinin sonunda olmasını beklediği her şeyi düşündü. Annesiyle babasının evliliği tamamen sevgiye dayalı güzel bir birliktelikti. Daha küçük bir çocukken onları salonda fısıldaşıp sarılırken ya da el ele tutuşurken yakaladığını hatırlıyordu.

yemek sırasında el ele tutuşurlardı. Onlar öldüğünde ve unvan Jonathon'a miras kaldığında, kendi evliliğinde de daha azını kabul etmeyeceğine yemin etmişti.

Elbette, o zamanlar devredecek bir unvanı olmayan sadece ikinci bir oğuldu ve kararını vermek için dünyadaki tüm zamana sahip olacağını, aşkın onu bulmasına izin vereceğini varsaymıştı. Ama sonra beklenmedik bir miras ve beraberinde getirdiği sorumluluklar ortaya çıkmış ve gerçekler kesin bir şekilde karşısına çıkmıştı. Unvanına zarafet katacak, mülklerine başkanlık edecek, ev sahibesi olarak hareket edecek... ve çocuklarını doğuracak bir markize ihtiyacı vardı.

Sanki onun düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, Faith sessizce terasa çıktı, iri gri gözleri neredeyse endişeyle ıssız alanda gezindi ve isteksizce ışıklı patikadan aşağı indi. Gareth'tan hiçbir iz göremeyince dönüp belirsiz bir şekilde kapılara baktı ve onun gelmemeye mi karar verdiğini merak etti.

"Buradayım, Faith." Çitin arkasından çıktı.

Kadının yüzündeki belirsizlik o kadar çabuk kayboldu ki, Gareth en başından beri orada olduğundan bile emin değildi. Terasın kenarına kadar geldi ve ona baktı, neredeyse gölgeler tarafından yutulmuştu, tamamen siyah giyinmişti ve ışıklı yolun hemen dışında duruyordu. Ancak hiçbir şey söylemedi ve Gareth kendini Shakespeare'in Romeo'sunun Juliet'in balkonunun altında dururken böyle hissedip hissetmediğini merak ederken buldu.

Kız o kadar mesafeli görünüyordu ki, adam zihinsel olarak başını salladı. Faith Ackerly asla genç Juliet Capulet'nin önce Romeo'ya aşık olmasına, sonra da tedbiri elden bırakıp ailesinin yeminli düşmanı ile gizlice evlenmesine neden olan aceleci spontanelikle davranmayacaktı. Faith'in tutkuları ve sadakatleri daha sessiz olacaktı, ama daha az derin, daha az güçlü olmayacaktı.

İkisini de kilitleyen bakışları kırdı ve teras merdivenlerinden inmeye başladı, uzun zarif parmakları elbisesinin eteklerini kaba taşa takılmaması için nazikçe kaldırdı. Arnavut kaldırımlı yola ulaştığında elbisesini bıraktı ve Gareth'a olabildiğince yakın durmak için ağır ağır yürüdü. Meşalelerin aydınlattığı güvenli konumundan ona baktı.

"İçeride bu gece sadece bir dans etmek için geldiğiniz ve sonra da gittiğinize dair bir söylenti dolaşıyor lordum," dedi. Yol boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerden ikisinin arasında durdu, meşalelerin dans eden ışıltısı saçlarını parıldayan altın rengine çevirdi.

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

Faith onun sadece kendisiyle dans etmek için gelmiş olabileceği düşüncesiyle saçma bir zevk patlaması hissetti.

Sonraki sözleri bu kısa süreli mutluluğu yok etti. "Daha fazla kalmak isterdim ama benimle özel olarak konuşmak istediniz ve ben de itibarınıza zarar verme ihtimalini en aza indirmeyi umdum. Aynı anda ayrılıydık insanlar birlikte ortadan kaybolduğumuzu düşünebilirdi."

Faith irkilerek başkalarının ne düşünebileceğini hiç düşünmediğini fark etti ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Normalde bir karar vermeden önce durumun tüm yönlerini dikkatle değerlendirirdi. Birden kendine kızarak, onun üstün mantığına isteksizce saygı göstererek başını salladı.

"İhtiyatlı bir önlem lordum. Teşekkür ederim."

Gareth kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve onun bilinmeyen bir nedenden ötürü içine kapandığını hissetti. Büyük gri gözlerindeki ifade esrarengizliğini koruyordu. Yine de, onunla buluşmak istemişti ve Gareth, onunla yalnız buluşmak için bozulmamış itibarını riske atacak kadar onun için önemli olan ne söyleyeceğini öğrenmekle her zamankinden daha fazla ilgileniyordu.

"Bana bir şey mi söylemek istiyordunuz, Bayan Ackerly?" diye nazıkçe dürtükledi.

Faith başını salladı ve derin bir nefes aldı. Gareth şimşir ağacından çitin yanında sessizce durmuş, sabırla onun cevabını bekliyordu. Şimdi bütün öğleden sonra provasını yaptığı ilk özür konuşmasının zamanıydı; ona karşı uygunsuz davrandığını bilmenin yükünü hafifletecek ama daha karşılaşmak istemediğini de belirtecek bir özür. Zamanı gelmişti, biliyordu, öyleyse neden bu kısacık anlık üzüntüyü, bir daha asla dans edemeyeceklerine dair bu tuhaf pişmanlığı hissetti? Tereddüt etti.

O anda balo salonunun kapıları açıldı ve müzik, sohbet, kahkaha ve ışığın bahçeye yayılmasına izin verdi. Faith Gareth'a şaşkın bir bakış attı, sonra dışarıdan kimin geldiğini görmek için başını çevirdi. Gareth düşünmek için durmadı. Göz açıp kapayınca kadar çitin arkasından çıktı ve bir eliyle Faith'in kolunu kavradı, diğer eliyle de ağzını kapattı. Onu patikanın dışına ve çitin arkasına çekti.

Çit, terasa çıkan insanların görüş alanının dışında.

Bu hareket Faith'in küçük bir çılgılık atmasına neden oldu, ses Gareth'ın eliyle boğuldu. Onu güvenli bir şekilde gözden uzaklaştırdıktan sonra, Gareth onu yakınında tuttu, eli hala ağzının üzerindeydi, diğer kolu şimdi güvenli bir şekilde etrafına sarılmıştı

göbeği. Kendini hiç bu kadar güvende ya da sinir bozucu bir şekilde hapsedilmiş hissetmemişti.

Gareth çitin kenarından baktı ve baldızının biraz hava almaya ihtiyaç duyduklarına karar vermiş küçük bir grup kadınla konuştuğunu gördü. Doğruldu ve kollarında tuttuğu hareketsiz figüre baktı. Elinin üstünden bakan gri gözler soğuk ve öfkeliydi ama kız hareketsiz duruyordu. Kıpırtısızlığı gözlerindeki ölümcül ifadeyle öylesine çelişiyordu ki, Gareth'in ağzından beklenmedik bir gülümseme çıktı.

Faith, Gareth'in yüzündeki eğlenceyi gördü. Bir anda öfkesinin dizginlenmiş bir kızgınlıktan bembeyaz bir öfkeye dönüştüğünü hissetti. Hiç düşünmeden, saf içgüdüsüne geri döndü. Onun kaval kemiğine tekme attı.

Giydiği terlikler sadece dans etmek için tasarlanmış narin şeylerdi ve bu nedenle güç ya da maddeye benzeyen herhangi bir şeyden yoksundu. Kesinlikle tekme atmak için yapılmamışlardı ama ayağındaki keskin ağrı, adamın yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izlemenin ve ani bir acı homurtusunu bastırıldığını duymanın verdiği memnuniyete değdi. Faith'e tekrar baktığında kaşları birbirine çarptı ve bu kez yüzündeki ifadenin kendini beğenmiş bir memnuniyet olduğunu fark etti.

"Bunu ne halt etmeye yaptın?" diye tısladı.

Kız cevap vermedi. Gareth elini hâlâ kızın ağzının üzerinde tuttuğunu geç de olsa fark etti. Kadının ona bağırarak ya da terastaki kadınlar tarafından keşfedilmek üzere uzaklaşarak kendi itibarını mahvetmeye kararlı olup olmadığını artık umursamadan onu serbest bıraktı.

Faith ondan küçük bir adım uzaklaştı ama akıllıca davranarak evin görüş alanının dışında kaldı. "Beni çok yakından tuttun," diye alçak sesle karşılık verdi. Kibarca doğruldu. "Bu hiç uygun değil."

Terasta konuşan kadınların sabit mırıltısı devam etti ve Gareth başını sese doğru çevirdi. "Seni görmelerini mi istedin?"

Faith'in öfkesi azaldı. "Hayır," diye fısıldayarak itiraf etti.

Gareth'in öfkesi de, güzel yüzünde kız gibi bir suçluluk ifadesiyle kıpırdanan Faith'e baktığında azaldı.

Amanda'nın sesi çitin üzerinden süzülerek geldi. "Bahçelerde bir gezintiye çıkmak ister misiniz?" Yanındaki sesler daha da yükseldi, birkaçı reddetti ama en azından biri akşam yürüyüşünü kabul etti. Faith'in yüzündeki suçluluk ifadesinin yerini ani bir panik aldı.

Gareth bir an için Faith'i çitlere doğru bastırmayı düşündü ve yoldan geçerken hiçbir kadının onlara doğru bakmayacağını umdu. Faith'e tekrar baktığında bu umudu hemen yok oldu. Beyaz elbisesi meşalelerin ışığını yansıtıyordu ve altın sarısı saçları gibi bir fener gibi göze çarpıyordu. Görünüşe göre Faith de aynı sonuca varmıştı, çünkü elini uzattı ve ona yalvaran bir bakış attı.

Kadının uzattığı eli kavradı ve ona baktı. Sessizce ona güvenmesini isteyerek kolundan çekiştirdi ve onu patikadan uzaklaştırıp karanlığa götürdü.

Sekiz

Faith, Gareth'ı bahçelere kadar takip ederken rüyaya benzer bir gerçek dışılık duygusunun kendisini sardığını hissetti. Elbette, yetiştirilen her şeye karşı gerçek bir düşkünlüğü olan Amanda'yla birlikte birçok kez buraya gelmişti ve bunun sonucunda, çoğu kasabanın bahçesinden kat kat daha büyük, sevgiyle bakılan bir cennet ortaya çıkmıştı. Bu yüzden, bahçenin düzenini çok iyi bildiği için Gareth'ın nereye doğru gittiğini çok iyi biliyordu. Çit labirentine doğru gidiyordu.

Labirentlerin pek çok İngiliz bahçesinin demirbaşı olması tuhaftı. Teyzesinin bir tane vardı, Grace'in bir tane vardı ve kasabadaki arkadaşlarının çoğunun da vardı. Ancak hiçbirisi Amanda Lloyd'un ki kadar ayrıntılı ya da karmaşık değildi. Faith hiç içine girmemişti. Yine de, çocukluğunun o aşırı büyümüş labirentinde koşarken, bir çıkış bulamayınca anında zamanda geriye gitti. O saatlerden sahneler gözünün önünden geçti.

Karanlık çökmeye başladığında çitlerin gölgeleri ona doğru uzanıyordu.

Açıklayamadığı her ses, korkunç bir örümceğin geleceğine dair korkularını tazeliyordu.

Duncan'ın zalim ağzı hizmetçi kızın göğsüne kenetlenirken, kız onun altında kıvranıyordu.

Gareth onu amansızca Amanda'nın bahçe labirentine doğru çekerken Faith'in gözleri büyüdü ve nefes alış veriş hızlandı. Karanlık girişe derinleşen bir korkuyla baktı ve içeri giremeyeceğini biliyordu, özellikle de geceleyin.

Ayaklarını dikti ve aniden yürümeyi bıraktı. "Oraya girmeyeceğim," diye fısıldadı.

Gareth şaşkınlıkla arkasına baktı. "Neden olmasın?" diye sordu.

İşte bu çok iyi bir soruydu, diye düşündü Faith, ona gerçeği söylerse ne düşüneceğini merak ediyordu. Ona içeri giremeyeceğini çünkü devasa bir örümcek tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarından emin olduğunu söylediğinde yüzünün alacağı ifadeyi hayal ederken kıkırdamasını bastırdı. Ama adam hâlâ ona bakarken, histerik neşesi azaldı.

" işte," dedi, çenesi inatla dikilmişti.

Gareth bıkkın görünüyordu. Yanlışıyla, kızın yersiz bir edep duygusunun parçası olarak reddettiğini düşündü. Onu rahatlatmak için acele etti. "Bakın prenses, bir centilmen olarak size söz veriyorum, o labirentin içinde size tecavüz etmeyeceğim.

Faith hâlâ oyalanıyordu. "Balodan o kadar uzun süre ayrı kaldım ki. Eminim Cleo Teyze endişelenecektir. Ya kaybolursak?"

"Böyle bir şey ," diye ona güvence verdi. "Her mevsimi bu evde geçirerek büyüdüm ve labirenti iyi biliyorum. Hatta Jon'la evlendiğinde Amanda'nın evi genişletmesine bile yardım ettim. Evin yan tarafından çıkacağız, terasın görüş alanından tamamen çıkacağız, bu noktada sizi güvenli bir şekilde içeri bırakabilirim, kimse daha akıllı ve yıpranmış olmayacak."

Faith kararsızca dudaklarını ısırdı. "Orada uzun süre kalmayacağımıza söz veriyor musun?" Gareth başını salladı ve ısrarla elini çekti. Bu dürtükleme,

Amanda ve arkadaşlarının yaklaşan sesleriyle birleşince, onun için karar verilmiş oldu. Derin bir nefes aldı ve

kendini labirentin içine çekti.

İçerisi düşündüğünden çok daha karanlıktı. Meşalelerle aydınlatılmış yollardan gelen ışık, özellikle de Gareth'la birlikte dış yollardan ayrılıp içeriye doğru ilerlediklerinde, kalın çit duvarlarını tam olarak geçemiyordu. Marki'nin koyu renk giysileri onu görmesini neredeyse imkânsız kılıyordu, bu yüzden elini bu kadar sıkı tuttuğu için sessizce minnettardı.

Labirentte bir dizi dönüş yapmaya başladı ve Faith kafasında sola ve sağa doğru saymaya çalıştı, ama onları girişten uzaklaştıran her dönüşte midenin çukurunda eski paniğin oluştuğunu hissedebiliyordu. Dizleri titremeye başladı, bu yüzden ayaklarının Gareth'ın ayaklarını takip etmesine odaklanmaya çalıştı ama kulakları da çınlamaya başlamıştı. Konsantre olamadığını fark etti.

Ne kadar uzakta, diye umutsuzca düşündü, Gareth'ın ne kadar tedirgin olduğunu anlamaması için nefesini kontrol çalışıyordu. Dışarı çıkmalarına kısa bir süre kaldığını söylemişti, diye hatırlattı kendine.

Ve sonra tökezledi.

Tam köşeyi dönerken eli Gareth'ın avuçlarından kaydı. Anında, tehditkâr gri sis çöktü. "Sakın bırakma!" diye bağırdı ve diz çöküp iki elini kulaklarına bastırarak, bayılırken etrafını saran sisin yerini yaklaşan karanlığın almasını bekledi. Bilincini kaybetmeden hemen önce Faith kendisinin kaldırıldığını ve taşındığını hissetti. Minnettar bir ifadeyle

Hıçkırarak kollarını Gareth'ın boynuna doladı ve yüzünü onun koyu renk ceketine bastırdı.

Dokuz

Gareth Faith'i labirentin dışındaki kısa mesafeye kadar taşıdı. Gareth'in küçük basamakları tırmandığını, sonra da oturup onu kucağına oturttuğunu hissetti. Hâlâ tepeden tırnağa titremesine rağmen kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kulaklarının çınlaması durmuştu ve normal nefes alabildiğini fark etti. Yine de az önce olanlardan son derece utanmış bir halde başını adamın omzundan kaldırmadı.

"Faith?"

"Faith, neden bana söylemedin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Sesi adamın omzuyla boğuklaşmıştı.

"Korktuğun ben değildim." Adamın sesi sabırlı ve şefkatliydi ve Faith midesinin derinliklerinde bir sıcaklık şeridinin açıldığını hissetti. Adam onun saçlarını okşadı. "Seni korkutan labirentti, değil mi prenses?"

Doğrulup ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. Kolları hâlâ ısrar etmek için fazla çaba sarf edemeyeceği kadar çok titriyordu, bu yüzden omuz silkti. "Bu çok aptalca," dedi gözlerini kaçırarak.

Çenesini kendisine bakacak şekilde geri çevirdi ve bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "İnsanın korkuları asla aptalca değildir," diye nazikçe azarladı. "Labirent seni neden bu kadar etkiliyor?"

Hafifçe ürperdi. "Çabucak çıkmam gerekirse çıkamam," dedi duraksayan bir sesle. Kendini gülünç hissediyordu ama adamın gülümsemesi cesaret vericiydi ve daha önce kimseye nasıl hissettiğini söylememişti, çocukken yaşadığı deneyimden o zamandan beri bahsetmemişti. "Bir yere kapandığımda ve çıkış yolundan emin olmadığımda oluyor." Gözleri uzaklara daldı ve Duncan'ın ağzı oda hizmetçisinin göğsüne kilitlenmiş görüntüsü zihninde dans etti. Tekrar ürperdi.

"Küçük yerleri sevmeyen yetişkin adamlar tanıdım."

Başını iki yana salladı. "Küçük yerler değil," diye düzeltti. "Kaçamayacağım yerler."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye sordu.

Kendini geri çekti. "Hatırlayabildiğim kadarıyla," diye kaçamak bir şekilde mırıldandı, bunun sadece labirent olmadığını biliyordu. Duncan'ın alaycı yüzü

tekrar kafasının içinde dans edip durdu ve Gareth'in kucağından sıyrılıp yanındaki banka oturdu. "Şimdi iyiyim," diye ekledi.

Etrafına bakındı ve ilk kez sekiz tarafının dördü açık olan küçük beyaz bir çardakta olduklarını fark etti. Kapalı duvarlar banklarla kaplıydı ve oturdukları yer de bunlardan biriydi. "Neredeyiz biz?"

"Kasaba evinin yan tarafında," diye yanıtladı Gareth. "Amanda küçük Geoffrey için bir oyun alanı yapmak üzere bahçeleri yeniden genişletiyor ama bu kısım henüz bitmedi." Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Kardeşimin bu sezon yeni bir partiye daha ev sahipliği yapacağını farkında olduğunu sanmıyorum. Eminim Amanda Londra'daki en güzel bahçelerin bu en yeni bölümünü göstermek isteyecektir."

Faith küçük bir gülümsemeyi başardı. Gareth, en başta onunla neden konuşmak istediğini söylemesinin zamanının geldiğine karar verdi. Hızla soğukkanlılığını geri kazanıyordu. Bununla birlikte, onunla uğraşırken genellikle sergilediği temkinlilik de büyük ölçüde geri dönecekti.

Ayağa kalktı, banktan birkaç adım uzaklaştı ve dönüp ona gülümsedi. "Konuyu değiştirmek istemem ama benimle özel olarak konuşmak istediniz, değil mi?" Omzunu umursamazca bir direğe yasladı ve sabit bakışlarla ona baktı.

Faith onun böyle tepesinde dikilmesinden dolayı kendini biraz dezavantajlı hissediyordu ama bacaklarının onu ayakta tutabileceğine henüz tam olarak güvenmiyordu. Boğazını temizleyip konuşmaya başladı ama onun güçlü kollarını kavuşturduğunu görünce sesini kaybetti ve Grace'e kendisini öpmesini istediğini nasıl söylediğini hatırladı. Birkaç dakika önce onu labirentten çıkarırken o kolların onu ne kadar kolay tuttuğunu hatırladı. Kızardı, yüzü utançtan kızarmıştı. Gareth'in yüzünde, sanki onun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi, bilmiş bir sırıtış belirdiğinde bu öfke hemen yerini öfkeye bıraktı.

Kendini durduramadan ayağa fırladı ve çardağın karşısına geçti. Eli neredeyse kendiliğinden uzandı ve adamın yanağına sert bir tokat attı. Gülümsemesinin solmaya başlamasını izlerken tatmin duygusu içine ılık ılık yayıldı ve ona bir tokat daha attıktan sonra elini bıraktı. İçine hızla yayılan utanç dolu dehşet duygusunu kasıtlı olarak görmezden geldi, bunun yerine yoğun öfkeye odaklandı.

Bu gece burada sizinle birlikte olmamın tek sebebinin sizden özür dileme niyetim olduğunu düşünmek beni kahrediyor, Lordum," diye tısladı dişlerini sıkarak.

Gareth yavaşça yanağını ovuşturdu. "O zaman fikrini değiştirdiğini anlıyorum," dedi, gözleri kızın solgun yüzünde daralarak.

Faith yaptığı şey yüzünden giderek daha fazla üzülyordu. Adamın sesindeki sessiz tehdit karşısında içten içe titredi ama yine de kararından vazgeçmedi. "Evet lordum ve bir daha karşılaşmazsak çok memnun olurum."

Gitmek için döndü, sakın bir vakarla uzaklaşmak niyetindeydi, ama Gareth'ın eli fırladı ve ön koluna dolandı. "O kadar hızlı değil, Bayan Ackerly."

Faith onun kolunu çalıştı. "Bırak beni," diye tısladı.

Gareth onu görmezden geldi. "Görünüşe göre sen ve ben sonsuza *dek* Birbirimizden özür diliyoruz."

Faith kolunu adamın elinden çekmeye çalışmayı bıraktı ve onun yerine kıpırdamadan durarak adamın gergin ve öfkeli yüzüne baktı. "Sadece o kadar inanılmaz derecede kaba davrandın ki beni normalde yapmayacağım şekilde davranmaya kıskırttın."

"Bana bu yüzden mi tokat attın?" diye alay etti, hâlâ onun kolunu tutuyordu.

Faith'in gri gözleri parladı. "Sana tokat attım çünkü... çünkü..." Gerçeklerden daha akla yatkın bir neden bulamayınca durdu.

Gareth bir adım daha yaklaştı. Faith istemsiz bir şok çılgılığıyla kendini onun bedenine doğru çekilirken buldu. Çaresizce ona baktı, kalbi neredeyse labirentteki kadar sert çarpıyordu.

"Eğer bir nedenin yoksa," dedi usulca, "o zaman belki de ben sana bir neden vermeliyim." Ve ağzı, Faith'i tamamen hazırlıksız yakalayan hızlı bir ivedilikle onunkini kaptı.

Şok geçirerek hareketsiz kaldı, adamın kucağında durdu, kendisini öpmesine izin verdi, dudaklarının önce ısrarla, sonra da aniden eriyen bir şefkatle dudaklarının üzerinde gezindiğini hissetti. Faith'in içinde bembeyaz bir şey alevlendi, bir karşılık istiyor, öpücüğe karşılık vermesi için ısrar ediyordu. Bir an için karşı koydu ama sonra pes etti ve çaresiz bir iniltiyle adamın karşısında eridi. Elleri ceketini kavrarken ağzı onunkinde yumuşadı, sonra destek için içine ve beline kayd. İçgüdüsel olarak onu takip ederek ağzını biraz açtı.

Gareth nefesini tuttu ve dilini kızın ayrılmış dudaklarında hafifçe gezdirdi, kızın vücudunun kendi vücuduna doğru ezilmiş hissini tadını çıkarıyordu.

içinde uyandırdığı tepkiye inanamıyordu. Dilini onun üzerinde kullanma şeklini utangaçça taklit ettiğinde, Gareth dağıldı.

Bir koluyla onu daha da yakınına çekti, diğer eli ise sırtından yukarı kayarak altın sarısı saçlarına gömüldü. Nazik bir ısrarla başını geriye yatırdı, yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı ve öpücüğü derinleştirdi. Dili kızın ağzına daha derinlemesine daldı ve kız yine de karşılık verdi. Gareth aniden onun kendisine yaptığı her şeyi tekrarladığını fark etti; masumiyetiyle, asla tutuşturmaması gereken bir ateşi körüklediğini anlamıyordu.

Bir iniltiyle ağzını onunkinden ayırdı ve başını nazikçe göğsüne çekti, öfkeli ihtiyacını tekrar kontrol altına almak için karanlığa baktı. Derin bir nefes aldı ve sessizce kalbine çarpıntısını durdurmasını emretti. Konuşmak için kendine güvenebildiğinde, "Şimdi prenses. Sanırım *şimdi* o tokadı hak ettim."

Faith cevap vermedi ama Gareth onun vücudundan bir ürperti geçtiğini hissetti.

İnce omuzları titremeye başladı.

Telaşa kapılan Gareth geri çekildi, kızın kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı, onun gibi masum bir genç kızı fazla zorladığı için sessizce kendine lanet okudu. Kız başını kaldırmayı reddedince, uzanıp çenesini yukarı kaldırdı. "Faith, çok üzgünüm-," diye başladı, sonra aniden durdu.

Faith'in gözleri , yüzü kızarmıştı ve omuzları hâlâ titriyordu... ama gözyaşlarıyla değil, kahkahalarla.

"Neyi bu kadar komik buluyorsun?" Ses tonu biraz öfkeliydi ama dudakları kıpırdadı ve onunla birlikte gülme isteğini bastırmaya çalıştığını ele verdi.

Faith gülmeyi kesti ve dudağını ısırды ama gözleri hâlâ hafif bir mizahla dans ediyordu. "Düşünüyordum da," diye cevap verdi biraz utangaçça, "eğer niyetin o öpücükle beni cezalandırmaksa, hak ettiğimin sadece yarısını aldım." Gareth, kızın yüzündeki neşe azalırken nefesini tuttu ve bir adım öne çıkarak ona baktı, gözleri arsız bir şefkatle parlıyordu. "Görüyorsunuz ya lordum," diye açıkladı acılı bir sesle, "aslında size *iki* tokat attım."

Onun melek yüzüne bakarken kalbi kaburgalarına çarptı. Kendini kahkahalarla bağırarak onu tekrar öpmek arasında bulmuştu. Bu gerçekten zor bir karar değildi. Aralarındaki tüm yanlışları düzeltmeyi amaçlayan bir öpücük için onu kollarına aldı, yeniden başlamalarını sağlayacak bir öpücük... hiç gerçekleşmemiş bir öpücük.

Gareth, Faith'in omzunun üzerinden, labirentten çıkan patıkada duran, şok içinde donup kalmış baldızını gördü. Yanında da eski sevgilisi, Londra'nın tartışmasız en azılı dedikoducusu Evelyn Hedgepath duruyordu. Ve yüzündeki öfkeli şok ifadesi hızla kötü niyetli bir neşeye dönüşüyordu.

On

Gareth şaşkın Faith'i nazikçe kendisinden uzaklaştırdı ve Evelyn'in onu tanımadığını umarak vücuduyla görüş alanını kapatmak için bir adım attı. Otuz altı yaşındaki çarpıcı dul kadın bu umudu çabucak yok etti.

"Faith Ackerly," dedi, sesi tiz bir öfkeyle karıştı. "Teyzenizin nerede olduğunuza dair bir fikri var mı?"

Gareth Faith'in şok içinde kaskatı kesildiğini hissetti. "Evelyn," dedi hızla, Faith cevap veremedi. "İşler pek de görüldüğü gibi değil."

"Evet," diye söze girdi Amanda, yardım etmeyi umarak. "Belki de Bayan Ackerly duyduğu bir şey yüzünden korkmuştur. Bahçenin bu bölümü oldukça karanlık," diye ekledi. Ama bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez, keşke geri alabilseydim diye düşündü. Sanki Faith ve Gareth buluşmak için kasten sessiz ve karanlık bir yer seçmişler gibi bir izlenim yaratmıştı.

Evelyn hem Gareth'a hem de Amanda'ya aptalmışlar gibi baktı. "Sakın bana önümde duran şeyi görmediğimi söylemeyin."

Faith, Gareth'ın arkasından çıktı, yüzünde buz gibi bir ifade vardı. "Ne gördüğünüzü tam olarak bildiğinizden kesinlikle eminim leydim," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Ve bunu kendinize saklamanız için sizi ikna edebileceğimizi sanmıyorum, değil mi?"

Evelyn kendini toparladı. "Bayan Ackerly, bunu etrafa yayacağımı, kaba, sıradan biri gibi dedikodu yapacağımı mı ima ediyorsunuz?"

Faith biraz soldu ama sakinliğini korudu. Başını iki yana salladı. "Sadece bir anlamaya varabileceğimizi umuyordum leydim," dedi.

Evelyn, Faith'in bembeyaz kesilmiş yüzünden Gareth'ın kayıtsız yüzüne baktı. Gareth Faith'in biraz arkasında duruyordu, duruşu güçlü ve koruyucuydu. Eski sevgilisinin, ilişkilerini toplum içinde asla kabul etmediği halde Faith'i savunmaya niyetlendiğini fark ettiğinde dudakları sıkıştı.

Faith'e baktı ve zehirli bir tatlılıkla gülümsedi. "Şimdi, canım. Umarım senin hakkında kötü hikâyeler yayacağıma gerçekten inanmamışsındır." Kız incinmiş gibi bakmayı başardı. ", değil mi?" Faith kapıyı açtığında

cevap vermek için ağzını açtığında, Evelyn sözünü kesti. "O güzel küçük kafanı bu konuda endişelendirmeyi bırakabilirsin, çünkü kimseye söylemeyeceğim."

Faith nefesini bir saniye tuttu, sonra yavaşça bıraktı, derin rahatlamasının yüzüne yansımamasını umuyordu. Ne beklediğinden emin değildi ama beklediği bu değildi.

Evelyn, Faith'in tedirginliği azaldıkça omuzlarının hafifçe çöküşünü izledi. Bir elini kaldırdı, darbesini indirirken umursamazca tırnaklarını inceliyordu. "Elbette," diye ekledi sahte bir özür dileme sesiyle, "sizi içinde bulduğum koşullar hakkında teyzenize bilgi vermekle kendimi yükümlü hissediyorum."

Gareth Faith'in vurulmuş gibi irkildiğini hissetti. Elini uzattı ama Faith dokunmaktan kaçındı. Endişeyle yüzüne baktı ve nefesini içine çekti. Faith hiç kıpırdamadan duruyor, hiçbir ifade takınmadan Evelyn'e bakıyordu. Sanki taştan oyulmuş gibiydi.

Gözleri hariç. Faith'in gözleri parıldayan iki gri cam parçası gibiydi; keskin, değerlendirici ve tehlikeliydi. Sessizce durdu, Evelyn'in tırnaklarından başını kaldırmamasını bekledi.

Bahçedeki diğer üç kişiden bir ses çıkmayınca Evelyn kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi ve elini indirdi. Önce Amanda'ya sonra da Gareth'a baktı, nefret ve kınama ifadeleri görmeyi bekliyordu ama ona hiç bakmıyorlardı. Gözleri Faith'inkilerle çarpışana kadar onların bakışlarını takip etti.

"Cleo Teyze'yle konuşmanız gerektiğini düşünüyorsanız," dedi Faith sessizce, "o zaman bunu mutlaka yapmalısınız, Leydi Blakely." Çardaktan aşağı bir adım attı, gözleri Evelyn'in gözlerinden hiç ayrılmadı. "Tamamen anlıyorum, elbette."

Yaşlı kadın tehlikeyi hissetti. Soluğu kesildi ve istemsiz bir adım geri çekildi. Faith olduğu yerde durdu ama gözleriyle Evelyn'i sabitlemeye devam etti. Evelyn çılgınca Gareth'tan Amanda'ya ve tekrar geriye baktı, sonra gözle görülür bir şekilde soğukkanlılığını yeniden kazandı. Tekrar Faith'e doğru adım attı ve tısladı, "Beni tehdit etmeye nasıl cüret edersin, genç bayan!"

Faith küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Evelyn'in dönüp aceleyle patikadan aşağı inmesini kayıtsızca izledi.

Amanda ellerini çaresiz bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Çok üzgünüm Faith," dedi. Öfkeli Evelyn'in geri çekilişini izledi. "Sanırım labirentte kaybolabilir," diye umutla ekledi. Sonra da yaklaşmakta olan felaketi önlemek için elinden geleni yapmak üzere yaşlı kadının peşinden koştu.

Faith ardağın ikinci basamağında hareketsiz durmuş, Amanda ve Evelyn'in karanlığın içinde kayboluşunu izliyordu. Gareth bir adım öne çıktı ve elini hafifçe omzuna koydu, kendini ne kadar sert tuttuğunu görünce içten içe irkildi. "Belki de sözünü tutar ve sadece teyzenle konuşur. Leydi Egerton bir şey söylememesi gerektiğini daha iyi bilecektir."

"Sözünü tutacaktır," diye onayladı Faith eşit bir ses tonuyla.

Gareth'ın şüpheleri vardı. "Emin misin?" diye sordu kuşkuyla.

Faith başını salladı. "En az bir düzine insanın duyabileceği kadar yakında olduğunda Cleo Teyze'ye söyleyeceğinden benim kadar eminim."

Gareth'ın kalbi onun sesindeki düzlükle daraldı ama Faith'e teselli veremeyeceğini bildiği için hiçbir şey söylemedi. O zaten garip bir şekilde kendi içine çekilmişti. Gecenin geri kalanında, ne olursa olsun, Faith'in kendini bundan ayrı tutmayı başaracağını biliyordu. Uzak. Soğuk.

Tek başına.

"Buradan eve girmenin başka bir yolu var mı?"

Gareth ona baktı. "Elbette," diyerek merdivenlerden indi ve otomatik olarak kolunu uzattı. Kız almak için hiçbir hareket yapmayınca kolunu garip bir şekilde bıraktı. "Beni takip edin."

Onu porsuk ağaçlarının arasından geçirerek ana binanın yan tarafına yeni eklenen seranın kapısına kadar götürdü. Nemli odadaki masaları dolduran saksı bitkilerinin arasından geçerken ayak arduvaz zeminde gürültüyle duyuluyordu. Bir depoya açılan kapıya ulaştıklarında Faith, Gareth'ın yanından geçti.

"Bana yolu gösterdiğiniz için teşekkür ederim lordum." Kola uzandı.

"Bekleyin lütfen," dedi Gareth.

Faith tereddüt etti. Dönüp ona baktı ve kibarca aklından geçenleri söylemesini bekledi.

"Seninle gelmeme izin ver," diye önerdi. "Sana yardım edebilirim," diye ekledi, sonra beceriksizce durdu.

Faith ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve şüphesiz çoktan dolaşmaya başlamış olan söylentilere itibar mı kazandıracaksın?" Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim lordum."

Kapıyı açtı ve karanlık depoya adım attı. Gareth omzunu kapının pervazına yaslamış, Faith'in karanlıkta yavaşça ilerleyerek hizmetkârların odasına açılan kapıya doğru ilerleyişini acımasızca izliyordu.

Koridor. Kapıyı açtı ve bir an durdu, ince bedeni koridordan gelen ışıktaki mükemmel bir siluet oluşturunuyordu. Sanki kendine özel küçük bir cesaret dersi veriyormuş gibi, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce omuzlarını dikleştirdiğini ve çenesini kaldırdığını gördü.

Gareth gözlerini kapadı ve birkaç saniye bekledi, neredeyse cesaretinin kırılacağını, kollarında ağlamak için geri döneceğini umuyordu. Bir süre sonra başını salladı ve acımasızca gülümsedi; onu rahatlatmak gibi basit bir eylemin getireceği rahatlama hissini istemek bencilceydi.

Hâlâ kapalı olan kapıya bir kez daha baktı ve dönüp seradan çıktı, öfkeyle bahçeden geçip kapıdan çıkarak kardeşinin eviyle yandaki ev arasında uzanan küçük ara sokağa girdi. Hızlı adımlarla ilerleyerek konağın önündeki işlek caddeye ulaştı. Sonsuz bir akış içinde gelip giden, soylu yolcularını alan arabalarla doluydu.

Kalabalıktaki tanıdıklarından beklenen selamlama sesleri karşısında yüzünü buruşturan Gareth, herkesi görmezden geldi ve sabırsızlıkla belediye binasına girmek için bekleyen insanların oluşturduğu sıranın önüne doğru ilerledi. İçeri girmeyi başardığında, pelerinine uzanan uşağı fırçaladı, kendisi çıkardı ve neredeyse koşarak merdivenlerden ikinci kattaki balo salonu girişine çıktı.

Oradan geçerken iki kez Faith'in adının partiden ayrılan insanlar tarafından anıldığını duydu ve Evelyn Hedgepath'in yarattığı yıkımın sadece burada, kardeşinin evinde gerçekleşmekle kalmadığını, hikâyenin daha fazla zarar vereceği diğer ton etkinliklerinde de yayılma yolunda ilerlediğini biliyordu.

Gareth sonunda en üst basamağa ulaştı ve zihinsel olarak Topluma lanet okurken kaşlarını çattı. Kendi rütbesinde ve cinsiyetinde bir insanı suçlamıyorlardı ama Faith gibi masum bir genç kadının itibarını neşeyle yerle bir ediyorlardı.

"Beni anons etme, Preston," diye uşağa alçak sesle emretti. Yaşlı adam başıyla selam verdi ve Gareth onun yanından geçip sessizce kapı aralığında durarak aşağıdaki kalabalığa baktı.

Faith'i hemen fark etti. Dans pistinin yanında teyzesinin yanında duruyordu, hemen etraflarındaki alan -normalde Faith'in birçok hayranıyla doluydu- dikkat çekici bir şekilde boştu. Güzel yüzü her zamanki gibi sakindi, ancak Gareth bu mesafeden bile

inanılmaz bir gerginlik içindeydi. Omuzlarının duruşu çok şey anlatıyordu ve mümkün olduğunca doğal davranmak için cesur bir çaba sarf ettiği belliydi. Ama insanların gözlerinin hemen üstüne bakıyor gibi görünmesi, sanki onlarla karşılaşmaya ve orada olacağını bildiği mutlak kınamayı görmeye dayanamıyormuş gibi, Gareth'in yumruklarının iki yanında sarsılarak sıkılmasına neden oldu.

Bir süre daha onu izledi, stresle başa çıkma şeklinden dolayı kalbi gururla kabardı, sonra yanındaki uzun boylu Cleo Egerton'a baktı. Hayretle gördü ki, Cleo utanmaz bir neşe içinde ona sırıtıyordu.

Şaşkınlıkla merdivenlerden inmeye başladı, yaşlı kadının sonunda aklını tamamen yitirip yitirmediğini merak ediyordu. Merdivenin dibine yaklaştığında etrafına bakındı ve Amanda'yla göz göze geldi, ağzının şaşkınlıktan bir O şeklini almasını izledi. Arkasını döndü ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Gözleriyle onu takip etti, Jonathon'ın yanına uzandığını ve kulağına bir şeyler fısıldamak için onu aşağı çektiğini gördü.

Seth Kontu'nun yüzü hemen sertleşti. Soğuk bir hoşnutsuzlukla doğrudan Gareth'a baktı ve Gareth ilk kez ağabeyinin kınamasını hak ettiğini anladı. Pişmanlıkla dolup taşarak arkasını döndü.

Çok bilinçli bir şekilde, en çekici gülümsemesini karşılaştığı ilk genç bayana yöneltti, Jonathon'u ve geleceği kesin olan hesaplaşmayı kararlılıkla zihninin gerisine itti. Öfkeden kuduran yaşlı bir dul kadının önünde kibarca eğildi. Kadın ona konuşur gibi bir bakış fırlattı ve torununu yanından uzaklaştırdı. Yılmadan, çok sade bir genç bayana daha da sade kıyafeti için iltifat etti ve onun zevkten kızarmasına neden oldu. Ve tüm bunlar olurken, birinin İnanç konusunu açmasını bekledi, çünkü bunu yapamayacağını biliyordu. Eğer bir başkasından önce onun adını anacak olursa, itibarının tabutuna son çiviye çakmış olacaktı.

Tam o anda Amanda sihirli bir şekilde onun yanında belirdi ve kolunu koluna doladı. "Gareth," dedi sevinçli bir sesle. "Dönmeye karar vermene çok sevindim! Lord Huntwick'le konuşmadan önce Grace'e sevgilerimi ilettiler mi?"

Gareth gülümsedi, Amanda'nın uzun süreli yokluğu ve ardından dönüşü için bir açıklama yaratmaya çalıştığını fark etti. Ona minnettar bir bakış attı. "Üzgünüm Amanda, ama Leydi Huntwick burada değildi. Ancak mesajınızı Hunt aracılığıyla ilettiler."

Etraflarındaki birkaç kişi şimdiden biraz şaşkın görünüyordu ama Gareth onların zihinlerinin hikâyenin daha kirli ve ne yazık ki daha gerçekçi versiyonuna dönmesinin çok az zaman alacağını biliyordu. Bununla birlikte Amanda bazı zihinlere etkili bir şekilde şüphe tohumu ekiyordu ve aradığı başlangıç buydu. O ve baldızı birkaç adım boyunca yavaşça yürüdüler ve kendilerini izleyenleri fark etmemiş gibi davrandılar.

"Pekala," diye devam etti Amanda neşeyle, "sanırım yarın onu ziyaret etmem gerekecek." Yoldan geçen bir arkadaşını selamlamak için bir an durdu ve parlak, kararlı bir gülümsemeyle Gareth'a döndü. "Yine de burada olman iyi oldu, çünkü Jonathon ve ben senin k  k sırrını daha fazla saklayamayacağımıza karar verdik."

Bu gizemli açıklama üzerine, yakın çevrelerindeki insanlar başka konuşmalar yapıyormuş gibi davranmayı bırakıp daha yakından dinlemek için eğildiler.

Gareth kaşlarını kaldırdı. "şimdi neyin peşindesin Amanda Lloyd?" İstifa etmiş bir kıkırdamayla başını salladı.

Uzandı ve eliyle onun ağzını kapattı. "Oh, hayır yapamazsın, k  k kardeşim!" Ona bir parmağını salladı. "Ve sakın ne demek istediğimi anlamamış gibi davranmaya kalkma. Ben söyleyene kadar bir daha kaçıp gitmeyeceğine söz ver."

Gareth onun elini çekmesini bekledi. Elini  ekmeyince omuz silkti ve abartılı bir onaylama hareketiyle başını salladı. Amanda onun gözlerini aradı, sonra tatmin olmuş gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Onu dinleyen bir grup insan ne tarafa gideceğini görmek için boyunlarını b kt ler. Kadın doğrudan kocasına doğru yürüdüğünde ve başka kimseye gitmek için hiçbir hamle yapmadığında, az önce kulak misafiri oldukları yeni ve ilginç olayı yayma kaygısıyla hemen dağıldılar.

Gareth da Amanda'nın uzaklaşmasını izledi, zeki k  k zihninde uydurduğu plan her neyse Faith'in eskiden tertemiz olan itibarını kurtaracağına emindi.

Faith'in muhtemelen olacaklar hakkında kendisinden bile daha az bilgiye sahip olduğu geldi. Gareth giderek artan bir endişe duygusuyla, Faith ve teyzesini en son gördüğü dans pistinin yakınındaki noktaya baktı. Artık orada değillerdi.

Odanın içinde dolaşmaya başladı, Faith'i bulma umuduyla etrafına gelişigüzel bakıyordu. Faith'i gördüğünde ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Onu bulduğunu fark etti, başını salladı ve yanından geçen bir tanıdığına kısaca gülümsedi. Bir kez daha durdu ve gözlerinin odayı taramasına izin verdi.

"Yeğenimi arıyorsanız, merdivenlerin dibinde biraz sabırsızca durduğunu ve gidebilmek için benim de ona katılmamı beklediğini göreceksiniz."

Gareth dönüp kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen yaşlı kadına baktı. Leydi Egerton, Gareth'ın uzun zamandır gerçekten ihtiyacı olmadığından şüphelendiği, her zaman kullandığı abanoz bastonuna yaslanmıştı.

"Neden içimden bir ses, Leydi Egerton, yeğeninizin henüz gitmesine izin vermeye niyetiniz olmadığını söylüyor?"

Parmağıyla onun göğsüne vurdu. "Göründüğünden çok daha zekisin, Roth." Başını iki yana salladı. "İkinizin içine düştüğü bu pisliği düzeltene kadar gitmesine izin vermeyeceğim." Sert sözlerine rağmen çok memnun görünüyordu.

"Neden bana kızgın değilsiniz leydim?"

Cleo kaşlarını kaldırdı. "Neden mi? Çünkü bu tamamen zaman kaybı olurdu tabii ki. Bu gece olanlardan gerçekten pişman değilsin ama Faith kesinlikle pişman. Ve eminim ki ona hiç dokunmamış olmayı dileyeceğinden de oldukça emin." Parlak mavi gözleri ona doğru parıladı. "Ben sadece arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkaracağım." Sözünü yarıda kesip salonun diğer ucuna baktı ve Jonathon Lloyd'un orkestranın düzenlendiği yükseltilmiş kürsüye doğru ilerlediğini gördü. Aceleyle onun kolunu tuttu ve Gareth'a merdivenleri işaret etti. "Şimdi git ve Faith'in yanında dur. Birazdan sana ihtiyacı olacak."

Gareth bir süre daha ona baktı ve müzik aniden durup dans eden çiftler şaşkınlıkla etraflarına bakınırken kalabalığı yarararak uzaklaştı. Yaklaşık yirmi metre ötede Faith'i gördü ve tam Jonathon sesini yükseltip kalabalığın gürültüsü azalırken ona doğru yöneldi.

Faith merakla Jonathon'a baktı, ne yapıyor olabileceğini merak ediyordu ama konukların dikkatinin artık onun üzerinde olmamasından memnundu. Fark edilmeden sıvışmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünerek etrafına bakındı. Onun yerine gördüğü şey Gareth'ın doğruca ona doğru ilerlediğiydi.

Dudakları inceldi ve kalbi ani bir panikle çarpmaya başladı. Gözleriyle onu uyarmaya çalıştı ama o yine de yoluna çıkan insanların etrafından ustalıkla dolaşarak geldi. Başka bir yöne baktı ve

boyun eğerek başını salladı, sonra da kararlı bir şekilde o yokmuş gibi davranmaya karar verdi. İşaret edencesine arkasını döndü ve çenesini kaldırarak dikkatini konuşmaya başlayan Jonathon'a odakladı.

"Bayanlar ve baylar, bu akşam beklenmedik bir duyuru yapacağım. Beni yakından tanıyanlar bilirler ki bir kalabalığın önünde durup olay çıkarmaktan nadiren hoşlanırım. Bu daha çok karımın tarzıdır." Odayı bir kahkaha dalgası kapladı, çünkü Amanda Lloyd, daha suskun olan kocasının tam tersine, her zaman partilerin neşesi olmuştu. "Ancak bu gece benden bunu yapmamı istedi ve ben de onu nadiren reddedebildiğim için işte karşınızda duruyorum.

"Bu akşam erken saatlerde, bir aile toplantısı sırasında yakında tüm İngiltere'de duyulacak bir anlaşmaya varıldı. Bazıları bu anlaşmaya şaşırarak, bazıları hayal kırıklığına uğrayacak ve ben de dahil olmak üzere bazıları da derin bir rahatlama yaşayacak. Sözünü ettiğim anlaşma yarın tüm gazetelerde yayınlanacak, ancak yakın dostlarımızın çoğu bu gece toplantıda olduğu için ilk sizin haberiniz olsun istedik."

Jonathon etkili olması için bir an durakladı, sonra döndü ve Faith'in onun ne demek istediğini merak ederek durduğu balo salonu merdivenlerinin dibine dikkatle baktı. Tam o sırada Gareth'in yanına geldiğini hissetti ve hararetle olmasını diledi, çünkü şimdi insanlar Seth Kontu'kiminle ilgili olduğunu görmek için dönüyorlardı. Hepsi Gareth'in onun yanında durduğunu görecektir ve skandalı yeniden tartışmaya başlayacaklardı.

Acımasız bir kararlılıkla yanındaki adamı görmezden geldi ve sabit bir şekilde kürsüye bakarak Amanda'nın kocasına katılmasını izledi. Cleo Teyze bir anda ortaya çıkarak Gareth'in karşısındaki koluna girdi.

Jonathon tüm oyuncuların yerlerinde olduğunu görür görmez Amanda'ya baktı, onun elini tuttu ve tekrar konuşmaya başladı. "Arkadaşlar, küçük kardeşim Roth Markizi Gareth'in nişanlandığını resmen duyurmak istiyorum."

Kalabalıktan büyük bir soluk yükseldi ve Faith ani bir şokla kaskatı kesildi. Bu züppe kiminle evlenecekti? Ve nişanının ilan edileceği gece neden *onu* öpüyordu?

Seth Kontu bu bilgiyi vermekte daha fazla tereddüt etmedi. "Bayan Faith Ackerly ile evlenecek."

On bir

Faith'e her şey yavaş yavaş oluyor gibi geldi. Kalabalık neredeyse tek bir vücut gibi döndü, onlara baktı ve alkışlamaya başladı. Onların hareket eden ellerini ve dudaklarını görebiliyordu ama alkış sesleri ve coşkulu tebrik sözcükleri ona sanki çok uzaklardan geliyordu. Uyuşuk bir şekilde yüzünde bir gülümseme oluştuğunu hissetti, yılların doğru terbiyesi onu kurtarmaya gelmişti.

Parmak uçlarında durup, "Gayet iyi gidiyorsun canım, ama lütfen bu kadar yaralı bir geyik gibi görünmemeye çalış," diye fısıldayan Cleo Teyze'nin sıcak sarılışıyla *sarmalandığını* hissetti.

Faith başıyla onayladığını hissetti. Başını kaldırıp Gareth'a baktı, Gareth ona şefkatli ve tescilli bir şekilde gülümseyerek maskaralığın kendi payına düşen kısmını sürdürüyordu. Onun dudaklarının kıpırdadığını izledi ve "Dans edelim mi prenses?" dediğini duydu. Ama cevap veremedi, sadece başını sallayabildi.

Sanki transa geçmiş gibi elini Gareth'ın koluna koydu ve onun kendisini dans pistine götürmesine izin verdi, diğer konuklar çiftin yürüyebileceği bir koridor açmak için kenara çekilirken hâlâ çılgınca alkışlıyorlardı. Faith uzun zamandır edindiği alışkanlıkla başını salladığını ve onlara gülümsediğini hissetti ama yine de onu gerçekliğe bağlayan tek şey Gareth'ın kolundaki eli ve onun elinin sıcaklığıydı.

Faith ve Gareth dans pistine yaklaştılar ve Jonathon orkestra şefine vals başlatmasını işaret etti. Gareth Faith'e döndü ve eğildi. Faith zarif bir reverans yaptı. Ve sonra, bir anda, tıpkı o ilk gece balkonda olduğu gibi, dans pistinin etrafında nefes nefese dönerek uzaklaştı.

Amanda birkaç dakika dans eden çifti izledikten sonra Jonathon'ı dürttü, yüzü mutlu ve rahatlamış bir gülümsemeyle kaplanmıştı. "Sanırım iyi gitti." Başını dans pistine doğru eğdi. "Onlara katılmak istemezsin, değil mi?"

Cevap vermedi ama kürsüden aşağı atladı, kızın ellerini tuttu ve da peşinden aşağı çekti. "Eğer onlara bir şey gösterebileceğimizi düşünüyorsan

uygun vals," dedi. Dönerek uzaklaşırlarken gülen Amanda tam da bunu yapmayı kabul etti.

Herkes bu kadar memnun değildi. Evelyn Hedgepath odanın kenarında, yüzü öfkeden solmuş bir halde, yeni nişanlanan çifti zehirli gözlerle izliyordu. Öfkesine o kadar kapılmıştı ki, Cleo Egerton'ın yanında belirdiğini fark etmedi bile. "Oldukça hoş bir çift olmuşlar, sence de öyle değil mi Evelyn?"

Genç dul kadın sert bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Sert bir sesle, "Evet, Leydi Egerton. Evet, öyle. Durumu bilseydim, böyle bir ihtiyaç hissetmezdim-"

Cleo onun sözünü kesti. "Bah! Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz. Bu haliyle, doğal olarak gelişmesi gereken -ve bence gelişecek olan- bir şeyi sağlıksız bir acelelilikle ilerlemeye zorladın."

Evelyn öfkeyle doğruldu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum leydim."

"O zaman belki birbirimizi anlayabilmemiz için bunu açıklığa kavuşturabilirim. Gareth'ı terk ettiniz çünkü ikinci bir oğuldan daha fazlası olma umudu yoktu ve Gareth'ın sahip olmadığı tek şeye sahip olan o bezelye beyinli Grimsby ile yatağa girdiniz: ölen kocanızın sahip olduğu unvanı geride bırakan bir unvan. Şimdi, dehşete düştün, Gareth sadece bir unvanı miras almakla kalmadı, aynı zamanda yeni sevgilinden de üstün oldu - ki sen onu alenen ve utanç verici bir şekilde bir kez daha Gareth'ın peşinden koşmak için bıraktın."

"Bunu dinlemek zorunda değilim."

Cleo kızgın bir sabırsızlıkla bastonunu yere vurdu. "Hayır, ama dinlemeyi düşünebileceğiniz bazı tavsiyelerde bulunacağım. Kırsalda uzun bir dinlenme öneriyorum, Evelyn. Maskaralıkların bu noktaya kadar hoşgörüsüyle karşılandı çünkü ne yazık ki bunlar bizim sosyal çevremizde çok yaygın. Ancak bu akşam çizgiyi aştın. Bu aile kendi ailesini korumak için safları sıklaştıracaktır. Bir daha asla nezih bir salona kabul edilmeyecek ya da önemli bir baloya davet edilmeyeceksin."

Evelyn uzun bir süre dul kadının keskin mavi gözlerine baktı, sonra kendi bakışlarını kaçırdı ve bir kez daha, şimdi vals yapan birkaç çift tarafından paylaşılan dans pistine düştü. Dudaklarını inceltti, başını hafifçe Cleo'ya doğru eğdi ve eteklerini bir elinde topladı. "İyi geceler, Leydi Egerton," dedi, ses tonu eşitti.

"İyi geceler, Evelyn." Cleo genç kadını başından savarak arkasını döndü ve yeğenini ve yakında yeğeni olacak kadını izlemeye devam etti.

Dans pisti etraflarında dolup taşarken Faith rahatlamaya başladı. Gareth'a gülümseyerek baktı ama kalbi hâlâ sıkıntılıydı. "Bu çıkmaza girmeyi nasıl ?" diye mırıldandı.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bunun yerine bu durumdan nasıl kurtulacağımıza odaklansak nasıl olur?"

Faith belli belirsiz başını salladı, sonra da ona özür dileyen bir bakış attı. "Korkarım bunların hepsi benim hatam. Benimle yalnız buluşmanı asla istememeliydim."

Müzik sona erdi ve herkes müzisyenleri alkışlamak için döndü. Faith, Gareth'ın onu dans pistinden çıkarmasına izin vermeden önce bir kez daha reverans yaptı. Ama Gareth adımlarını biraz yavaşlattı ve Faith soru sorarcasına ona baktı.

"Biliyorsun ki bu kürsüden iner inmez iyi dilekçilerle dolup taşacağız ve muhtemelen bir an bile kendimize zaman ayıramayacağız."

Faith başını salladı.

Dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. "Bir konuda merakımı giderebilir misiniz?"

Faith başını yana eğdi ve ona uzun, sessiz bir bakış attı.

Eğildi. "Beni sezonun en büyük balolarından birinin ortasında karanlık bir bahçeye çekmenin gerçek nedeni neydi?"

Bunun üzerine Faith dudağını ısırdı ve yere baktı. Ürperdi.

Telaşlanan Gareth durdu ve onu yüzüne çevirdi, artık seyreden kalabalığın ne düşündüğünü umursamıyordu. Bir parmağını çenesinin altına soktu ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Faith, özür dilerim! Öyle demek istemedim-" Durdu.

Nişanlısı ona baktı, gri gözleri neşe gözyaşlarıyla parlıyordu. Faith Ackerly, her zaman uyumlu, her zaman doğru Sosyete güzeli, dans pistinin ortasında kontrolsüzce gülüyordu. "Özür dilerim lordum," diye boğuldu, sonra derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. "Sizi uygunsuz bir duruma sürüklemem, itibarınızı zedelemem ve şimdi de hasarı onarmak için sizinle evlenmek zorunda kalmam bana çok ironik geldi."

Gareth gülümsedi ama kadının sözleri karşısında kalbi acıyla sıkıştı, çünkü aralarında ne olursa olsun, kadının her zaman bu duruma dönüp bakacağını ve onun karısı olmaya nasıl zorlandığını hatırlayacağını biliyordu. Ona kur yapmak, şımartmak, dans etmek ve ona kur yapmak niyetindeydi.

Ta ki onsuz bir hayat hayal edemeyene kadar. "Eski yorgun temaya biraz değişiklik katıyor, değil mi?"

Faith başını salladı. "Sana davranış biçimim için gerçekten özür dilemek istedim." Yüz ifadesi ağırbaşlıydı.

"Bunu özel olarak mı yapman gerekiyordu?"

Rahatsız görünüyordu. "Nasıl tepki vereceğinden emin değildim," dedi. "Gördüğünüz gibi, ben de birbirimizi bir daha görmememizi önerecektim." İçten içe irkildi ve onun yüzünü izledi. Gülümsemeye devam ediyordu ama gözlerindeki sıcaklığın bir kısmı gitmişti.

"Anlıyorum," dedi ve Amanda'nın kolunu tekrar kendi koluna dolayarak, Amanda'nın Leydi Egerton'la birlikte durduğu yere doğru yürümeye başladı. "Bu bir aşk maçı değil. Gidip korkunç bir şekilde kandırılmış halkımızla yüzleşelim mi prenses?"

Faith başını salladı ama birdenbire kendini bir köşede top gibi kıvrılmış gibi hissetmeye başladı.

Gecenin geri kalanı tebrikler, içten tokalaşmalar ve şaşkınlık haykırışlarıyla bir bulanıklık içinde geçti. Faith sonunda kendini teyzesinin arabasına güvenli bir şekilde yerleşmiş bulduğunda, elleri sıkılmaktan ve yüz kasları sürekli gülümsemekten ağrıyordu. Cleo Teyze eve dönüş yolu boyunca heyecanla gevezelik etti ama Faith zihninde sürekli tekrarlanan korkunç sayıklamaların neden olduğu başının sürekli zonklamasından bunların hiçbirini duymadı.

Beni istemeyen bir adamla nişanlıyım.

On iki

Faith odasının kapısı pat diye açıldığında irkilerek uyandı. Doğrulup saçlarını gözlerinden sıyırmaya fırsat bulamadan Grace odanın içinde hızla ilerledi ve yanındaki yatağın üzerine düştü.

"Uyanık mısın?" Kız kardeşinin sesi nefes nefese bir aciliyetle titriyordu.

Faith bütün gece dinlendikten sonra bile sabahları kalkmakta hep zorlanırdı. Önceki gecenin büyük bir bölümünü uykusuzluk içinde geçirmiş, sonunda şafak yaklaşırken uyuşuk bir uykuya dalmış olduğundan, kalkma vaktinin çoktan geldiğini kabul etmek istemeyerek başının üzerine bir yastık çekti. "Artık benim," diye mırıldandı.

Grace her zamanki otuz dakikalık uyanma ritüelini neşeyle hiçe sayarak uzandı ve yastığı Faith'in yüzünden aldı. Faith bir kolunu başının üzerine atıp körü körüne yorgana uzandığında, "Hayır, yapmayacaksın!" diye güldü. "Kalkacaksın ve bana dün gece neler olduğunu anlatacaksın."

Aniden gelen acı dolu bir hatırlama, Faith'i sarsarak gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerinden doğruldu, sonra dehşet içinde gözlerini kapadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aman Tanrım," diye inledi. Ayrılan parmaklarının arasından umutla Grace'e baktı. "Sadece bir rüyaydı, değil mi?"

Eğlenen Grace başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Cleo Teyze bu sabah ilk iş olarak buraya geldi ve o kadar çılgınca bir hikâye anlattı ki inanmakta güçlük çekiyorum."

Faith açık sözlü akrabasının ne söylemek için geldiğini tahmin edebiliyordu. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayakucuna örttüğü sabahlığa uzandı. Giysinin içine girerken aşağıya baktı ve Grace'in yatağında yarattığı dağınıklığa bakarak burnunu kırıştırdı. "Örtüleri fena halde dağıtmışsın," diye yakındı.

Grace omuz silkti ve saygısızca karnının üzerine , çenesini ellerinin arasına aldı ve alt bacaklarını kasıtlı bir umursamazlıkla havada ileri geri sallamaya başladı. "Yatakların sabahları buruşuk olması gerekir," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Ve bir daha da

konuyu değiştir. Ya bana karşı drşt olmaya karar verir ve neler olduğunu anlatırsın ya da ben teyzenin anlattıklarını gerçek olarak kabul etmek zorunda kalırım."

Faith kız kardeşine hoşgörülü bir bakış attı, dikkatle arkasını döndü ve odanın öbür ucundaki gardıroba doğru yürüdü. "Nasıl istersen öyle düşün," dedi sakince ve uzanıp canlı kobalt kadife biye desenli, toz mavisi keten bir sabahlık seçti.

"Pekâlâ," diye kabul etti Grace dostça.

Faith elbiselerinin altındaki düzgün sıradan bir çift terlik seçmek için eğildi. Onları almak için eğildi.

Grace bir süre kız kardeşinin eşyaları karıştırmasını izledi ve devam etti. "Cleo Teyze, zavallı Gareth'ı hatırlayamayacağı kadar tehlikeye attığını söylüyor."

Aynı şeyi Gareth'a kendisinin de söylediğini tamamen unutan Faith, öfkesinin patladığını hissetti. Aniden ayağa kalktı, ne yazık ki etrafından sarkan elbiseleri hesaba katmamıştı. Umutsuzca saydam kıvrımlarına dolandı, dengesini kaybetti, havayı çılgınca yakaladı ve gardırobun zeminine, özenle yerleştirilmiş ayakkabılarının arasına hoşnutsuz bir yığın halinde düştü. Çok geç, çırpınan elleri tutacak bir şey buldu. Ne yazık ki bu sadece birkaç narin elbiseydi ve hemen askılarından kayarak ipek, saten ve şifondan oluşan dalgalı bulutlar halinde başının ve omuzlarının üzerine yerleşti.

Faith kendini gardırobun zemininden sürükleyerek çıkarırken yatağın olduğu taraftan kahkaha sesleri yükseldi. Arkasında elbise ve terliklerden oluşan bir iz bırakarak kız kardeşine ters ters bakmak için odanın bir ucundan diğerine yürüdü. "Grace Olivia Caldwell, derhal odamdan ık!"

Gözlerindeki neşe yaşlarını silen Grace gitmek için ayağa kalktı ve eskiden derli toplu olan gardırobu görünce yeniden kıkırdamaya başladı. Kız kardeşinin fırlattığı yastıktan kaçmak için tam zamanında Faith'e döndü. "Tamamdır artık! Ben gidiyorum," dedi ve kapıya doğru giderken ikinci bir yastıktan daha kaçtı. Kapıyı açtı ve atış menzilinden çıkıp koridora adım attı, sonra başını tekrar içeri soktu. "Sana söylemeyi unuttum. Gareth işleri sonuçlandırmak için saat on birde burada olacağına dair haber gönderdi."

Faith'in kolu hareketinin ortasında durdu ve gözleri şöminenin üzerindeki küçük saate kaydı. Saat on kırk beşi gösteriyordu.

Yenilenmiş bir öfkeyle yastığı fırlattı. Zararsız bir gümbürtüyle güvenli bir şekilde kapatılmış kapıya çarptı.

Grace'in özel hizmetçisinin ve üst kattaki iki oda hizmetçisinin ortak çabaları sonucu acil durum servisinde görevlendirilmişlerdi ama saat on bire bir kala Faith yatak odasından koridora fırlamış, giyinmiş ve her iki elinde lavanta sateninden birer terlik tutuyordu.

Sahip olduğu en az karmaşık elbiseyi seçmişti; kısa kabarık kollu ve sade bir yakası olan leylak rengi şifon bir sabahlık. Arkadan sadece iki küçük düğmeyle kapanıyordu ve yüksek belinin arkasında kolay bir fiyonkla bağlanan geniş bir lavanta saten kurdelesı vardı. Becky ayakkabılarını bulmak için gardırobun dibindeki dağınıklığı karıştırırken, Faith kendi saçını yaptı, önünü ve yanlarını yüzünden uzakta taradı ve tepesinde gümüş telkari bir tokayla sabitledi. Birkaç dakika sonra, kırmızı yüzlü Becky gardırobun enkazından çıktı ve muzaffer bir edayla lavanta rengi terlikleri uzattı. Faith onları kaptı, Becky'ye teşekkür etmek için hızlıca sıktı ve odadan çıktı.

Şimdi kıvrımlı merdivenlerin tepesinde durdu ve önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırarak ayaklarını yumuşak ayakkabıların içine sokarken denge sağlamak için bir elini tırabzana dayadı. Doğruldu ve önlerindeki duvarda asılı olan apliklerden gelen ışığı yansıtmak için tasarlanmış küçük aynalardan birine baktı. Hiçbir şeyin yerli yerinde görünmediğinden emin olduktan sonra döndü ve ortaya koyduğu çekici tabloda tamamen habersiz, sakın adımlarla merdivenlerden inmeye başladı.

Giyinme telaşı yüzünden rengi açılmıştı ve bu da kusursuz tenine hoş bir renk katıyordu. Duruşu her zamanki gibi krallara layık bir şekilde dikti ve gümüş tokasından altın dalgalar ve buklelerle lüks bir şekilde düşen saçları her zamanki gibi asil bir şekilde tutturulmak yerine, her zamanki kadar ulaşılmaz görünmüyordu. Elbisenin leylak rengi az önceki heyecanla birleşince gözlerine inanılmaz bir etki yapmış, onları sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlayan gümüşün şaşırtıcı bir tonuna dönüştürmüştü.

Merdivenin dibine ulaştı ve zemin kata adım atmadan önce bir an durakladı. Merdivene tutunarak öne doğru eğildi ve soluna baktı. Wilson ön kapının yanında kaskatı kesilmiş, karşılamaya hazır bir şekilde duruyordu, yüzü o kadar ifadesizdi ki Faith kendi beklediği misafirin gelip gelmediğini anlayamadı. Başını sağa çevirip uzun koridora baktı, sonra nefesini tuttu. O'Reilly salonun kapısının hemen dışında duruyordu, bu da içeride birinin olduğunun kesin bir göstergesiydi.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Aslında Gareth'ı görmeyi dört gözle beklediğini şaşkınlıkla fark etti. Son basamaktan indi ve koridorda yavaşça salona doğru yürürken kaşlarını çattı. Duygularını şaşkınlıkla inceledi, ne zaman böyle hissetmeye başladığını hatırlamaya çalıştı ama O'Reilly'ye yaklaşıırken bir açıklama getiremedi. Bu yeni duygu o kadar yavaş yavaş ortaya çıkmıştı ki, farkına bile varmamıştı, gerçi Gareth'ın ruh hali üzerinde her zaman tedirgin edici bir etkisi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Kasıtlı olarak hayallerinden sıyrıldı ve uşağa sıcak bir şekilde gülümsedi. "Anladığım kadarıyla bir misafirim var, O'Reilly."

Başını salladı. "Gerçekten de öyle, Bayan Faith. Uzun süredir beklemiyordu."

Öne doğru eğildi ve sesini biraz alçalttı. Peki yalnız mı yoksa kız kardeşim onu eğlendiriyor mu?"

O'Reilly soru karşısında şaşırmış görünüyordu ama yine de cevap verdi. "O yalnız, Bayan Faith."

Faith'gülümsemesi genişledi ve hayatının en ani kararını verdi. Uzandı ve O'Reilly'nin elini sıktı. "Lütfen bana büyük bir iyilik yap ve diğerleri geldiğinde onları oyalamaya çalış, olur mu? Misafirimle birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Uşak başıyla onayladı ve Faith son bir kez gülümseyerek onun yanından geçip salona girdi. Kendini oldukça cesur hissederek döndü ve kapıyı kapatmaya başladı. Son anda, tamamen kapatacak kadar cesur hissetmediğinden, kapıyı yarı açık bırakmaya karar verdi. İki eli hâlâ kapı kolundayken, sakın bir nefes aldı.

"Kendimize zaman ayırabildiğimize sevindim lordum."

Adamın nefesini hızlıca içine çektiğini duydu, ardından odanın içinden geçerken yumuşak ayak seslerini işitti. Eldivenli elinin omzuna dokunduğunu hissettiğinde nefesini bıraktı ve yüzünü ona döndü.

"Benimle aynı şekilde hissedeceğinizi biliyordum, Bayan Ackerly!"

Faith şu anda iki elini de acı verici bir şekilde tutan adamın Gareth olmadığını fark ettiğinde yüzündeki rengin aktığını hissetti. Lord Horatio Grimsby'ydi. Ve ona öyle muzaffer bir memnuniyet ifadesiyle bakıyordu ki, Faith onun kendisini öpmeye niyetlendiğinden çok korktu!

Çabucak ellerini onunkilerden çekti, düzgünce etrafından dolaştı ve aralarına biraz mesafe koymak için odanın diğer ucuna yürüdü. Döndü ve onu bir kez daha tam karşısında dururken bulunca şaşkınlıkla sıçradı

arkasında. Gözleri endişeyle yarı kapalı kapıya kaydı ve bir adım daha geri çekildi.

"Size içecek ikram edildi mi lordum?" Kekeleyen sesi garip sessizlikte yüksek çıkıyordu.

Horatio bir adım daha yaklaştı. "Odaya adımını attığın anda, güzelim, tazelendim." Faith dehşet içinde ona baktı. Adam onun eline uzandı, bu şiirsel konuşmadan sonra kendinden oldukça memnun görünüyordu. Yutkundu ve çevik bir hareketle kenara çekildi, zihni öfkeyle kabalık olmayacak bir kaçış yolu arıyordu. "İnanç, tatlım, bu kadar mütevazı olmana gerek yok. Uşağa benimle yalnız kalmak istediğini söylediğini duydum."

Dehşet dolu bir bastırmayı başardı. "Belki de Lord Jameson-" diye başladı.

Bir adım daha attı, ışık gözlüklerinden parlıyordu. "Açıklamana gerek yok. Dün geceyle ilgili dedikoduları duydum elbette ama onlara hiç itibar etmedim. Biliyorum ki siz, Gareth Lloyd gibi biriyle asla dedikoducuların söylediği gibi düşüncesizce hareket etmezsiniz."

Faith bir elini uzattı ve adam ilerlemeye devam ederken geri çekildi. Tekrar denedi. "Belki de Lord Jameson, kayınbiraderimle konuşmalısınız." Dizlerinin arkası kanepeye temas edince bir gümbürtüyle oturdu.

Horatio bir anda onun önünde diz çökmüş, elini tutmuştu. "Babanla konuşmayı tercih ederim."

"Buna hiç gerek yok," diye koridordan sert bir ses geldi. Roth Markisi, yakışıklı yüzünde taş gibi bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kapı aralığında duruyordu.

Gareth balodan hemen sonra eve gitmiş ve uykusuz bir geceyi kütüphanede volta atarak geçirmiş, asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi, kendisini umursamayan bir kadınla evleneceği gerçeğini kabullenmeye çalışmıştı. Ama doğası gereği iyimserdi. Güneş doğduğunda, Faith'in onu sevmediğini kabul etmesine rağmen, aralarında çoktan büyük bir his oluştuğuna kendini ikna etmeyi başarmıştı. Ve duyguların olduğu yerde aşk umudunun da olduğunu biliyordu.

Caldwell'lerin evine neşeli bir ruh hali içinde varmıştı. Wilson kapıyı açmış ve ona Faith'in salonda olduğunu söylemişti. Hafif adımlarla dışarıda duran ve yüzünde dehşet dolu bir ifade olan O'Reilly'ye yaklaştı. Gareth yine de ona gülümsedi ve elini uzatarak

yarı kapalı kapıyı iterek açtı. İnanılmaz bir şekilde, ufak tefek uşak tam Gareth Horatio Grimsby'yi görür görmez onun önüne geçti.

Kabaca O'Reilly'yi kenara çekip kapıyı biraz daha iterek açtı ve Faith'in odanın diğer ucunda oturduğunu, ellerini önünde diz çökmüş olan Horatio'nun ellerine kenetlediğini gördü.

Faith, Gareth'in sesiyle ayağa fırladı ve o sırada ayakta durmaya çalışan Lord Jameson'ı kış üstü yere düşürdü. Ancak nişanlısının yüzündeki ifadeyi fark edince, beklenmedik zevk patlaması hemen kayboldu. Öfkeden renkten renge girerek, elleri ve dizleri üzerinde, kanepenin altına uzanmış ve bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınan Horatio'ya baktı. Eli eteklerinin altından zemine kaydı ve aniden ayak bileğini kavradı.

Faith şok olmuş bir öfkeyle bileğini çekti ve geri adım attı... Horatio'nun aradığı gözlüğün üzerine. Üzüntüyle eğilip gözlüğü aldı. Çerçeve yamuktu ve merceklerden biri çatlamıştı. Horatio ayağa kalktı.

"Çok özür dilerim Lord Jameson..." diye başladı. Ama aklına başka sözcük gelmedi. Dudağını ısırды ve gözlükleri ciddiyetle uzattı. Kont tek kelime etmeden gözlükleri aldı. Elinden geldiğince çerçeveyi düzelitti, gözlüğü taktı, Faith'i sertçe selamladı ve gitmek için döndü.

Kapı aralığında yanından geçtiği Gareth'a kısaca başını sallayarak, "İyi günler lordum," dedi.

Gareth başıyla onayladı. "Jameson."

Kont'un ayak sesleri koridorda geri çekildi. Gareth Faith ön kapının açılıp kapandığını duydular. Saniyeler geçti. Konuşmadan durdular, aralarındaki gerilim neredeyse hissedilir hale gelene kadar artmıştı.

O'Reilly, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle Gareth'ın arkasından kapı aralığında belirdi. Faith onu gördü ve aniden sessizliğin büyüünden sıyrıldı. "Her şey yoluna girecek," diyerek endişeli hizmetkâra güvence verdi.

Gareth, O'Reilly'nin orada olduğunu fark etmeden kaşlarını çatarak ona baktı. "Korkarım ki yirmi dört saatten az bir süredir birlikte olduğum nişanlımın burnumun dibinde yeniden evlenme teklif etmesini 'iyi' dışında bir şey olarak tanımlayabilirim."

Faith kendini sertçe toparladı. "Sizinle konuşmuyordum lordum." Dikkatini tekrar O'Reilly'ye verdi. "Lütfen hizmetçilerden biri içecek bir şeyler getirsin, sonra da Lord ve Leydi Huntwick'e Roth Markisi'nin geldiğini haber verin."

O'Reilly başını salladı. Marki'nin kötücül bakışlarını yakaladı ve minnetle kaçtı.

Faith kıpırdamadan durdu, çenesi yukarıda ve elleri önünde gevşekçe kenetlenmiş halde Gareth'in odanın içinde yavaşça yürüyerek uzun pencerelerin önünde durmasını izledi. Bahçelere baktı ve işaret parmağının ucunu düşünceli bir şekilde dudaklarına dokundurdu. "Göründüğün kadar sakın değilsin, Faith," dedi, ses tonu eşitti.

Onun kendisini yemlemesine izin vermeyi reddetti. "Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim lordum."

Ona bakmak için döndü. "Senin o sakın yüzün, dünyaya sürekli olarak sunduğun o sakın, telaşsız tavır aslında bir sahtekarlıktan başka bir şey değil, değil mi?"

Faith'in dudakları belli belirsiz gerildi.

"Derinlerde bir yerde," diye devam etti yumuşak bir sesle, "gerçekten de bastırılmış bir öfkenin titreyen kütlesisin, değil mi prenses?"

Cevap vermedi.

"Ve sanırım şu anda en çok yapmak istediğin şey odanın öbür ucuna geçip yüzüme bir tokat atmak, değil mi?" Gareth pencereden bir adım uzaklaştı ve dikkatle Faith'e baktı, elleri artık önünde gevşekçe kenetlenmiş değildi; şimdi yanlarında küçük yumruklar halinde o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki parmak eklemleri bembeyazdı. Adam pişmanlıkla gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Faith derin bir nefes aldı ve kendini ellerini çözmeye zorladı, sessizce çarpan kalbinin yavaşlamasını diledi. Hiç beklenmedik bir anda, zihni salona girmeden önce sahip olduğu iyimser düşüncelere geri döndü. Kararlılıkla bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Gareth'i görmeyi ne kadar aptalca dört gözle beklediğini hatırlamak onu sadece daha da çileden çıkarmaya yarayacaktı.

Nişanlısı onun kendini toparlamak için çırpınışını izlerken midesi sarsıldı. Huntwick'in evine giderken, gece boyunca bir mucizenin gerçekleşebileceğini, Faith'in bir şekilde evlenecekleri için mutlu olabileceğini ummuştı. Bunun yerine, Faith'in onunla aynı odada bulunmaktan duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalışmasını izlemek zorunda kalmıştı.

"Tüm bu fiyasko için özür dilemeliyim," diye ekledi eşit bir tonda. "Kardeşim nadiren bu kadar düşüncesiz olur."

"Hayır," diye onayladı Faith, sesi buz gibiydi. "Ben daha ziyade *onun bu işi bıraktığını* sanıyordum. belirli bir karakter özelliğidir."

Gareth'in çenesi sıkıştı. "Benimle evlenmek zorunda değilsin, Faith."

Faith narin kaşlarını kaldırdı. "Elbette bilmiyorum lordum," diye cevap verdi alaycı bir sesle. "Seçeneklerim kesinlikle açık, değil mi? Hepsini sizin için sıralayayım mı?" Kendine rağmen, cevap vermediğinde öfkesinin yükseldiğini hissetti. Başını savurdu ve öne doğru küçük bir adım atarak tek, ince bir parmağını kaldırdı.

"Bir," diye başladı gergin bir sesle. "İtibarımı kurtarmak için seninle evlenebilirim." Bir parmağını daha kaldırdı ve ona doğru uzun bir adım attı. "İki: Seninle evlenmemeye karar verebilirim ve böylece kendimi dedikoducuların yıllarca yerden yere vuracağı bir aşağılama nesnesi haline getirebilirim." Tatlı tatlı gülümsedi ve bir adım daha attı. "İkinci seçeneğin ailemin iyi adını kirletmek, kendim için gelecekteki herhangi bir evlilik olasılığını mahvetmek ve muhtemelen küçük kız kardeşlerimin toplumda kabul görmesini engellemek gibi ek faydaları var." Üçüncü parmağını kaldırdı ve odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek Gareth'in tam önünde durdu, üç parmağını doğrudan Gareth'in yüzüne doğru kaldırdı. "Üç, lordum..." dedi, titreyen sesi kontrolünü kaybettiğini ele veriyordu. "Üçüncü seçeneğin ne olduğunu biliyor?"

Gareth hiçbir şey söylemedi, hiçbir tepki vermedi ama sıkılı çenesindeki bir kas seğirmesi onu duyduğunu ele veriyordu.

Faith bir süre daha ona dik dik baktı, sonra elini bıraktı ve aniden sönmüş hissederek arkasını döndü. "Üçüncü seçenek yok lordum," dedi sessizce. "Gecenin büyük bir bölümünde onu bulmaya çalışırken uyanıktım."

"Ben de öyleydim," dedi Gareth. Bir adım öne çıktı ve ellerini kadının omuzlarına koyarak onu nazikçe kendisine doğru çevirdi. Kız, akmamış gözyaşlarıyla dolu gri gözlerini kaldırdı. Bu manzara karşısında Gareth anında ve tamamen yenik düştü. Sessizce onu kanepeye geri götürdü, oturmasını bekledi ve karşısındaki sandalyeye beceriksizce yerleşti.

Faith başını eğdi, onun gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Hiç beklenmedik bir anda burnunun altında bir mendil belirdi. Hepsi bu kadardı.

Gareth nişanlısının yüzünü mendiline gömmesini izledi. İnce omuzları titremeye başlamıştı. Kanepede onun yanına oturdu ve başını nazikçe omzuna yaslaması için çekti. ve kadının ipeksi saçlarını düzeltti. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız, Faith," diyerek onu yatıştırdı. "Bir şekilde benimle evlenmek zorunda kalmamanın ve itibarını korumanın bir yolunu bulacağız."

Bunun üzerine Faith'in omuzları daha da sert bir şekilde titremeye başladı. Ondan uzaklaştı, kanepeye yığıldı ve yüzündeki mendili çekti.

Gareth başını salladı. Yine, ağladığını düşünürken gülüyordu. Kahkahasının bir histeri tepkisi olup olmadığından emin olamayan adam, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kıpırdamadan oturdu.

Faith sonunda nefes nefese kalıp gözlerini açtığında ona baktı. Yüzündeki ifade ayıltıcıydı, çünkü ayağa kalktı, kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba harcadı ve onun eline uzandı. "Özür dilerim, Gareth," diye başardı, sonra kendini biraz sakinleştirdi. "Gerçekten hiç komik değil," diye itiraf etti, ağzının kenarlarında hâlâ bir gülümseme pırıltısı gizleniyordu. "Sadece sana ne kadar uygunsuz bir şekilde kızgın olduğumu fark ediyordum. Bunların senin suçun değil, görüyorsun. Dün gece de belirttiğim gibi, seni bahçeye ben çektim ve itibarını mahvettim."

"Ayrıca benim istenmeyen ilgimden kurtulmak üzere olduğunuzu da belirttiniz," diye ekledi.

Yüzü kızarma nezaketini gösterdi. "Bunu açıklayabilirim lordum," dedi. Sanki ona hayatının en önemli sırrını söylüyormuş gibi sesini alçalttı. "Çoğu insan benim hakkımda bunu bilmez, ama genellikle her şey kontrolüm altındadır."

Gareth gülümsemesini bastırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye söylendi. "Fark etmemiştim."

Faith onun sesindeki alaycı tınıyı duyduysa da bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Bu doğru," diye itiraf etti. Yaptığın neredeyse her şeye verdiğim tepkileri kontrol etmekte çok zorlanıyorum, bu yüzden artık etkileşimde bulunmamamızın akıllıca olacağını düşündüm."

Bir an için yere baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve cesurca onun gözlerinin içine baktı. "Son yirmi dört saat içinde bildiğim her duyguyu sergiledim ve asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri yaptım ve söyledim. Ama bu zaman zarfında, olan biten her şey arasında bir şey diğerlerinden daha fazla öne çıktı." Adamın gözleri kızınkilerle buluştu, onları tuttu ve kız birden, bu sabah onu görmeyi dört gözle beklediğini söyleyecek cesareti toplayamadığını fark etti. Bunun yerine, sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı ve kendini rahatlamaya zorladı.

Gareth onun kendisine çok önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissetti ama nedense o an geçti. Sessizce bekledi.

Konuşacağını umarak başını kaldırdı. Konuşmayınca arkasına yaslandı ve devam etmemeye karar verdi. Çünkü kızın yaptığı şey, farkında olsun ya da olmasın, sözlerinin olabileceğinden çok daha önemliydi. Ona umut vermişti. Ona karşı tepkilerini kontrol edemediğini itiraf ederek, ona ihtiyacı olan sebebi vermişti: bir gün onu sevebileceğı ihtimalini. Belki de anne babasının paylaştığı gibi bir ilişki kurabilirlerdi.

Birdenbire salondan sesler gelmeye başladı. Faith irkilmiş gözlerini Gareth'ın hüznölü gözlerine dikti.

"Görünüşe göre erkek kardeşim ve kız kardeşin gelmiş," dedi bir parça pişmanlıkla. Sonra kızın elini tuttu ve ona yavaş, cesaret verici bir gülümseme verdi. Ayağa kalkarak onu yanına çekti. "Sanırım bu işi başarabiliriz prenses," diye teklif etti, sesi boğuktu.

Faith onun sıcak, karanlık gözlerine baktı ve birdenbire sanki o şimdiye kadar sahip olduğı en iyi arkadaşmış gibi hissetti. Bir kez başını salladı ve birlikte ailelerinin yüzüne dönerlerken kolunu onunkine dolamasına izin verdi.

On üç

Gareth kartlarını karıştırdı ve seçeneklerini değerlendirdi. Nişanlandığının duyurulmasından bu yana geçen dört hafta içinde ilk kez arkadaşlarıyla White's'ta buluşup iyi içkiler ve iyi huylu bahislerle dolu bir öğleden sonra geçirecek zaman bulmuştu. Düğün hazırlıkları çoğunlukla Ackerly kadınları tarafından yürütülüyor olsa da, Faith'le mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyordu.

Nişanlısı ona karşı yumuşamak yerine, randevu yaklaştıkça giderek daha mesafeli ve temkinli davranmaya başlamıştı. Birkaç kez, itibarını rüzgârlara savurmaya ve her şeyi iptal etmeye karar verdiğini hissettiğinde, kendini onu gönülsüz kahkahalara boğmak için onu kızdırmak ve ikna etmek için çabalarken buldu. Kaşlarını çatı ve henüz gerçekleşmemiş bir evliliği kurtarmak için neden bu kadar çok çalıştığını ilk kez merak etmedi.

"Kartlar hoşuna gitmedi mi, Roth?"

Başını salladı ve kâğıtları yüzüstü masanın üzerine fırlattı. "Katla. Kartlar iyi. Aklımı oyunda tutamıyorum. Şimdi ikinizin de beni beklenmedik mirasımın bir kısmından mahrum bırakmanız için mükemmel bir fırsat olurdu."

"Size katılmamızın sakıncası var mı?"

Trevor Caldwell kartlarından başını kaldırdığında Blackthorne Dükü Sebastian Tremaine'in yeşil bezle kaplı masanın diğer tarafında durduğunu gördü. Şaşkın bir gülümsedi ve yakın arkadaşına elini uzatmak için ayağa kalktı. "Mükemmel zamanlama! Biliyorsun, bu masada yeni kan her zaman hoş karşılanır, özellikle de bu eski bir dostsa." Dönüp uşağa işaret etti; uşak aceleyle daha fazla sandalye getirdi ve yeni gelenlerin içki taleplerini aldı.

Uşak aceleyle uzaklaşırken Sebastian döndü ve biraz arkasında duran sessiz adama işaret etti. "Sizi uzaktan kuzenim, Asheburton Markisi Lachlan Kimball ile tanıştırmama izin verin, kendisi birkaç haftalığına iş için İskoçya'dan şehre geldi." Sebastian Trevor'ı takdim ettikten sonra masada oturan Jonathon ve Gareth'a döndü.

Gareth kartları karıştırırken başını kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Asheburton." Lachlan başıyla küçük bir selam verdi ve yerine oturdu.

Gareth, omuz silkmiş olan Trevor'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Beş adam arasında Asheburton Markisi en varlıklı olanıydı. Aynı zamanda en münzevi olanıydı, vahşi İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki malikânesinden nadiren ayrılırdı. Ketum marki hakkında sürekli söylentiler dolaşıyordu. Hatta yakın zamanda çıkan bir söylentiye göre fakir ama güzel bir İskoç kıızıyla evlenmiş ve onu eski kalesinin kulelerinden birinde kilitli tutuyormuş.

Gareth, Sebastian ve Lachlan'ın da dahil olduğu yeni bir eli ustalıklarla dağıtırken beşli birkaç dakika sessizce oturdu. Beş adam da arkalarına yaslanıp ellerini incelediler ve düzenlediler.

Gareth, "Kasabadan her zamankinden daha uzun süre uzak kaldın, Thorne," dedi. Jonathon masaya iki kâğıt koydu ve kardeşine iki kâğıt daha dağıtması için başıyla işaret etti.

Sebastian alaycı bir kaşını kaldırdı. "Korkarım Hunt'ın genç baldızı son zamanlarda şehre çok sık geliyor."

Trevor, Jon ve Gareth güldüler. Grace ve Faith'in en küçük kız kardeşi Mercy Ackerly, düke aşıktı ve Blackthorne'u kendisine aşık etmek için sürekli ayrıntılı stratejiler geliştiriyordu.

Asheburton Sebastian'a sorgulayıcı bir bakış attı. Dük sessiz kalıp kuzeninin merakını gidermeyi reddedince, Gareth memnuniyetle cevapları vermek için araya girdi. "Geçen yıl Thorne, Hunt'ın en küçük baldızını arabasıyla ezmek için elinden geleni yaptı." Gareth, Sebastian'ın sönük bakışlarını yakaladı, sırtıttı ve devam etti. "Tabii ki anında pişman oldu ve arabayı durdurup kızın yardımına koştu. Başına aldığı darbeden sonra kendine gelen Mercy, zor durumdaki bir genç kızın nasıl davranması gerektiğini anlayacak kadar zekiydi ve tüm genç kızların yapması gerektiği gibi, düşünceli kahramanımıza anında aşık oldu."

Trevor sırtıttı. "Ne yazık ki küçük Mercy o sırada sadece on iki yaşındaydı."

Sebastian sonunda konuştu. "*Neredeyse* on üç," diye düzeltti. Trevor'ın sırtışı genişledi.

Gareth Lachlan'a baktı. "Sanırım Thorne şimdi onu daha iyi idare etmiş olmayı diliyordur, çünkü kız şimdi neredeyse on dört yaşında ve ona sahip olmak için her zamankinden daha kararlı..."

"İşte bu yüzden," diye araya girdi Jon, küçük kardeşine kaşlarını çatarak, "ondan uzak durarak büyük bir bilgelik gösteriyor." Küçük kardeşine döndü.

Sebastian. "Bilmelisin ki-," diye başladı.

Jonathon eğlenceyi bozmadan önce Trevor aceleyle, "Yarın sabah saat onda benim evimde buluşacağımızı," diye araya girdi. "İkiniz de orada olacaksınız elbette." Başıyla Asheburton'ı da işaret etti.

"Elbette," diye yanıtladı Sebastian meraklı bir bakışla. "Olay nedir?"

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Roth Markisi'nin düğününe katılacağınıza inanabiliyor musunuz?"

Sebastian masanın karşısındaki, çoğu zaman küstah bir köpek yavrusu olarak gördüğü adama baktı. "Evet, genç Roth. Kısa sürede bir unvan, bir servet ve bir eş." Brendisini yudumladı ve sandalyesini geriye iterek bacaklarını uzattı. "Görünüşe göre senin için parlak bir yıl olmuş."

Lachlan, Gareth'in kendini beğenmiş yüzünden Trevor'ın eğlenen yüzüne, sonra Jonathon'ın asık suratından Sebastian'ın sıkılmış baktı. ", " dedi sonunda. "Thorne sormayacaksa ben sorarım. Mutlu gelin kim?"

"Baldızım," dedi Trevor.

Sebastian bacaklarını içeri çekti ve dik oturdu.

Lachlan'ın yüzünde soğuk bir tiksinti ifadesi belirdi. "Onun sadece on dört yaşında olduğunu söylediğini duymadım mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Neredeyse on dört," dedi Trevor.

Sebastian soğukkanlılığını yeniden kazandı. Elini cebine atıp cheroot çantasını çıkardı, çevirerek açtı, bir tane seçti ve çantayı Lachlan'a uzattı. "Endişelenme kuzen. Etrafta Roth'un beşik çalmadığından emin olmamı sağlayacak kadar çok Ackerly kardeş var." Başını Gareth'a doğru eğdi. "Faith, değil mi?"

Gareth başıyla onayladı. Trevor bir şey söylemek için ağzını açtı ama Jonathon ona sert bir bakış fırlattı. "Ben de sana bunu söylemek istiyordum, Thorne. Yarın Mercy de dahil olmak üzere tüm Ackerly klanı törene katılacak."

Gareth kardeşine asık bir suratla baktı ve uşağa paltosunu getirmesini işaret etti. "Bütün arkadaşlarımda düğünümde olmasından memnun olurum," dedi ve ayağa kalkıp uşağın getirdiği giysiyi omuz silkerek giydi. Bir an durakladı ve doğrudan Sebastian'a baktı. "Elbette, Mercy'nin varlığını biraz... korkutucu bulursan seni tamamen anlarım." Fırlattığı mecazi eldiven yere hafifçe yerleşirken, şapkasını masadaki diğer adamlara doğru eğdi. "Tekrar, tanıştığımıza memnun oldum, Asheburton. Beyler." Ve son bir meydan okuyan sırıtişla ayrıldı.

Sebastian onun geri çekilen sırtına baktı ve yavaşça cheroot'unu söndürdü, Trevor'a teslimiyetle baktı. "Saat on mu demiştiniz?"

On dört

Faith aynadaki görüntüye giderek artan bir tedirginlikle baktı. Arkasından bakan uzun boylu genç kadın kendi yansıması olamayacak kadar sakin ve kendinden emin görünüyordu. Elleri soğuk ve nemli, ağzı pamuk gibi kuruyken ve kısa bir süre önce göbeğinin çevresine göç eden binlerce kelebek orada kalmaya oldukça meyilliymiş gibi hissederken değil.

"Dizlerini bük Faith, böylece başının tepesine ulaşabileyim."

Düşüncelerinden sıyrılıp omzunun üzerinden, kısa buz mavisi duvağını başının tepesindeki muhafazakâr düğümün etrafına pırıl pırıl parlayan bir safir halkayla tutturmak için bekleyen Grace'e baktı.

Kocaman gri gözlerindeki bir şey Grace'in bir an duraksamasına neden oldu. "Sen iyi misin?"

Faith başını sıkıca salladı, sonra durakladı ve başını iki yana salladı. "Hayır..." diye başladı, sonra dudaklarını sıktı ve gözlerini kapattı. Yavaşça yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. "Açıklayamıyorum, gerçekten. Her şey çok yanlış görünüyor."

Grace hızla kız kardeşinin yanına gitti. "Nasıl yanlış, Faith?" Oturdu ve kız kardeşinin her iki elini de sıktı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Midem bulanıyor, bacaklarım titriyor, ellerim nemli ve başım çarpıyor. Bir gelin düğün gününde böyle hissetmemeli gibi geliyor."

Grace sıkıntılı görünüyordu. "Gareth'la ilgilenmeye gelmeni umuyordum," dedi. "Son bir aydır sana kur yapıyordu."

"İşte böyle. Bir an ona değer veriyorum, sonra bir bakıyorum ki çileden çıkmışım. Bana kendimi çok kötü hissettiriyor"-Faith ellerini sallayarak uygun kelimeyi aradı-"çok düzensiz. Bundan *nefret ediyorum*."

Grace arkasına yaslanıp gülümsedi, sonra Faith'in bir sonraki mırıldandığı sözleri yakalamak için öne eğilmek zorunda kaldı.

"Ve korkuyorum."

"Neyden

korkuyorsun?"

Aklı Gareth'ın son dört hafta boyunca yaptığı günlük ziyaretlere gitti. Ne zaman cesaretini toplayıp ona olanları anlatmayı başarsa

Korkularını ve şüphelerini bir kenara bırakıp, bu konuya girmesini engellemiştir. Ya kız çaresizce gülüp ne söylemek istediğini unutana kadar onunla dalga geçmiş ya da meraklı gözlerden uzaktaysalar onu kollarının arasına alıp nefessiz bırakana kadar öpmüştü. "Gareth'ın beni öpmesini. Beni öptüğünde düşünemiyorum. Keşke beni öpmeden *önce* birbirimizi daha iyi tanısaydık. Bu çok uygunsuz ve mantıksız görünüyor ve..." Sesi kesildi.

Faith'in söylediklerinin ne kadar komik olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını bilen Grace gülme isteğini bastırdı ve arkasına yaslanıp bir süre düşündü. "Onu tanımak için biraz daha zamanın olsaydı kendini daha iyi hisseder miydin?"

Faith başını salladı.

"Ve onu daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorsun?" Grace ısrar etti. "Eğer o konuşsaydı..." Faith aniden yukarı baktı ve gözlerini kıstı

Şüpheli gözlerini kız kardeşinin düşünceli profiline dikti. "Ne planlıyorsun?"

Grace şöminenin üzerindeki saate baktı ve hızla ayağa kalktı. "Sen hiçbir şey için endişelenme. Ben aşağıya iniyorum. Amity'yi sana yardım etmesi için yukarı göndereceğim." Hızla kapıya doğru yürüdü.

"Grace," dedi Faith uyarıcı bir ses tonuyla.

Kardeşi elini kapı koluna koyarak durdu. Tatlı tatlı gülümsedi. "Charity'yi de göndereyim mi?"

"Olamaz!" diye soluk soluğa kaldı Faith. "Geldiklerinden beri başıma bela olmaktan başka bir şey yapmadı. Dün bütün gün beni takip etti, birkaç dakikada bir reverans yaptı ve Gareth'ın unvanını katletti. Sanırım bana taktığı son isim Tembellik Markizi."

Grace güldü. "Blackthorne Dükü yaklaşık bir saat önce kuzeni Asheburton Markisi ile birlikte geldi. Lord Asheburton o kadar sessiz ve gizemli ki Charity onu konuşmaya teşvik etmeyi kişisel bir görev haline getirdi. Sanırım bir süreliğine ondan uzak durabilirsiniz." Sonra kapıyı kapattı ve Faith onu durduramadan ortadan kayboldu.

Beni mi görmek istediniz leydim?" Roth Markisi, düğün töreninin başlamasına sadece yirmi dakika kala oturma odasına girdi.

Grace, hazırlıkları izlemekte olduğu pencereden döndü. "Gareth," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim.

benimle konuşmak için zamanın var." Bir kez daha pencereden dışarı baktı ve boğazını temizledi. "Fazla zamanımız olmadığı için hemen konuya gireceğim. Korkarım Faith'in bazı... şey..." Nazikçe öksürdü, sonra devam etti: "Bu evlilikle ilgili şüphelerim var."

Gareth'ın yüzü değişmemişti ama hoş gülümsemesi aniden biraz kırılğan bir hal almıştı. "Şüpheleriniz mi var?" Sesi kibardı.

Grace burnunu kırıştırdı. "Oh, her zamanki gibi. Acele flört, zorunlu nişan, aceleye getirilmiş düğün." Omuz silktili. "Bu beni de meraklandırdı. Yani, gerçekten neden kız kardeşimle evleniyorsun? Onunla evlenmek *istiyor* musun ki?"

Gareth sertleşti. "Neden sordunuz?"

"Çoğunlukla kız kardeşim olduğu için. Kısmen de arkadaşım olduğun için," cevap verdi ona bir bakış atarak. "Bir de şu can sıkıcı 'aşk' meselesi var." Ona gülümsedi.

Gareth mecazi ilmeğin boynuna düzgünce yerleştğini hissetti, çünkü bu konu onun da peşini bırakmamıştı. "Bana kız kardeşini sevip sevmediğini mi soruyorsun?"

Grace onun gergin yüzünü inceledi ve aradığını bulmuş gibiydi. "Hayır," dedi kararlılıkla.

Gareth ipin biraz gevşediğini hissetti. Kadının bir sonraki sözleriyle ip yeniden korkunç bir şekilde gerildi.

"Ama *seni* sevebilir *mi*?"

Gareth irkildi. Kendisine defalarca sorduğu sorunun aynısıydı . bitti.

Grace'e doğrudan bir bakış attı. "Onun beni sevmesini *sağlayamam*, Leydi Huntwick," diye itiraf etti.

Grace düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Hayır, ama belki sen ona *öğretebilirsin*." Düşüncelere dalarak birkaç adım uzaklaştı, sonra kararlı bir şekilde geri döndü. "Kız kardeşimle evlenmek istiyor musun? Şu anki koşullarınızda olmasaydınız bile onunla evlenmek ister miydiniz?"

"Cevabı biliyorsun," diye yanıtladı Gareth sessizce.

"Ona bu düğün gününü kolaylıkla atlatmasına yardımcı olacak bir hediye vermek ister misiniz?"

"Yapardım," diye cevap verdiğini duydu.

"O zaman onunla bugün evlenin, ama ona sizi daha iyi tanıması için zaman verin, yeminlerinizi tamamlamadan önce... size aşık olması için zaman verin."

İlmik tekrar sıkıldı. Gareth neredeyse ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece Grace'e baktı ve onun kendisini bu kadar düzgün bir şekilde tuzağına düşürmesine nasıl izin verdiğini merak etti. Başka bir adama düğün gününde böyle bir şey sorulmuş muydu? Hiç sanmıyordu.

Grace bir onu izledi, sonra kızardı ve kaçırdı. "Bunun küçük bir istek olmadığını biliyorum lordum, ama gerçekten, bunu isteme nedenim
-"

"Ben yaparım."

"P-pardon?" Grace kekeledi.

Gareth odadan çıkmak için döndü. "Yapacağımı söyledim," diye tekrarladı. "Git Faith'e isteğini kabul ettiğimi söyle ve şu düğüne devam edelim."

"Ama Gareth!" diye seslendi Grace, sonra onun duyamayacağını anlayınca durdu; Gareth çoktan odadan çıkmıştı. "Faith bunu senden istediğimi bilmiyor," diye kendi kendine yarım yamalak bitirdi.

Beş genç

Ne yaptın?" Faith yatak odasındaki tuvalet masasına ağır ağır oturdu, gelinliğine gelebilecek olası bir zararı tamamen göz ardı etti. Amity dizlerinin üzerine çöktü ve sempati içinde onun elini tuttu.

Charity yüksek sesle güldü. "İyi iş, Grace! Onu fiçinin üzerinde tutuyorsun, Faith," diye kıkırdadı önlenemez ikiz, yatağın üzerinde yüzüstü uzanarak.

"Yardımseverlik!" Amity kaşlarını çatarak azarladı.

Grace biraz mahcup görünmeyi başardı. "Bu sadece işler karışmadan önce birbirinizi daha iyi tanımanız için size zaman verir..." İki küçük kardeşine bakarken durakladı. "Karmaşık," diye yetersiz bir şekilde sözlerini tamamladı.

"*Tamamlamak* ne demek?" Mercy kapı aralığından seslendi. Grace ve Faith birlikte, "Sus, Mercy," dediler.

"Evet. Sus, Mercy. Git dükünü bul ve onu rahatsız et," diye ekledi Charity, sonra ona tekrar ters ters bakan Amity'ye dilini çıkardı.

Mercy bir an için inatçı göründü, sonra parladı. "Sanırım gidip Lord Asheburton'a Charity'nin ondan hoşlandığını söyleyeceğim."

Charity doğruldu ve ters ters baktı. "Buna cüret edemezsin," dedi uyarırcasına.

"Yapmaz mıydım?" Mercy'nin sesi alaycıydı. Bir adım geri çekildi, sonra Charity yataktan fırlayıp kapıya doğru hamle yapınca dönüp kaçtı.

Faith kardeşleri arasındaki tartışmayı görmezden geldi, aklına gelen ani bir düşünceyle kaşlarını çatı. "Gareth senin bu önerinden memnun olmuş olamaz."

Grace hafif bir suçluluk hissetti ama dürüstçe cevap verdi. "Benimle aynı fikirdeydi ve gelip sana söylememi istedi."

Faith iç çekerek ayağa kalkmadan önce kararlı bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "Şey, evliliğimize eşit şartlarda başlamaya niyetli olduğumu bilmenin büyük bir rahatlama olduğunu söylemeliyim." Amity'nin yerden kalkmasına yardım etmek için bir elini aşağı uzattı. "Aşağı inelim mi? Acele edersek sadece birkaç dakika geç kalırız."

Hepsi bahçedeki çardağın altında sessizce toplanmıştı; küçük bir grup insan, ülkenin en zengin ve en güçlü adamlarından biriyle en güzel kadınlarından birinin düğününe tanıklık ediyordu. Faith, Gareth'in yanındaki yerini aldığı anda, düğün günlerinde gerginliğini azaltma çabasına teşekkür etmek için ona sakin bir gülümseme verdi. Bu sadece Grace'le daha önce yaptığı konuşmadan beri içinde biriken öfkeyi yaradı. Gareth'a bu gülümseme inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünmüştü; bu da Grace'in elindeki kozu nasıl ve ne zaman oynayacağını çok iyi bildiğinin bir başka kanıtıydı.

Bir şekilde yeminlerini söylemeyi başardı, onu Tanrı'nın önünde karısı olarak kabul etti, onu seveceğine ona değer vereceğine söz verirken yarı şimşek çakmasını bekliyordu, oysa şu anda tek istediği Faith'i dizinin üzerine çevirip hain küçük kıçına sağlam bir şaplak atmaktı.

Törenden sonra parti boyunca sıkıca gülümsedi ama buna uzun süre tahammül etmeyi reddetti. Mümkün olur olmaz yeni gelininin elini tuttu ve kulağına fısıldamak için eğildi.

"Gitme vakti geldi."

Faith, ailesini terk edip kendi hayatına başlama düşüncesiyle midesinde küçük bir korku hissetti, özellikle de böyle garip koşullar altında, ama başını salladı ve gelinliğini değiştirmek için izin istedi. Gareth'in sözüyle bir nebze de olsa kontrolü ele geçirdiğini düşünmüştü ama şimdi o kadar da emin değildi. Yakında tanımadığı bir bölgede olacaktı ve bu onun rahatlık düzeyini büyük ölçüde etkiliyordu.

Gareth onun sessizce uzaklaşmasını izledi, sonra Sebastian ve Lachlan'la derin bir sohbete dalmış olan Trevor'a doğru yürüdü. Kısa bir duraksamadan sonra yumuşak bir şekilde araya girdi. "Hunt, bir dakikan var mı?"

"Elbette." Trevor izin istedi ve ikisi birkaç adım uzaklaştı. "Aklında ne var?"

"Faith ve ben sezonun geri kalanında kasabada kalmak yerine Rothmere'de biraz zaman geçireceğiz. Grace'in Faith'in eşyalarını oraya göndermesinin bir sakıncası var mı?"

Trevor şaşırmış görünüyordu. "Malikânenin tadilatı olduğunu sanıyordum." "Öyle," dedi Gareth, ses tonu bilgilendirici değildi.

Trevor arkadaşına seviyeli bir bakış attı. "Grace kız kardeşinin üstünü değiştirmesine yardım etmek için yukarı çıktı. Faith ona nerede olacağını söylemeyecek mi?"

Gareth'in yüzü donuklaştı. "İnanç henüz bilmiyor," diye cevap verdi ve aniden uzaklaştı.

Trevor onun gidişini keyifle sırtarak izledi. Grace'le yaşadığı çalkantılı flörtten sonra, karısını kontrol etmekte zorlanan tek erkeğin kendisi olmadığını görmek onu çok mutlu etmişti.

Faith iyi sallanan arabanın bir köşesinde dimdik oturuyordu, ellerini kucağında ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuş, retikülü ayaklarının dibine düzgünce yerleştirmişti. Uşak onu arabaya bindirdikten sonra nereye oturması gerektiğinden tam olarak emin olamamıştı; kapıda bir an durup sağına soluna bakmış, sonunda sağındaki koltuğa oturmaya karar vermişti. Ancak oraya vardığında, Gareth'in onun yanında mı yoksa karşısındaki koltukta mı oturmayı tercih edeceğini bilmediğini fark etti. Kararsızlık içinde dudağını ısırды. Sonra ilham geldi ve onu kapıdan en uzak köşeye taşıdı. Yanında bir oda bırakacak ve kararı ona bırakacaktı.

Daha yeni yerleşmişti ki, adamın çizmeli ayaklarının evin merdivenlerinden inip yürüyüş yolunu geçtiğini duydu. Araba alçaldı ve adam açık kapı aralığını doldurdu. Adam karşısındaki koltuğa yerleşip uzun bacaklarını ortadaki açık alana çaprazlamasına uzatırken Faith nefesini tuttu.

Bu gizemin çözülmesine izin verdi.

Uşak kapıyı kapattı. Bir an sonra araba hareket etmeye başladı. Gareth pencereden dışarı baktı, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. Faith sessizce hayattaki yeni rolünü düşünmeye koyuldu.

Kocasının profiline göz atıp, o bakmıyorken görünüşünü seyrederken gariplik hüküm sürüyordu. Gerilimi azaltmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu ama aklına tek bir konu bile gelmiyordu, bu yüzden sonunda hava durumuna döndü. "Gerçekten de çok güzel bir gün, değil mi lordum?"

"Oldukça," diye yanıtladı Gareth ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Kocasının sert tavrı karşısında şaşkına dönen Faith öne doğru eğilerek onun ilgisini çeken şeyin ne olduğunu görmek için pencereden dışarı baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, geçmekte oldukları binaların sayısı azalıyordu ve yolun büyük ölçüde daha engebeli hale geldiğini fark etti. Araba Londra'dan ayrılıyor gibi görünüyordu. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve geriye dönüp baktığında adamın kendisini değerlendiren bakışlarla izlediğini gördü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Rothmere'e."

"Rothmere nedir?" Faith bir anlık sessizlikten sonra Gareth'in detay vermeye niyetli olmadığını söyledi.

Kocasının ağzının kenarları gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. "Senin evin," diye cevap verdi düz bir şekilde. hakkında aslında ne kadar az şey bildiklerini düşününce kısa süreli gülümseme kayboldu. Kadın kocasının malikânesinin adını bile bilmiyordu.

"Ama ben Sezon boyunca Kasaba'da kalacağımızı sanıyordum," diye itiraz etti Faith.

". "Ama benim ailem-"

"Şimdiye kadar herkesin bilmesi gerekirdi."

Faith başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı ve arabanın öbür ucundan yeni kocasının gözlerini kaçırmış yüzüne baktı. Çenesinde bir kasıldı ve birden Gareth'in son derece öfkeli olduğunu fark etti. Kız kardeşinin düğününde tanıştığı alaycı talip, bir gece balkonda onunla vals yapan ve ertesi gece Amanda'nın çardağında onu neredeyse kadar öpen gösterişli beyefendi gitmişti. Bu adamı tanııyordu.

Bakışlarını manzaradan ayırdı ve onun kendisini izlediğini fark etti. Telaşla yere baktı, aralarındaki gergin sessizlikten giderek daha fazla rahatsız oluyordu. Bu öfkeye neden olacak ne yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Önümüzdeki birkaç günü onu tanıyarak geçirmeyi çok istiyordu.

Ve sonra geldi: Grace'in isteği.

Başını kaldırdı ve gri gözlerini Gareth'in sert profiline dikti. Kız kardeşi onun bu isteği kabul ettiğini söylemişti ama ya kabul etmezse düğünü iptal edeceğini düşündüyse? Görünüşe göre bunu yapmayacak kadar onurluydu, bu yüzden Gareth tüm bu olayda kendini kapana kısılmış hissetmiş olabilirdi.

Ona daha yakından baktı. Neredeyse surat asıyormuş gibi görünüyordu. "Lordum," dedi sertçe.

Ona bir bakış attı.

Boğazını temizledi. "Bir şeye kızgın olduğunuzu düşünmeye başladım."

Tekrar pencereye döndü. "Gerçekten mi?"

Faith makul bir ses tonuyla, "Ama elbette lordum," diye karşılık verdi. "Başladığımızdan beri neredeyse tek kelime etmediniz, bana haber verme nezaketini bile göstermeden varış noktamızı değiştirdiniz ve bunu yaptığınızda

konuşmaya tenezzül ettiğinde, hem kaba hem de bilgilendirici olmayan kısa, tek heceli yanıtlar veriyor." Durdu, bir nefes aldı ve sözlerini tamamladı. "Bu nedenle, bir şeylerin canınızı sıktığı mantıklı varsayımına vardım."

Gareth iki kaşını da kaldırdı. "Çıkarım gücünüz *gerçekten hayret* verici leydim," diye söylendi. "Acaba bir mantık sıçraması daha yapıp beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bulabildiniz mi?"

Ses tonundaki ağır alaycılık Faith'in gözünden kaçmamıştı. "Bir fikrim var elbette," diye izin verdi, kendini onun tavrına karşı öfkeli bulmaktan rahatsız olmuştu.

"O zaman lütfen leydim. Beni aydınlatın."

Faith çenesini kaldırdı. "Sanırım Grace ile yaptığın anlaşmadan pişmanlık duymaya başladın."

"Ah, evet." Sesi yumuşadı ama yine de bir şekilde tehditkârlaştı. "Anlaşma."

Ses tonundaki bir şey Faith'i temkinli yaptı. "Grace'i bana katılmaya istekli olduğunu söylemesi için yukarı gönderdin, değil mi?"

"Evet, söyledim," diye yanıtladı Gareth. "Ama eklemeliyim ki, önerisi beni o kadar şaşırttı ki, birkaç konuya açıklık getirmeyi ihmal ettim."

Faith anında uyandı. "Sorunlar mı?"

"Evet prenses, sorunlar." Yolculuklarına başladıklarından beri ilk kez doğrudan ona baktı ve Faith onun ne ne de sıkıldığını fark etti. Soğuk ve korkutucu bir şekilde öfkeliydi.

Farkında olmadan kadife kaplı koltuğa yaslandı ve adam öne doğru eğilip açıklığa kavuşturulmasını istediği konuların listesini sıralamaya başladığında neredeyse irkildi. "Öncelikle leydim, 'kısa bir süre' tam olarak ne kadar zamandır? Gördüğünüz gibi bu çok muğlak bir ifade. Yani serbest yorumla çok açık."

Faith onun karşısında neredeyse sinmiş olduğunu fark etti. Kararlı bir şekilde daha dik oturdu ve omuzlarını dikleştirdi.

"İkincisi," diye devam etti. "İlişkimizin ilerlemesine izin vermeden önce beni ne kadar iyi tanımanız gerektiğini düşünüyorsunuz? Zaten evli olduğumuzu düşünürsek."

Faith kızgınlığının artmaya başladığını hissederken dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı.

Gareth rahatça arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ayrıntılı bir aile geçmişine mi ihtiyacınız var? Belki de sevdiğim ve sevmediğim şeylerin bir listesi, örneğin en sevdiğim renk ya da yılın en çok hangi mevsimini tercih ettiğim gibi?" Göz kapakları tembelce göz bebeklerinin üzerine düşerken bakışları

yüzünü vücudundan aşağı indirdi. Dudakları takdirkâr bir bakışla kıvrıldı. "Elbette, birbirimiz hakkında zaten oldukça iyi bildiğimiz bazı şeyler var, değil mi?"

Faith onun koyu kahverengi gözlerindeki açlık ifadesi karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Gözlerinin takıldığı yerde göğüsleri karıncalandı, sanki ona gerçekten dokunmuş gibiydi. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesi takıldı, kelimelerde tökezledi.

Duygusal bakışı anında kayboldu. "Çünkü düğün günümüzde beni pusuya düşürdün," diye ısırıldı. "Geri adım atamayacağım ana kadar bekledin, sonra da beni tutkusuz bir evliliğe hapsettin."

"Ama ben !" diye başladı Faith, sonra durdu. Gareth bu ruh halindeyken onunla konuştuğunda Grace'in tek başına hareket ettiğini söylerse, ona inanması imkânsızdı. Daha da kötüsü, bütün suçu kız kardeşine atarsa muhtemelen ona kızacak ve saygısını yitirecekti. Ağzını kapattı ve arabanın karşısındaki kocasının kapüşonlu bakışlarına sabit bir şekilde baktı.

Gözlerini kaçırdı. "Bana güvenilebilirdin, Faith. *Bana* sadece kuşkularından bahsetseydin seni dinlerdim."

Gareth'a görünmeden dudağını ısırıldı ve suçlu bir ifadeyle yere baktı. Her ne kadar kız kardeşi onun haberi olmadan hareket etmiş olsa da, bu olağandışı isteği ortaya çıkaran Faith'in kendi mantıksız korkularıydı. Eğer isteseydi Gareth'ın ona ihtiyacı olan zamanı tanıyacağını düşünmek ayıltıcıydı. Onu tanıdığı onca zamanı düşündü ve ani bir acıyla, Gareth'ın ona karşı ne sözle ne de davranışla hiçbir zaman kaba davranmadığını, oysa kendisinin ona karşı tutumunun hiç de nazik olmadığını fark etti.

Araba yavaşladı. Faith öne doğru eğildi ve Rothmere'e varıp varmadıklarını merak ederek tekrar pencereden dışarı baktı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama küçük, bakımlı bir hanın yoluna girdiklerini gördü.

Gareth kıpırdandı ve pencereden dışarı bakmakla ve eldivenlerini giymekle meşgul olan karısına baktı. Araba durdu ve kapı açıldı.

"Lordum?" Marki, az önce indirdiği basamakların yanında sabırla duran uşağa baktı. "Önden gönderdiğiniz atlı sadece tek bir oda tutmayı başardı. Görünüşe göre han dolu, lordum."

Faith başını kaldırdı. "Geceyi burada mı geçireceğiz?"

"Elbette," diye yanıtladı Gareth. "Saat geç oldu. Yoksa neden duralım ki?"

Uşağın sözlerinin ne anlama geldiğini anlayınca Faith'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gareth ile aynı odayı paylaşacaktı. "Belki akşam yemeği için?" diye zayıfça teklif etti.

Gareth'ın gözleri kızın solgun yüzüne ve korkmuş gözlerine kaydı. Onun düşüncelerini anında tahmin etti ve gülümsedi. "Endişelenmenize gerek yok prenses. Sözümü tutacağım."

Onun cevap vermesini beklemeden arabadan çıktı ve arkasında şaşkın bir Faith bırakarak inip onu takip etti.

On altı

Faith önüne konan yemek tabağına baktı. Rosto fazla pişmişti, havuçlar neredeyse renksiz haşlanmıştı ve ekmek bayatlamak üzereydi. Bunun pek önemi yoktu. Hizmetçiler gider gitmez iştahı kaçmış, onu odada iki cılız sandalye, küçük bir masa, kocası ve bir yatakla baş başa bırakmıştı.

Yatak düşüncelerine hükmediyordu. Yataklara bakılırsa özel bir şey değildi. Pelthamshire'daki evindeki kendi yatağından çok daha küçüktü ve Grace'i ziyaret ettiğinde yattığı lüks yatağın boyutlarına yakın bile değildi. Yine de, küçük olmasına rağmen, şimdiye kadar gördüğü en korkutucu mobilya parçasıydı.

"Yemeğinizi bitirdiniz mi leydim?"

Faith irkilerek gözlerini yataktan ayırdı ve dirseğinin dibinde duran hizmetçi kıza baktı. "Neden, evet," dedi çabucak. "Korkarım pek aç değildim," diye ekledi dolgun göğüslü kız hâlâ dolu olan tabağı alıp öne doğru eğildi ve masanın öbür ucuna uzanarak Gareth'inkini aldı. Gareth'in gözleri bir an için bu manzaraya takılıp kaldığında Faith bir kızgınlık hissetti.

Hizmetçi kız gittikten sonra bir süre sessizce oturdu, sonra ayağa kalktı. Kararlı bir şekilde yatağa doğru yürüdü. Başucunda oldukça düz iki yastık vardı ve üzeri tek bir battaniye ve çarşafıla örtülüydü. Bir an dudağını çiğnedi ve Gareth'in taverna hizmetçisine attığı takdir dolu bakışları hatırladı. Büyük bir memnuniyetle iki yastığı ve battaniyeyi yataktan aldı, odanın bir köşesine taşıdı ve pencerenin altındaki zemine bıraktı.

Gareth masadaki yerinden onu izledi. Battaniyeyi yere serdi ve uzunlamasına bir kez katladıktan sonra yastıkları bir ucuna yerleştirdi. Bir adım geri çekildi, yaptığı işi gözden geçirdi ve tatmin olmuş gibi başını salladı.

Gareth, kız dönüp ona baktığında ne görmeyi beklediğinden emin değildi ama bu kesinlikle kızın verdiği küçük, kibar gülümseme değildi. Neredeyse

Kendini tutup dikkatlice mesafeli ifadesini korumayı başarmadan önce karşılık olarak gülümsedi.

Gülümsemesi soldu ve kıpırdandı. "Lordum?"

Gareth tek bir kaşını kaldırdı.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Ay ışığı arkasındaki pencereden içeri süzülüp saçlarını yaldızlı bir hale haline getirirken, sabırla ayakta duran karısının yüzünde küçük bir kızarıklık belirdi. Yüzü her zamanki gibi uzak ve sakin bir ifadeye sahip olsa da, yanaklarını renklendiren soluk pembe renk onu biraz daha az sakin gösteriyordu. Yaklaşılabilir, hatta. Sevimli. Tamamen öpülebilir.

Düşünceleri kız kardeşine verdiği söze geri döndü. Birden kendini huysuz ve aksi hissetti.

Kaşlarını çatı. "Hayır," diye yanıtladı kararlılıkla.

Faith doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırptırdı.

"Affedersiniz, lordum?" "Hayır dedim prenses. Bir an bile değerli

mahremiyetiniz *olmayabilir*. Seni kelimenin tam anlamıyla karım

yapamayabilirim ama senin genç kızlık hassasiyetlerini korumak için

"Yatmaya hazır olduğumda odamda olacağım."

Ayağa kalktı ve ceketini çıkarıp sandalyesinin üzerine fırlattı ve gömleğini pantolonunun kemerinden çekti. Faith kıpırdamadan durdu ve gömleğinin önünü bir arada tutan çivileri çözmeye başladığında ona baktı. Göğsünün giderek daha geniş bir alanı ortaya çıkmaya başladı ve bronz tenini kaplayan kıvrırcık siyah saçları bir anlığına izin verdi. Soluk soluğa kaldı ve adam giysiden sıyrılmaya başladığında kendine geldi ama bu, adamın yağsız kaslarla dalgalanan geniş omuzlarını görmeden önce değildi.

Hızlı bir adım atıp arkasını döndü ve az önce serdiği battaniyeye takılarak tökezledi. Düşmemek için pencere pervazının kenarına tutundu, sonra gözlerini kapadı ve sıcak alnını büyük bir utançla serin cam bölmeye dayadı.

Arkasındaki itiş kakış durduktan sonra bile o şekilde kaldı, kocası konuştuğunda arkasına bile dönmedi. "Yatakta mı yoksa yerde mi uyuyacaksınız leydim?"

"Yerde," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. Adamın ince çarşafı geri çektiğini ve gıcırdayan yatağa yerleştiğini duydu.

Sesler kesilince dikkatle etrafına bakındı. Gareth çarşafın yetersiz örtüsünün altında sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sabit bir şekilde tavana bakıyordu. Faith'in gözleri

örtülü vücudunun uzunluğuna doğru koştu. Bir anlık şokla adamın altına bir şey giymediğini fark etti.

Alevler bir kez daha yüzüne sıçradı. Özlemle odanın diğer ucundaki küçük valizine baktı ve Gareth'ın önünde yapmadığı sürece rahat uyku kıyafetlerini giyme şansı olmayacağını fark etti. İçini çekerek eğildi ve tökezlediğinde çarparak düşürdüğü battaniyeyi düzeltti. Bunu yaptıktan sonra terliklerini çıkardı, yastıklardan birini ayak parmağıyla düzeltti ve yüzünü duvara dönerek uzandı. Gareth eğilip lambayı söndürürken yatağın gıcırdağını duydu. Küçük odanın üzerine karanlıkla birlikte sessizlik çöktü.

Gareth sırt üstü uzandı ve tavana doğru acımasızca gülümsedi. Düşün gecesini tam olarak böyle geçirmeyi planlamamıştı. Aklından Faith'in görüntüleri geçiyordu ve Faith her zaman onun kollarındaydı: balkonda tek başına vals yapıyor, Amanda'nın bahçesinde ona sarılıp eriyor, kız kardeşinin salonundaki kanepede kahkahalarla titriyordu.

Hafif battaniyenin altında yatan yüzükoyun yatan kıza bir göz attı. Dizlerini göğsüne çekmiş ve başını bükülmüş bir kolunun üzerine koymuştu. Ay ışığı yattığı yerin üstündeki pencereden içeri süzülüyor, ipeksi saçlarının solgun tellerine doğru çekiliyor, bu teller sert döşeme tahtalarına karşı serin bir gümüş renginde parlayana kadar nazıkçe dokunuyordu. Gareth küçük bir suçluluk duygusuyla onun sert zeminde ne kadar rahatsız olduğunu fark etti. Yine de kımıldamadı, yer değiştirmede, hatta şikâyet edercesine sızlanmadı bile.

Bir süre onu izledi, omuzlarının uyanık olduğunu belli eden sert hareketsizlikten, uykunun onu ele geçirmesiyle gevşek ve rahat bir hale geçişini izledi. Nefes alış verişini nihayet derinleşip düzene girdiğinde, Gareth doğruldu.

Sessizce pantolonunu çekti ve odanın içinde yürüyerek uyuyan kızın yanına diz çöktü. Yüzüne bakmak için eğildi. Dudakları dingindi ve gözleri kapalıydı, kıvrık kirpikleri yanaklarına uzun gölgeler düşürüyordu. Kaşlarının arasında küçük bir büzölme vardı ve bu da Gareth'a rüyalarının kafa karıştırıcı olduğunu düşündürdü. Bir kıkırdamayı bastırdı. Kızın rüyasında kendisini gördüğüne şüphe yoktu. Yine de, bunun ne kadar doğru olabileceğini düşününce içten içe gülümsemesi soldu.

Kararlılıkla, içinde kabaran kızgınlığı bastırdı. Aralarındaki farklılıklara rağmen, ikisinin de gecenin geri kalanını soğuk ve rahatsız geçirmeleri için hiçbir neden yoktu. Onu dikkatlice topladı

battaniyeler ve her şeyiyle göğsüne yasladı ve onu kollarına aldı. Yatağa doğru yürüdü ve onu yere bıraktı. Kız kıpırdandı ve bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı. Gareth pencereye doğru yürüdü, yastıkları aldı ve birini başının altına sıkıştırdı.

Bir adım geri çekildi ve onun uyuyan halini düşündü. Üzerinde seyahat elbisesi olduğu için hâlâ oldukça rahatsız görünüyordu ama onu uyandırmadan bu elbiseyi nasıl çıkarabileceğini . Omuz silkerek battaniyeyi ve çarşafı omuzlarına doladı ve yatağın etrafında yürüdü. Orada esnedi, pantolonunun düğmelerini çözdü ve pantolondan çıktı. Dikkatle Faith'in yanındaki yatağa tırmandı, yorganı çekti ve hemen ve rahatça uykuya daldı.

On yedi

Kendini hatırladığından çok daha sıcak ve güvende hissediyordu. Hâlâ yarı uykulu olan Faith hülyalı hülyalı gülümsedi ve onu saran koza gibi rahatlığın içine daha da sokularak, gördüğü o çok hoş rüyaya kolayca geri döndü. Bundan daha hoş bir yerde olmayı hayal bile edemezdi.

Aynı anda Faith'in nazıkçe kıpırdanması Gareth'ı uyandırdı. Kendini onu kollarının arasında sıkıca kavrarken buldu, saçları yüzüne dökülüyordu, ellerinden biri güvenle onunkinin içinde kıvrılmıştı. İçini bir huzur duygusu kapladı. Başını çevirdi, yüzünü onun ipeksi buklelerinin derinliklerine gömdü ve bilerek kendini onun sarhoş edici kokusunda kaybetti; böyle mükemmel koşullarda gerçekten de uykuya dalabilirdi. Ama sonra Faith tekrar kıpırdandı ve huzuru kaçı.

Sırtını göğsüne yaslamış ve uzun bacaklarını dizlerinden bükmüş olan kadının vücudu, battaniyenin altında adamının açısını yakından takip ediyordu. Ama rahatını asıl bozan şey bu değildi. Onu rahatsız eden şey kıpırdanmalarıydı. Faith'in ince kıcı adamın bükülmüş dizlerinin yarattığı çukura bastırılmıştı ve yaptığı her küçük kıpırdanma onu kelimelerin ötesinde tahrik ediyordu. Onu o kadar tahrik ediyordu ki, Faith'in bunu fark edeceğinden emindi.

Dişlerini sıkıp gözlerini kapattı ve Londra'da bulunduğu süre içinde Rothmere'in çatısında kaydedilmiş olması gereken ilerlemeyi düşünmeye zorladı kendini. Bu işe yaramayınca, banyo odalarında yaptırdığı modernizasyonları düşünmeye çalıştı. Ancak *bu* çok büyük bir hataydı. Aklına gelen ilk görüntü, Faith'in büyük mermer küvete dalmış, etrafı köpüklerle çevrili, uzun altın sarısı saçları ıslak, parlak ipler halinde omuzlarından aşağı ve sırtına dökülürkenki haliydi.

İstenmeyen görüntüden kurtulmak için başını aniden salladı ama bu hareket sonunda Faith'in kıpırdanmasına neden oldu. Esneyerek kollarını başının üzerine kaldırdı ve gerindi, sonra arkasında direnmeyen bir beden hissedince durdu. Uykusundan uyanmakta her zaman yavaş davranan Faith, şaşkın bir tanımadığı odanın etrafına bakındı. Hâlâ nerede olduğunu hatırlayamadığında

başını yastığın üzerinde geriye doğru yatırdı. Uykulu gri gözleri bir çift sıcak kahverengi göze kilitlendi.

Bir solukla tamamen uyandı ve zihnine hücum eden bilgiler karşısında dehşete kapıldı. Daha bir düşünceyi tam olarak sindiremeden, bir sonraki, öncekinden daha kötü bir şekilde kafasında yuvarlanmaya başladı. Londra'dan arabayla yarım günlük mesafede bir handa olduğunu hatırladı. Görünüşe göre üzerinde gömlek olmayan bir adamla yataktaydı. O adam kocasıydı. Ve onun kollarının arasında oldukça rahat bir şekilde yatıyordu.

Bu son fark edişiyile irkilerek bir çılgılık attı ve ayağa kalktı, telaşla dağılmış saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Sonunda net bir şekilde görebildiğinde, yatağı ve örtüleri ne hale getirdiğine baktı ve Gareth'in sadece gömleksiz olmadığını fark etti. Aynı zamanda pantolonsuzdu.

Yanaklarına sıcaklık doldu. Karmakarışık yatak örtüleri ve kombinezonlar telaşıyla Faith yataktan kaçmak için çabaladı ve bileğini bükülmüş çarşaflara kaptırdı. Duvara doğru uzandı, havadan başka bir şey yakalayamadı ve belirsiz bir şekilde yere yuvarlandı.

Gareth yan yattı ve yatağın kenarından aşağıya baktı. Faith aşağıda öfkeli, onursuz bir yığın halinde yayılmıştı. Sırıttı. "Çok özür dilerim. Kalkmanıza yardım edebilir miyim leydim?"

Faith ona ters ters baktı. "Üzerinde giysi yok," diye suçladı.

"Uykunda konuşuyorsun," diye karşı çıktı.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Yapmıyorum!"

Gareth ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi, onu önceki akşam sergilediği sakın ve buz gibi tavrından sıyırdığı için mutluydu.

Faith ağzının hâlâ açık olduğunu fark etti ve bir çırpıda kapattı. "O yatakta ne yapıyordum ki ben?"

Kocasını kaşlarını kaldırdı. "Uyuyor," diye cevap verdi, sonra bir an düşündü. "Ve konuşmak."

"Hayır," diye karşı çıktı, dişleri öfkeyle sıkılmıştı. "Oraya nasıl *geldim* demek istedim."

"Seni oraya ben koydum."

Faith şaşkın görünüyordu. "Neden?" Sorgulayan gri gözlerini onun koyu kahverengi gözlerine dikti ve uzun bir süre bakışlarını tuttu. Aralarından bir şey geçti, Faith'in neredeyse tanıdığı, elle tutulamayan bir duygu. Bunu ilk konuşmalarında bile hissetmişti. Sanki onu tanıyor, her zaman tanıyor gibiydi. Gözleri belli belirsiz yumuşadı. "Neden, lütfen?"

Gareth da kızın bakışları onunkilerle buluştuğunda bunun etkisini hissetti ama bu sadece ona birlikteliklerinden umduğu her şeyi hatırlatmaya yaradı - şimdi asla sahip olamayacaklarından şüpheleniyordu. Kadının usulca sorduğu soruya kaşlarını çatı.

"Çünkü prenses," dedi, "soğuk zeminde yatmaktan hasta olursanız, kırılda sürüklenmekten başka bir işe yaramazsınız." Aniden yorganın altından yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı, ayağa kalktı ve pantolonuna uzandı.

Arkasından Faith'in şok olmuş soluğunu ve onun çıplak halini görünce arkasını dönerken kırılmış eteklerinin hışırtısını duydu. Hızla giyindi ve kapıya doğru yürüdü. "Yarım saat içinde yola çıkacağız," dedi ve sonunda dönüp ona baktığında onu küçümseyen bir bakışla süzdü. "Umarım bu süre içinde kendine çeki düzen verebilirsin?"

Faith sessiz kaldı ama dudakları inceldi ve yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi; bu da zorlukla bastırıldığı öfkesinin bir kanıtıydı. Gareth kısık bir sesle kıkırdadı, kapıyı açtı ve arkasından sıkıca kapatarak çıktı. Tahta panele çarpan bir gümürtü ona bir şey tarafından, büyük olasılıkla bir gün önce giydiği terliklerden biri tarafından darbe almaktan kıl payı kurtulduğunu söyledi. Bir saniye sonra aynı gümürtünün gelmesi teorisini doğruladı.

Gareth genişçe gülümseyerek dar koridordan merdivenlere doğru ilerledi. Karısını kendi kontrol sınırlarının ötesinde kıskırtmak kesinlikle ruh halini iyileştirmişti.

Yirmi dakika sonra Faith yüzünde tatlı bir ifadeyle belirlediğinde kahvaltısını neredeyse bitirmişti. Onun karşısına oturdu ve kibarca ayağa kalkarken başıyla selam verdi.

"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı ve bir uşağın önüne koyduğu tabaktan yemeye başladı, haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmek üzerine kremalı biftekten narin ısırmalar aldı. Ne yüz ifadesinde ne de tavırlarında daha önce sergilediği öfkeden eser yoktu. Gareth kahvaltısını bitirmek için tekrar yerine oturdu ve kibarca onun da aynı şeyi yapmasını bekledi.

Faith yüz ifadesini nötr tuttu. Yine de içi öfkeyle kaynıyordu. Çeroot yakmak için başını eğdiğinde kocasına hızlı bir bakış attı. Biraz sabırsız görünüyordu, diye düşündü, gözlerinin dikkatle hâlâ dolu olan tabağına kayışını izlerken.

Faith büyük bir memnuniyetle normalde aldığı lokmanın yarısı büyüklüğünde bir ısırık aldı, çatalını bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi. Kasıtlı olarak, lokmasını almadan önce tam yirmi kez çiğnedi.

çatalı tekrar kaldırdı. Dört ısırık sonra Gareth cheroot'unu bitirdi ve sandalyesini kabaca geriye itti. Faith ona baktı, gri gözleri masumiyetle irileşmişti.

"Gidip arabanın hazır olup olmadığına bakacağım leydim," dedi, daha hızlı yemesi için ipucunu almasını umarak. Kadının kendisini kasıtlı olarak kışkırttığından şüpheleniyordu ama bunu ona başardığını bilmenin tatminini yaşatmadan kanıtlayamazdı. Küçük bir zaferi bile kabullenmeyi reddederek eğildi ve arkasına bile bakmadan yemek odasından çıktı.

Faith kocasının gittiğinden emin olana kadar bekledi, kendi kendine gülümsedi ve her zamanki hızıyla yemeye başladı. Yemeğini bitirdiğinde yavaşça yüze kadar saydı, ayağa kalktı, gerindi ve sonra yavaşça kapıya doğru yürüdü. Dışarı adımını atmadan hemen önce yüzüne sakın, dingin bir gülümseme yerleştirdi ve hanın avlusuna doğru süzüldü.

Gareth arabanın alçaltılmış basamaklarının önünde sabırsızca bir ileri bir geri volta atıyordu. Onu gördüğünde durdu ve içeri girmesine yardım etmek için basamakların yanında bekledi. "Eğer akşam olmadan Rothmere'e varmak istiyorsak telafi etmemiz gereken çok zaman var," dedi sesinde sitem dolu bir tonla.

Faith görünür bir saygıyla başını salladı, gözleri orada olması gerektiğini bildiği neşeli parıltıyı gizlemek için dikkatle aşağıya bakıyordu. Bu yolculuğun kocasının hayatındaki en uzun, en sinir bozucu yolculuk olacağına sessizce yemin etti. Düğünden önce endişelerini dile getirmesine izin vermemesi, hana gelirkenki asık suratlı tavrı ve az önce paylaştıkları düğün gecesi maskaralığı canına tak etmişti. Ve bu sabah ona emirler yağdırmaya başlaması onu iyice çileden çıkarmıştı.

Arabaya tırmandı ve kadife koltuğa rahatça yerleşti, açık kapıdan Gareth'in arabacıya son dakika talimatlarını verişini izledi. Profilden bakıldığında, Rönesans'ın büyük ressamlarının tuvallerine aktarmak isteyecekleri kadar yakışıklı bir yüzü vardı. Atlılardan birinin söylediği bir şey onun ani bir kahkaha atmasına neden oldu ve Faith kalbinin özlemle sıkıştığını hissetti. Kahkaha onun yüzünü yontulmuş bir güzellikten çocuksu bir çapkınlığa dönüştürmüştü, ama arabaya bindiğinde bu başkalaşım kayboldu, mizahın anlık parıltısı soldu ve gözlerini sıcak çikolatadan tekrar parıldayan obsidyen parçalarına dönüştürdü.

Faith boğazındaki ani yumruyu yutarak ellerine baktı ve aralarındaki anlaşmazlığın nedenlerini hatırlamak için kendini zorladı.

Bu zoraki hatırayla birlikte kararlılığı geri geldi ve sükûnetini geri kazandı.

Faith nazıkçe boğazını temizlediğinde henüz yirmi dakikadır yoldaydılar. "Lordum?" Sesini olabildiğince zayıf çıkardı.

Gareth okuduğu belgeden başını kaldırdı. "Ne?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Bir dakika durabilir miyiz lütfen?" diye sordu. "Bu hızda yolculuk etmeye alışık değilim ve korkarım kendimi oldukça hasta hissediyorum."

Gareth bariz sıkıntısını bastırdı. "Belki biraz yavaşlarsak," diye önerdi, ancak daha fazla zaman kaybetmekten ve muhtemelen bir geceyi daha yolda geçirmekten nefret ediyordu.

Faith başını iki yana salladı. "Hayır, lordum," diye elini karnına götürerek itiraz etti. "Gerçekten biraz dışarı çıkmalıyım."

Her an öğürecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden Gareth aniden çatıya vurdu. Saniyeler sonra atlar yavaşladı ve durdu. Kapılar açılır açılmaz Faith arabadan fırladı ve Gareth'ı merakla arkasından bakmak zorunda bıraktı. Tuhaf, diye düşündü, Faith'i bir yerden kaçarken görebileceğini hiç düşünmemişti. Çoğunlukla bir yerden bir yere süzülüyor gibiydi.

Faith arabaya dönüp bakmadan karaağaçların arasına daldı. Görülmeyeceğinden emin olana kadar yürüdü, sonra döndü ve Gareth'ın aracını seçene kadar dikkatle geri çekildi. İyi olduğundan emin olmak için kimsenin onu takip etmediğini gördü, şükretti. Gareth hâlâ kapının yanında durmuş, ağaç korusuna bakıyordu.

Bir an için adamın gözleri onunkilerle buluşur gibi oldu ve Faith istemsizce geri çekildi. Bir ağaç gövdesine yaslandı ve o gün ikinci kez yüze kadar saydı. Sonra dikkatle tekrar arabaya baktı. Gareth yolun kenarında volta atıyor, bir gök gürültüsü bulutu gibi görünüyordu. Faith kendi kendine gülümsedi ve kendini beğenmiş bir şekilde yüzden geriye doğru saydı.

Sıfır noktasına ulaştığında, yaslandığı ağaç gövdesinden doğruldu ve eteklerini düzeltti. Dikkatlice, o sabah yaptığı sakın saç buklesinden birkaç tutam saç çekti. Memnun bir şekilde yavaşça ormandan çıkıp kendisini bekleyen arabaya doğru yürüdü.

On sekiz

Sonunda Rothmere'deki bekçi kulübesinin önünde durduklarında neredeyse gece yarısı olmuştu ve yağmur yağıyordu. Gareth yardım almadan dışarı çıktı ve içeride uyuyan karısına baktı. damlatan uşağa döndü ve bir parmağını dudaklarına götürerek Faith'i şimdilik uyuması için bırakacaklarını belirtti.

Kulübenin kapısının her iki yanındaki pencerelerden altın rengi ışıklar parlıyordu. Gareth onları çağıran sıcaklığa doğru koştu, soğuk sağanağa karşı omuzları kamburlaşmıştı.

Önden gönderdiği öncüler işlerini iyi yapmışlardı. Sıcacık şöminede bir ateş yakılmıştı ve alevlerin üzerindeki demir kancada küçük bir tencere çorba dumanı tütüyordu. Açık kapıdan kulübedeki diğer tek odaya baktı: bıraktığı gibi temiz olan küçük bir yatak odası. Karısıyla paylaşmayı düşündüğü rahat yatağa baktı, sonra acıyla arkasını döndü. O yatakta uyuması için muhtemelen uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

Gözlerini şimdiye kadar "rahat" olduğunu düşündüğü iki küçük odanın her ikisinde de gezdirdi. Lüks içinde yaşamaya alışmış olan gelininin yeni yaşam alanı hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Bir zamanlar fazlasıyla yeterli görünen mobilyalar şimdi eski püskü görünüyordu ve kulübenin iki kişi tarafından paylaşıldığında çok daha küçük hissedileceğini biliyordu

-Özellikle de bu iki insan aynı odada bulunmaya zor dayanırken. Tekrar ateşe döndü ve dalgın dalgın dans eden alevlere baktı, karısını uyandırıp daha fazla hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden korkuyordu.

Bir şey elini gıdıklıyordu.

Faith yavaşça uyandı ve çevresine şaşkınlıkla bakarak burnunu kırıştırdı. Uzaktan gelen gök gürültüsü çatıya vuran yağmurun farkına varmasını sağladı. Etrafına bakınarak Gareth'i aradı ve arabanın artık hareket etmediğini fark etti. Gareth aracın içinde bile değildi.

Eli tekrar gıdıklandı. Bu kez, his kesinlikle sıçrayan bir şekilde koluna doğru ilerledi. Ani bir korkuyla Faith aşağı baktı ve

büyük kahverengi örümceğin bileğinin üzerinde yavaşça gördü.

Faith kan donduran bir çılgık atarak yaratığı kolundan fırlattı ve kapıya doğru sıçradı. Kapının kolundaki mandalla çılgınca boğuştu ama açmayı başaramadı. Sırtındaki deri sürünerek, umutsuzca bir uşak çağırdı ve omzuyla kapıyı sertçe itti. Tam o sırada kapı dışarıdan açıldı. Faith araçtan baş aşağı düştü. Yanağı kapının kenarına sürtünürken ani, yakıcı bir acı hissetti, sonra kafası yerdeki bir taşa çarptı ve her şey kutsanmış bir şekilde karardı.

Boğuk çılgık Gareth'ı ateşin önündeki hayal aleminden uyandırdı. İçinden küfrederek ön kapıya koştu ve kapıyı kırarak açtı. Sürekli yağın yağmur şiddetini arttırarak soğuk bir sağanağa dönüşmüştü. Arabanın yanında yere çömelmiş şekilleri seçebiliyordu ve korkunç bir dehşet duygusuyla selin içine dalıp arabaya doğru birkaç metre koştu. Sabırsızlıkla uşakları kenara itti. Karısı çamurun içinde iki büküm yatıyordu.

Bildiği en büyük korku içini titretti. Su birikintisinin içinde, onun kıpırtısız halinin yanında diz çöktü. "Faith!" Nabız almak için hızla boynuna baktı ve bulduğunda rahat bir nefes aldı. Onu nazikçe kollarına alarak ayağa kalktı ve gevşek bedenini evin içine taşıdı.

"Git doktoru getir," diye uşağa seslendi. Üç uzun adımda odayı geçti ve Faith'i yavaşça kanepeye yatırdı.

"Sen," diye emretti, gelmeye başlayan birkaç hizmetkârdan ilkinin işaret ederek. "Biraz su kaynatın. Bana sargı bezi olarak kullanabileceğim bir şey bulun, sonra da birkaç tuğla ısıtıp yatak için fanilaya sarın." Kanepeye döndü ve Faith'in yanına diz çöktü. "Biri bana bir battaniye bulsun."

Gözleri açılmamıştı ve Gareth şimdi sağ yanağındaki kan sızan uzun çizdiği görüyordu. Bu çizimin tek başına bilincini kaybetmesine neden olmayacağını bildiğinden, ellerini ıslak saçlarında nazikçe gezdirmeye başladı ve aradığı şeyi buldu. Kafatasının sağ tarafında, tepeye yakın bir yerde şişen bir yumru vardı. Yavaşça kafa derisini çürüğün etrafına bastırdı, bunu yaparken yüzünü buruşturdu ve eline baktı. Islaktı ama neyse ki sadece saçlarını ıslatan yağmurla ıslanmıştı, kanla değil.

Faith hiçbir uyarıda bulunmadan şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Gareth ateşin üzerine tuğla koymakta olan hizmetçiye baktı. "Şu kanepeyi ocağa yaklaştırmama yardım et," dedi. Adam çabucak yerine getirdi.

Kanepe sıcak bir şekilde yerleştiğinde, Gareth karısını ıslak kıyafetlerinden çıkarmak için çalışmaya başladı. Sırılsıklam olmuş pelerininin mandalıyla boğuştu, nefesinin altında küfretti ve sonunda lanet şey işbirliği yapmayınca kırdı. Pelerini geri itti ve yüzünü buruşturdu. Giydiği önlük arkadan bağlanıyordu. Dikkatlice karısını kendisine doğru yuvarladı. Kadın hafifçe inledi ama ne olduğunu bildiğine dair başka bir işaret vermedi. Kadının yüzünü göğsüne yaslayan Gareth, sinir bozucu küçük düğme sırasını beceriksizce çözdü, ardından giysiyi kadının omuzlarından indirdi ve vücudunun geri kalan kısmına doğru ilerletti.

Titremesi daha da artıyordu, bu yüzden Gareth hızla harap ayakkabılarını çıkardı, onu kollarına aldı ve yatak odasına taşıdı. Ağırılığının çoğunu dikkatle tek koluna vererek, aşağı uzanıp örtüyü ve keten çarşafı geri çevirdi. Gareth elinden geldiğince şefkatle Faith'i sıcak yatağa yatırdı, sonra doğruldu ve bir adım geri çekildi. Ona bakarken kalbi sıkıştı ve sonra, dehşet içinde, tahrik olmanın istenmeyen kıpırtılarını hissetti.

Kar beyazı yatak örtülerinin üzerinde kırılğan bir meleğe benziyordu, yüzü o kadar solgundu ki kapalı göz kapakları neredeyse yarı saydam görünüyordu. Yanağındaki çizik, yüz hatlarının narinliği karşısında kırmızı ve kızgın bir şekilde göze çarpıyordu. Saçları, yağmur ve çamur yüzünden normal parlaklığı azalmış, sıırılsıklam bir şekilde yastıkların üzerinde dağınık duruyordu.

Kaşlarını çatı, başının zonklamasına bilinçsiz bir tepki olarak kaşları birbirine sıkıca çekildi. Ama Gareth'in kalbinin çarpmasına neden olan şey yüzünün bozulmuş güzelliği değildi. Gözleri boynundan aşağıya indi ve vücudunda gezindi; sadece ince tül den bir gecelikle örtülü olduğu için inanılmaz derecede çekici olan vücudunda. Bu ıslak malzeme kıvrımlarına yapışıyor, normalde muhafazakâr elbiseleri ve önlükleri tarafından gizlenen şeklini vurguluyordu.

Vücudunun yaralı karısına verdiği tepkiden dehşete düşen Gareth hızla arkasını döndü. Amaca yönelik bir niyetle yatak odasını geçerek köşede duran gardıroba doğru yürüdü. Kapakları hızla açtı ve gördüğü ilk gömleği çıkardı. Yumuşak beyaz çim den yapılmıştı, kolları kabarık tı ve başının üzerinden kolayca geçirilebilmesini sağlayan geniş bir yakası vardı. Hepsinden iyisi, takılması ya da çıkarılması gereken düğmeleri ya da çivileri yoktu. Dişlerini sıktı ve yatağa döndü.

Gareth dikkatle Faith'in bacaklarını kaldırdı ve ıslak çoraplarını çıkardı. Onları yatağın yanında yere bıraktı ve derin bir nefes aldı. Gözleri

Çoğunlukla gözlerini kaçırarak, kombinezonu dikkatlice çıplak bacaklarından uyluklarının üst kısmına kadar kaydırđı. Yavaşça kalçalarını yataktan kaldırdı ve giysiyi sırtının altından ve gövdesinden geçirerek kollarının altında topladı. Önce bir kolunu, sonra diğeriini kaldırarak kol deliklerinden dikkatlice geçirdi ve onu nazikçe oturur pozisyona çekti. Destek için bir kolunu sırtına dolayarak, rahatsız edici elbiseyi başının üzerinden çekti ve çoraplarla birlikte yere bıraktı.

Tam gömleğini Faith'in başına geçiriyordu ki, diğeri odanın kapısının açıldığını duydu; sürekli esen rüzgârın ve yağın yağmurun sesi kulübeye doluyordu. Faith'i yavaşça yastıkların üzerine yatırdı ve örtüyü yukarı çekti, sonra köy doktorunu selamlamak için döndü.

Dr. Matthew Meadows bir önceki yaz yeni marki ile arkadaş olmuştu. Gareth yeni mülkünün restorasyonuna yardım etmekte ısrar etmiş ve bunun sonucunda genç doktorun yardımını gerektiren çok sayıda yaralanma yaşamıştı. Bir süre sonra Dr. Meadows düzenli hastalarını kontrol etmek için düzenli olarak Rothmere'e uğramaya başlamıştı.

"Peki lordum, bu sefer neyi kırdınız? Bir kol mu? Kafanızı mı?" Doktor Gareth'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu berbat havada hizmetime ihtiyaç duyacak kadar sağlıklı görünüyorsunuz."

Gareth acımasızca gülümsedi. "Aslında Meadows, karımı kırmış gibi görünüyorum."

Doktorun yüzündeki iyi huylu gülümseme kayboldu. "Evli değilsiniz," dedi ve Gareth'ın yanından geçerek yataktaki baygın figüre baktı. Solgun, kırılğan güzelliği neredeyse örtüler tarafından yutulmuş, sadece yanağındaki uzun bir çizikle gölgelenen zarif yüz hatlarını görünce nefesini tuttu. Soğuktan titrediğini fark etti ve ateşi olup olmadığını anlamak için otomatik olarak bir elini alnına koydu. Gareth'a döndüğünde yüzündeki ihtiyatlı merak ifadesine engel olamadı. "Saçları neden ıslak?"

Marki, "Arabamdan inerken düştü," diye cevap verdi. "Onu içeri taşıdım ve ıslak giysilerini çıkardım."

Dr. Meadows şüpheci görünüyordu. "Yüzündeki çizik ve biraz yağmur yüzünden bilinci yerinde değil..." Faith'e döndü ve çantasını açtı.

"Ayrıca kafasını bir kayaya çarptı." "Ne kadar zaman önce?"

Gareth ellerini yenik bir hareketle kaldırdı. "Bir saat, belki," diye teklif etti.

Dr. Meadows homurdandı ve Faith'in başını yoklamaya başladı. Gareth bir süre volta attı ve sonunda karısı muayene köşedeki bir sandalyeye çekildi. Birkaç dakika sonra Dr. Meadows arkasını döndü ve ona diğer odaya geçmesini işaret etti. Gareth yataktaki hareketsiz bedene uzun bir bakış attıktan sonra ona uydu.

Doktor koltuğa oturmak üzereydi ki Gareth odaya girdi. "Bu ıslak," diye uyardı. "Brandy?" diye sordu kendine bir bardak Porto şarabı doldururken. Matthew kanepenin en kuru yerine geçip başıyla onayladı. Gareth kadehi doldurup doktora uzattı, sonra şarabını şöminenin üzerine koydu ve arkadaşına döndü.

Matthew, "İyileşecek lordum," dedi ama parmağını kaldırarak uyardı. "Eğer," diye vurguladı, "ateşi çıkmazsa."

Gareth sertleşti, yüzündeki anlık rahatlama kayboldu. "Anladığım kadarıyla bunun için iyi bir şans olduğunu düşünüyorsun?"

Matthew omuz silkti. "Hem yaralı hem de bir süredir soğuk ve ıslak ve bu kulübe oldukça cereyanlı. Onu sıcak tutun, özellikle de ayaklarını." Brendisini yuttu ve ayağa kalktı. "İhtiyacınız olursa beni çağırın lordum."

Gareth başıyla onayladıktan sonra diğer adamı yolcu etmek için ayağa kalktı. Genç doktorun arabasının fırtınalı gecede uzaklaşmasını izledi, kapıyı kapattı ve başını yasladı. Bir süre sonra doğruldu, derin bir nefes aldı ve uyuyan karısına göz kulak olmak için yatak odasına geri döndü.

On dokuz

Faith gözlerini açmadan önce uyanık olduğunu fark etti ama bir süre unutkanlık ve farkındalık arasındaki o gri bölgede asılı kaldı. Onu rahatsız eden bir şey vardı, hatırlaması gereken bir şey. Bir süre daha düşündü, sonra vazgeçti. Zihnindeki tüm görüntüler bulanık görünüyordu.

Dikkatli bir şekilde gözlerini açmaya çalıştı ama gözlerinin garip bir şekilde ağırlaştığını fark etti. Başının sağ tarafının tamamen acıdığını fark edince kaşlarını çattı. Odaklandıkça ağrı daha da kötüleşti. Eliyle yukarı uzanmaya çalıştı ama tuhaf bir şekilde elini yataktan kaldırmayı bile başaramadı. Başındaki ağrıdan çok bu şaşırtıcı güçsüzlükten korktu ve farkında olmadan dehşet içinde inledi.

Küçük bir ses ve Gareth'in tuttuğu eli hareket ettirme çabası onu uyandırdı, yatağın yanında, iki gece önce tam da bu amaçla oraya taşıdığı rahat bir sandalyede oturuyordu. Dr. Meadows gündüzleri Faith'e bakması için köyden bir kadın göndermişti ve her öğleden sonra onu görmeye kendisi de geliyordu ama geceleri sadece Gareth vardı. Ve kocası onun hareketsiz, sessiz haliyle ne kadar uzun süre oturursa, durumu hakkında o kadar suçlu hissediyordu.

Mantık ve akıl ona kazanın onun hatası olmadığını söylüyordu ama zihninin arkasında ısrarcı, dırdırcı küçük bir ses sürekli hatırlatmalarda bulunuyordu.

Onu arabada yalnız bıraktınız, diye suçladı.

Uyuyordu ve onu rahatsız etmek istemedim, diye karşılık verdi.

Londra'daki evinizde güvende, sıcak ve kuru olmalıydı,

Ses ısrar etti.

Gareth'in bu kesin gerçekle ilgili hiçbir iddiası yoktu. Sonunda sandalyesinde uyuyakalmış ve Faith kıpırdamadan önce neredeyse bir saat boyunca uyuklamıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Faith?" Aceleyle öne doğru eğildi.

"Gareth? Çok yorgunum," diye fısıldadı. Elini tekrar kaldırmayı denedi ama hâlâ garip bir şekilde uyuşmuş gibiydi.

"Şşş prenses." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Doktor sana ağrıların için afyon verdi. Sadece biraz sersemlemişsin." Başparmağını yanağının yumuşak derisi üzerinde hafifçe ileri geri ovuşturdu.

"Benimle kal, lütfen," diye mırıldandı. Yüzünü onun avucuna çevirdi ve tekrar uykuya daldı.

Gareth'ın içinde şiddetli bir koruyucu şefkat duygusu kabardı ve yoğunluğuyla onu şok etti. Kadına baktı ve solgun yüzündeki sükûnet ifadesinden etkilendi. Bu duyguyla savaşılmaya çalıştı, kendisine onun kendisini küçümseyen, onunla evlenen ve onu yatağından uzak tutmaya çalışan aynı kadın olduğunu hatırlattı. Ama o aynı zamanda ay ışığında vals yaptığı, Amanda Lloyd'un çardağında okşamalarına utangaç bir ateşle karşılık veren kadındı.

Onu tuzağa düşüren kadın.

Kalbini ele geçiren kadın.

Elini onun elinin içinde sıktı ve iç çekti. Ve o anda Gareth'ın onun entrikalarına duyduğu öfke eriyip gitti. Evliliklerinin doğru olduğundan emin olmak için zaman istemişti. Kendi kendine gülümsedi. Bu kaza ona her şeyi kanıtlaması için gereken zamanı verecekti.

Faith gözlerini yavaşça ve temkinli bir şekilde açtı, sonra şaşkınlıkla etrafına bakınırken gözlerini genişletti. Bulunduğu odanın tek penceresinin dışı karanlıktı ama çıtırdayan ateşin ışığı ve lekesiz camdan içeri süzülen ay ışığı sayesinde oldukça iyi *görebiliyordu*. Oda küçük ama rahattı, sadece yattığı yatak, köşede büyük bir gardırop ve yanına çekilmiş rahat bir sandalyeyle döşenmişti. Sandalyeye baktı ve kaşlarını çatı, tam olarak bir araya gelemeyen gölgeli bir anı onu rahatsız etti.

Ateş aniden çatırdayıp patladı ve Faith başını sese doğru çevirdi. Şaşkınlıkla Gareth'ın odaya girdiğini gördü. Ocağın önünde eğilmiş, bir elinde bir demir çubuk, diğerinde uzun saplı bir kaşık tutuyordu. Bu küçük ev sahnesine gülümsedi ve kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı. Ancak bunu yapar yapmaz başı çarpmaya başladı. Bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Acı dolu bir iniltiyi bastıramayarak yastıklarına yaslandı.

Gareth küçük sesi duydu ve hızla onun yanına gitti. "Faith?" Çarpıntının azalmasını bekledi ve dikkatle bir gözünü açtı.

Gareth hâlâ elinde kaşık ve soba demiri olduğu halde onun başında duruyordu. Silik bir gülümsemeyle idare etti. "Sanırım," diye fısıldadı zayıf bir sesle, "buraya

beni o sopayla acılarımdan kurtar." Gözleri damlayan kaşığa kaydı. "Yoksa yavaş yavaş ölmemi mi kastettiniz lordum?"

Gareth'ın onun yemekleriyle ilgili bir şaka yaptığını anlaması bir saniye sürdü. Yumuşak bir şekilde gülümsedi, yarasına ve aldığı ilaçlara rağmen sergilediği kıvrak zekâdan etkilenmişti. "Aslında uyandığına sevindim. Çorbayı karıştırmak için hangi aleti kullanmam gerektiğinden emin değildim ve senin fikrini almayı umuyordum."

Bu espri ona bir gülümseme daha kazandırdı ama uzun sürmedi; Faith çoktan yorulmuştu. "Başım ağrıyor," diye mırıldandı.

"Geldiğimiz gece arabadan düştün," diye açıkladı.

Faith gözlerini kapadı ve alnını kırıştırdı. "Biz evliyiz," diye hatırladı.

Gareth'ın kalbi yerinden fırladı. "Suçlu, korkarım."

Her nasılsa, bu tuhaf ifade uyku sisi içindeki zihnine nüfuz etmişti. Gözlerini açtı ve hüznle ona baktı. "Oldukça kötü başladık, değil mi?"

Gareth başıyla onayladı ve yatağın üzerinde onun yanına oturdu. Ateş çubuğunu sandalyeye yasladı ve onun elini tuttu. "Yeniden başlamak istiyorum. Eğer senin için de uygunsa."

Faith dudağını ısırды ve bir kez başını salladı, sonra acıyla irkildi.

Gareth ayağa kalktı. "Sabah konuşuruz. Şimdilik sana biraz çorba getireyim, sonra uyumaya devam edebilirsin." Bir an için ona gülümsedi, sopayı aldı ve şömineye doğru ilerledi.

Adam elinde bir kase dumanı tüten çorbayla geri döndüğünde, kadın çoktan uykuya dalmıştı.

Faith ertesi sabah uyandığında güneş açık pencereden içeri süzülüyordu. Bir an için Pelthamshire'da kendi yatağında olduğunu düşündü, çünkü Londra'da sabahın erken saatlerinde kuş sesleriyle uyanmazdı. Ancak saniyeler içinde tam olarak nerede ve kiminle olduğunu hatırladı.

Gece yaptıkları kısa konuşmayı hatırladı. Evliliklerinin ilk iki günündeki gerginlikten sonra onun gözlerinde gördüğü sıcaklık hoş bir rahatlamaydı. Yeniden başlamakla ilgili söylediklerinde ciddi olduğunu umuyordu, çünkü yapmak istediği şey tam olarak buydu.

Zekice kendini oturur pozisyona itti. Başındaki keskin ağrı ara sıra acı veren bir sancıya dönüşmüştü. Yorganı geriye itti ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, sonra bu küçük evde yalnız olmama ihtimalinin olduğunu hatırladı. Öne doğru eğildi ve bir an için diğer odadan gelen sesleri dikkatle dinledi. Hiçbir şey duymayınca ayağa kalktı.

Bacakları günlerdir yatakta fazla beslenemediği için hâlâ biraz güçsüzdü ama gayet iyi çalışıyor gibiydi. Üzerindeki gömleğe baktı ve ilk kez Gareth'in onu soymuş olması gerektiğini fark etti. Yalnız olmasına rağmen, bu düşünce yüzünde sıcak bir kızarıklık yarattı.

Yatağın ucundaki direğe yaslandı ve odanın öbür ucundaki gardıroba baktı, topladığı birkaç eşyanın içinde olduğunu umuyordu. Yavaşça odanın içinde yürüdü ve kapakları açtı. Getirdiği iki elbise oradaydı, Gareth'in düzgünce yıkanmış ve fırçalanmış bir dizi eşyasının önünde sola doğru asılı duruyordu. Elini uzatıp gömleklerden birinin koluna dokundu, garip bir şekilde onun mahremiyetini ihlal ediyormuş gibi hissediyordu. Elinin tersini giysi sırasının üzerinde hafifçe gezdirdi, sonra sağdaki son parçayı fark edince durdu. Bu, düğünlerinde giydiği ceketti.

Uzandı ve simsiyah ince giysiyi tahta askıdan kaydırıldı. Onu en son nerede gördüğünü hatırladı, düğün gecelerini geçirdikleri handa yatağın ayakucuna öfkeyle atılmıştı. İçini ani bir pişmanlık dalgası kapladı ve giysiyi yanağına bastırdı. Gareth gibi kokuyordu, temiz ve odunsu, biraz da tütün kokuyordu. Giysiyi üzerine geçirdi ve kollarını kendine doladı.

Gareth diğer odadaki şöminenin önünde neredeyse uyumak üzereydi ki Faith'in kalkıp sessizce yerde yürüdüğünü duydu. Bacaklarının hâlâ onu taşıyamayacak kadar güçsüz olmasından korkarak ayağa fırladı ve yatak odasının kapısına gitti. Onu karşılayan manzara nefesini tutmasına neden oldu: Faith odanın öbür ucunda, gardırobun açık kapağının önünde duruyordu, üzerinde sadece beyaz gömleği vardı, uzun ince bacakları uyluğun ortasından yere kadar adamın bakışlarına açıktı. Saçları bağısızdı ve muhteşem bir altın rengi dalgayla sırtının ortasına dökülüyordu. Gardırobun içine uzanırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Çıkardığı şeyi gördüğünde kalbinin sıkıştığını hissetti.

Bir an durdu, düğün günlerinde giydiği cekete baktı. Sonra, o izlerken ceketi yaklaştırdı, yanağını ceketin kumaşına sürttü ve yüzünü ceketin içine gömdü. Bir süre sonra ceketi tekrar havaya kaldırdı, başı derin düşüncelere dalmış gibi bir yana eğikti. Kollarını büyük giysinin içine soktu ve kendi etrafına sardı. Gareth kapının pervazına yaslanmış, önünde gelişen bu küçük sahnenin tadını çıkarıyordu.

Faith görünmez bir partnerin önünde belinden eğildi, sonra Gareth'a benzemek için sesini kalınlaştırarak konuştu. "Bayan Ackerly, dans etmek ister misiniz?" Diğer tarafa doğru adım attı ve reverans yaptı. "Ama elbette lordum, onur duyarım-" Reveransından kalkıp nihayet Gareth'ı gördüğünde aniden sözünü kesti. Yüzü sıcak bir renk aldı ve elleri iki yanına düştü.

"Lordum," diye kekeledi ve toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla ayağa kalktı. "Dışarıda olduğunuzu sanıyordum."

Gülümsedi ve doğruldu. "Olmadığımı sevindim," diye karşılık verdi, sesi derin ve yankılıydı, kadının omurgasında ürpertiler yaratıyordu.

Faith aşağı baktı ve ceketini çıkarmaya başladı, sonra altındaki gömleğin çok daha açık olduğunu fark etti. Bunun yerine gömleği önünde topladı. "Ben de tam giyiniyordum lordum."

Gareth kaşlarını kaldırdı. "Yazık," diye yorum yaptı. Sonra da onu rahatlatmak için döndü. Odadan çıkarken omzunun üzerinden, "Bayan MacAvoy soğuk tavuk ve taze ekmekten oluşan güçlendirici bir öğle yemeği bıraktı, eğer ilgilenirseniz," diye ekledi.

Faith onun gittiğinden emin olana kadar bekledi ve dokunduğu ilk elbiseyi çekip hızla giyindi. Bunu yaparken nabızı düzensiz bir şekilde atıyordu ama bunun Gareth'ın eşyalarını karıştırırken yakalandığı için duyduğu utançtan mı yoksa Gareth'ın ona bakışına verdiği tepkiden mi kaynaklandığından emin değildi.

Elbisenin arkasındaki üç düğmeyle uğraşmak için uzandı, yüzü yeniden yanıyordu. Adam ona o kadar tuhaf bakmıştı ki, o da tam bir aptal gibi orada durmuş, ceketinin kolları parmak uçlarını geçmiş, çim gömleği neredeyse dizlerine kadar kabarmıştı.

Son düğmeyi de ilikledikten sonra ayakkabılarını ve çoraplarını bulma umuduyla gardıroba döndü ama ikisini de bulamadı. Şaşkınlık içinde dudağını ısırды ve omuz silkti. Gareth daha birkaç dakika önce onu gömleği ve ceketinden başka bir şey giymeden yakalamıştı. Onunla öğle yemeğini de çıplak ayakla yememesi için hiçbir neden göremiyordu.

Yatak odasından çıktı ve şimdiye kadar gördüğü en rahat mobilyalarla dolu küçük, rahat bir alana girdi. Gareth yere büyük keten bir örtü sermiş ve için birkaç minder yerleştirmişti. Gareth'ın basit bir yemek için gösterdiği özenden etkilenerек usulca gülümsedi ve etrafına bakındı, Gareth'ı göremeyince dudağını ısırđı. Kazadan önce aralarında gelişen düşmanlığı düşündü. Acaba Gareth onu yalnız başına yemeye mi bırakmıştı, arkadaşlığına tahammül edememiş miydi?

Kapı açıldı. Gareth kapıyı itti ve aralık bıraktı. Döndü ve Faith'in odanın karşısında durduğunu gördü, yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. "Dışarıyı içeri alabileceğimi düşündüm," diye açıkladı, bir demet kır çiçeğini kavrayan eliyle kapı aralığını işaret ederek.

"Benim için mi?" Faith şaşkınlık ve zevkle gülümsedi.

Gareth çiçekleri karısına vermek için odanın içinde yürürken, kendini ilk aşkını yaşayan beceriksiz bir çocuk gibi hissediyordu. "Korkarım pek bahçem yok," diye özür diledi karısı çiçekleri alıp yere baktığında.

Faith yüzünü hızla kaldırdı. "Oh, Gareth, hayır! Bunlar mükemmel." Bayan MacAvoy'un hazırladığı tepsiden bir bardak aldı ve çiçekleri içine yerleştirdi, sonra diz çöküp bardağı battaniyenin ortasına koydu. Omzunun üzerinden ona baktı. "Gördün mü?" Yüzü mutlulukla parlıyordu. "Çok güzel bir orta süsü oldular."

Gareth çiçeklerin yanında diz çökmüş güzel kıza baktı ve içten içe onun çok daha güzel bir kız olacağını düşündü ama akıllıca dilini tuttu. Onu korkutmak istemedi, çok fazla baskı uygulamak istemedi. Bunun yerine, Faith minderlere yerleşirken o da yiyecekleri hazırlamakla meşgul oldu.

Basit yemek, ortaya çıktığı gibi, çok lezzetliydi. Arkadaşça bir sessizlik içinde yediler ve Faith çok fazla yemese de iştahının arttığı belliydi. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı bile ve gri gözlerindeki ışıltı geri dönmüş, dans eden mum ışığının gümüşü yansımalarıyla parıldamaya başlamıştı.

Yemeğini bitirdiğinde tabağını bir kenara bıraktı ve şaşkın bir şekilde alevlere baktı. Gareth onu Rothmere'e getireceğini söylediğinde, bunun unvanıyla birlikte gelen mülkün adı olduğunu sanmıştı. İki odalı, rustik küçük kulübeye baktı. Son derece sevimli olsa da, Roth Markizi için hayal ettiği ev kesinlikle burası değildi.

Kocasının profiline baktı, sözde yenilediği malikâne ve unvanıyla birlikte geldiği söylenen büyük servet hakkındaki tüm dedikoduları hatırladı. Kalbi onun için çarpıyordu. Muhtemelen Londra'daki kasaba evini görünüş uğruna elinde tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

Aklına başka bir düşünce geldi. Dudağını ısırıp yere baktı ve evi çekip çevirmek ve yemek yapmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Pelthamshire'da büyürken kızların her birine hafif ve kolay işler verilmişti, bu yüzden temizlik işlerini halledebileceğinden oldukça emindi. Ancak iş yemek pişirmeye geldiğinde Faith başarısız olacağından oldukça emindi.

Kafasını kaldırdığında Gareth'ın onu dikkatle izlediğini gördü. Ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Lordum..." diye başladı.

"Gareth."

"Pardon?"

"Bana her zaman Gareth demeni isterdim," dedi ve sonra açıkladı. "O kadar uzun zamandır 'lordum' değilim, biliyorsun."

", " dedi ve yeniden başladı. "Gareth, buralara yardım etmek için üzerime düşeni yapmayı isterim."

Ona kararlı bir bakış attı. "Şu anda prenses, size düşen sadece iyileşmek."

İnatla başını salladı. "Sanırım bu öğleden sonra dinlenirsem, akşam yemeğini bizim için hazırlayabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ama Faith elini kaldırdı.

"Israr ediyorum," dedi. "Şimdi kalkmama yardım et, ben de gidip birkaç saat dinleneyim. Lütfen beni çay için uyandırır mısın?"

Gareth ayağa kalktı ve elini uzattı. Kız son bir tatlı gülümsemeyle uzatılan eli tuttu, Gareth'ın ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi ve odadan çıktı. Gareth yüzünde şaşkın bir ifadeyle onun gidişini izledi.

Yirmi

Faith son tabağı kurularayp odanın en ucundaki rafa yerleştirirken mutlu bir şekilde mırıldandı. Yıkama suyunu alıp dışarı dökme için küveti kaldırmayı denedi ama hâlâ çok güçsüz olduğunu fark etti. Omzunun üzerinden baktı ve Gareth'in diğer odadan içeri girdiğini gördü.

"Lordum," diye başladı, sonra hatırladı. "Gareth," diye düzeltti, yüzü biraz kızarmıştı. Adamın ona bakışı hem gururunu okşamış hem de telaşlandırmıştı. "şunu kaldırmama yardım eder misiniz?"

Elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı ve yanına gitti. Tek kelime etmeden ağır küveti kaldırdı ve kapıdan dışarı taşıdı. Adam küveti boşaltırken suyun şırıltısını duydu. İçeri geri döndü, kapıyı kapattı ve ona sabit bir bakış attı.

"Konuşmamızın zamanı geldi."

Faith kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Evet," diye kabul etti. Bulaşıkları kurulamak için kullandığı bezi bir sandalyenin arkasına yaydı. Eşit bir şekilde kuruması için gergin bir şekilde düzeltti, sonra sandalyeyi kavrayarak tekrar karıştırdı.

Gareth izledi, karısının endişesini ele veren küçük jestler kalbini sızlattı. Onu yavaş yavaş kazanması gerekecekti, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle, şimdi kız kardeşiyle yaptığı anlaşmaya uymaya tamamen istekli olduğu gerçeğinin ironisiyle isteksizce eğleniyordu.

Faith nazıkçe boğazını temizleyerek onu anlık düşüncelerinden uyandırdığında, odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve rahat, aşırı doldurulmuş sandalyeyi ateşe biraz daha yaklaştırdı. "Buraya otur," diye teklif etti. "Gece havası serin olur."

Faith sandalyenin kenarına oturdu ve kocasının kanepeye yerleşmesini dikkatle izledi. Neredeyse duyulabilen gerginlik, Faith daha fazla dayanamayana kadar havada çatırdadı. "Önce ben başlayayım mı?"

Gareth arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Elbette."

Faith derin bir nefes aldı. "Kızgın olduğunu fark ettiğim anda sana karşı dürüst olmalıydım," diye başladı. Bir an durdu, sözlerini düşündü ve devam etti. "Bana inanmayacağını düşündüm ve bir süre sonra ben de sinirlendim." Sesini neredeyse alçalttı

Gareth onun sonraki sözlerini yakalayabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Grace'den benim adıma konuşmasını istemedim."

"Bunu biliyorum prenses."

Başını dikleştirdi. "Ama sen çok üzgündün-," diye başladı. "Ve inatçı, incinmiş ve aptal," diye araya girdi. "Bu beni aldı

Fark etmem birkaç gün sürdü ama böyle bir şey yapmanın senin karakterine aykırı olduğunu biliyordum. Bana kendin gelmeliydin."

Faith aceleyle, "Grace sadece yardım etmek istemişti," diye açıkladı. "Biliyorum prenses."

Faith sessizdi, zihni bu rahatsız edici durumdan mantıklı bir çıkış yolu bulmak için dönüyordu. Sadece bir an sonra pes etti. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Gareth alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım evlenmedik." "Ama evlendik," diye belirtti Faith.

"Pekala o zaman. O gece Amanda'nın çardağına hiç gitmediğimizi varsayalım."

Faith sözünü kesmek istemeyerek kaşlarını birbirine yaklaştırdı. " et."

"Nerede olabiliriz?"

Faith'in aklı, ona buket ağacını hediye ettiği gün parkta yaptıkları gezintiye gitti. "Sen bana kur yapıyor olurdun, ben de senin cesaretini kırıyordum."

Gareth arkasına yaslandı ve güldü. "Belki de. O zaman oradan başlamaya ne dersin?" Kaşlarını çattı. "Meydan okumayı her zaman sevmişimdir." Ayağa kalkarak cesurca bir kolunu uzattı ve alaycı bir ifadeyle ona baktı.

Faith güldü. "Ne yapıyorsun?"

"Size evinize kadar eşlik edeceğim, Bayan Ackerly." Başını yatak odasına doğru eğdi ve göz kırptı.

Faith onun şakacı ruh halini yakaladı ve bir elini hafifçe koluna koyarak ayağa . Ciddiyetle kanepenin etrafından dolaşarak kapıya doğru yürüdüler. Gareth orada döndü ve kızın elini dudaklarına götürdü.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim, Bayan Faith."

Gülümsemesini bastırdı ve zarif bir reverans yaptı.

"Yarın sabah sizi ziyaret edebilir miyim?"

Faith gri gözlerinde bir kahkaha ifadesiyle başını salladı ve yatak odasına doğru yürümek için döndü.

Normal yatma zamanı hazırlıklarını düşünceli bir şekilde yaptı. Gün çok hoş, çok normal geçmişti. Usulca gülümsedi, yatağa doğru baktı.

ve kocasının ne düşündüğünü merak etti. Örtüleri indirip yatağa girdiğinde küçük bir pişmanlık hissetti. İç çekerek, kendisinin yanındaki kullanılmayan yastığa uzandı, kollarını ona doladı ve çenesinin altına sıkıştırdı.

Garip bir şekilde, birden kendini oldukça yalnız hissetti.

Gareth'ın diğer odada yatmaya hazırlanırken çıkardığı itiş kakış sesleri sona erdikten çok sonra, Faith büyük yatakta uykusuz yatıyor, kocasının görüntüleri zihninden süzülüyordu. Uyumak için her uzandığında, başka bir görüntü ortaya çıkıyor ve onu yeniden rahatsız ediyordu. Gözlerini kapadığında Gareth'ın ay ışığının aydınlattığı bir balkonda ona doğru eğildiğini ya da çit labirentinde onu teselli ettiğini görüyordu. Ya da onu öptükten sonra başını kaldırıyor, gözleri tam olarak anlayamadığı bir ihtiyaçla kararıyordu.

Faith körlemesine uzandı, yastığını kaptı ve yüzüne çarptı. Ama yine de düşünceler daha hızlı ve daha hızlı geçiyordu: Gareth, yeminini ederken yüzünü buruşturuyor, sonra da handaki yatağından çırılçıplak kalkıyordu. Gareth, endişeyle yatağının üzerine eğilmiş, bir elinde ateş demiri, diğerinde damlayan bir çorba kaşığı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve doğrulup oturdu. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, odayı Faith'in kafasının içindeki kargaşayla çelişen rahatlatıcı, gümüşü bir ışıkla yıkıyordu. Sessizce yataktan kalktı, kapı aralığına doğru süzüldü ve yan taraftan diğer odaya baktı. Gareth'ın nefes alışını duyabiliyordu ama kanepenin arkasını göremiyordu. Parmak uçlarında yaklaştı ve kenarından baktı.

Mışıl mışıl uyuyordu. Uyku yakışıklı yüzüne çocuksu bir hava katıyor, günün endişelerinden kaynaklanan küçük çizgileri eritiyordu. Rüyalari hoşmuş gibi hafifçe gülümsüyordu. Faith kendi ağzının kenarlarının da buna karşılık olarak yukarı doğru çekildiğini hissetti.

Göğsü çıplak yatıyordu, ateş ışığı teninde oynuyor, omuzlarına ve orta kısmına gölgeler ve ışıklar düşürüyordu. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ve Faith aniden uzanıp ona dokunma isteği duydu. Dudağını ısırıp ve adamın yüzüne baktı. Adam hareket etmemişti.

Tereddütle uzandı ve işaret parmağıyla hafifçe adamın karnına dokundu. Battaniye adamın karnının alt kısmında belli bir açıyla duruyordu ve Faith onu bir kez daha tamamen çıplak gördüğünü hatırladı. Hep mi uyurdu? Faith ona baktı.

Parmağını hafifçe karnına dayadı, sonra kendi kendine battaniyeye doğru hareket ediyormuş gibi görünmesini şaşkınlıkla izledi. Dikkatli bir şekilde parmağını örtünün kenarının altına kaydırды ve kaldırmaya başladı, kısa bir süreliğine yüzüne baktı-

Şoka girdi ve battaniyeyi sanki sıcak bir kömürmüş gibi yere düşürdü. Gareth tamamen uyanıktı.

Faith iyice utanarak nefesini tuttu ve bir adım geri çekildi. Gareth gözleriyle onu olduğu yerde sabitlemişti, yüz ifadesi aç gibiydi ve Faith gözlerini başka tarafa çeviremedi.

"Faith," dedi uykudan pürüzlüleşmiş bir sesle ve elini uzattı.

Çıplak bir an tereddüt etti, sonra elini onunkine koydu. Adamın parmakları onunkilerin etrafına dolandığında o garip, karıncalı heyecanın koluna yayıldığını hissetti. Adam onu kanepenin arkasına doğru çekti ve gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde doğrulup oturdu. "Gareth," diye fısıldadı kadın.

Elini bıraktı ve iki elini de kızın beline koydu. Zahmetsizce onu yukarı ve kanepenin arkasına doğru çekti, kucağına güvenli bir şekilde oturttu. Faith iki kolunu da onun boynuna doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Gareth onun sırtından aşağı dökülen altın rengi bukleleri okşadı.

"Uyuyamıyor musun prenses?"

Sözsüz bir şekilde başını salladı ve kulağını adamın göğsüne dayadı; rahatlatıcı sıcaklığı, yanağına değen saçların sert hissini ve adamın sabit kalp atışlarının sesini seviyordu.

"Aklında ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı, ama bunun yalan olduğunu biliyordu. "Yani... evet," diye tereddütle düzeltti.

Gareth onun başının tepesine doğru gülümsedi. "Can kulağıyla dinliyorum, tatlım." Faith onun kulağına doğru gürleyen derin bariton sesinin tadını çıkardı.

Kararsızca dudağını ısırdı. Her zaman işleri tek başına halletmek, belirli bir durumun gerçeklerini sakın ve mantıklı bir şekilde değerlendirmek ve sonra değerlendirmesine göre hareket etmek onun tarzı olmuştu. Şimdi ilk kez, başka biriyle -hayatını adadığı adamla- birlikte çalışmasını gerektiren bir şeyle karşı karşıyaydı. Onu kollarında tutan adamla.

Gareth sabırla onun sessizliğini bekledi, Faith'in düşünceleriyle boğuşmasına izin verdi ve içgüdüsel olarak teslim olmanın eşiğinde olduğunu hissetti. Onun bu adımı tek başına atmasına izin vermek zorundaydı. Birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Uyuyamadım," dedi durgun bir sesle, "çünkü..." Kadın durakladı ve Gareth nefesini tuttu. Kadının bir sonraki sözleri o kadar alçak bir sesle söylenmişti ki Gareth doğru duyduğundan emin olamadı. "Çünkü seni düşünüyordum."

Kalbi arzuyla çarpmaya başladı ama hiçbir şey söylemedi. Yavaşça, bir parmağını çenesinin altına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Gri gözleri kocaman ve korkmuştu. "Seni neyin korkuttuğunu söyle prenses," diye fısıldadı.

Gümüş rengi derinliklerine hüzünlü bir ifade süzüldü ve bir anlığına korkuyu kovdu. İç çekti. "Küçüklüğümünden beri evli olmak istedim. Kendi evime başkanlık etmek, çocuk sahibi olmak." Durdu, dudağını ısırıldı. "Bir eş olmak."

"Sen bir eşsin. Sen *benim* karımsın."

Faith gözlerini yumdu, sonra yavaşça açtı ve Gareth'a baktı, gözlerinin derinliklerinde kırılganlık parlıyordu. "Kardeşin Amanda'ya tapıyor. Trevor Grace'e her şeyden çok değer verir. Her zaman niyet ettim... *umdum*, yani..." Sesi kesildi ve yere baktı.

"Aşk için evleneceğinizi mi?"

Yavaşça başını salladı, sonra hızla başını kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Moda olmadığını biliyorum ama ben balolardan, zümrütlerden, elbiselerden ve harçlıklardan daha fazlasını istiyorum. Ben zengin büyüdüm ama mutlu büyüdüm ve mutluluk benim için paradan çok daha önemli." Faith küçük odada etrafına bakındı ve "Aslında küçük bir evde yaşadığınızı, büyük servetinizle ilgili tüm konuşmaların dedikodu ve spekülasyon olduğunu öğrendiğime memnun oldum" dedi.

Gareth onun yüzündeki samimiyeti gördü ve içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Evlendiği bu genç kadını korumak, üzerine titremek ve şımartmaktan, onun isteklerini sadece gülümsemesinin karşılığı olarak yerine getirmekten başka bir şey istemiyordu. Neredeyse başka herhangi bir kızla böyle bir görev kolay olurdu. Mücevherler, elbiseler, güzel atlar, paranın konforu. Bu kız aşk istiyordu. Ve neredeyse onunla bunu yaşayabileceğini hiç sanmadığını söyleyecekti.

Boğazını temizledi. "Beni sevebileceğini düşünmüyor musun, Faith?" Verdiği cevabın önemini gizlemek için gülümsedi.

Faith yine dudağını ısırıldı. Gareth sorusunu oldukça hazırlıksız bir sesle sormuştu ve gülümsemesi her zamanki gibi sıcaktı, ama gözlerindeki bir şey ona bir sonraki sözlerinin kabul etmek istediğinden daha anlamlı olduğunu söylüyordu. Kendini onun göğsünden kaldırdı ve dik oturdu, bacakları hâlâ onun kucağındaydı. Nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin olmadan başını eğdi ve düşündü. O ne

Bu adama karşı hissettikleri çok güçlüydü. Ama neydi bu? Aşkın başlangıcı mıydı?

Gareth, kaşları çatık, dudağını ısırarak oturan karısını dikkatle izledi. Aralarındaki sessizlik büyüdü. Başını onunkiyle aynı yöne eğdi, öne doğru eğildi ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. Bir kıkırdamayı bastırdı. Başının belada olup olmadığından emin olmayan küçük bir kıza benziyordu. Kız kaşlarını kaldırdı ve göz ucuyla ona baktı. Bunun üzerine Gareth kahkahalarını daha fazla tutamadı.

Faith kızgın görünüyordu. "Hiç komik değil lordum!" dedi azarlayıcı bir sesle. "Duygularınızı incitmemek için bir yol bulmaya çalışıyordum."

Hâlâ kıkırdayan adam yastıklara yaslandı, onu aşağı çekti ve önüne oturttu. "Duygularım hakkında endişelenme prenses," diye fısıldadı battaniyeyi üzerlerine çekerek. "Beni sevmeyi öğreneceksin."

Faith memnun bir iç çekişle rahatlamak için biraz kıpırdandı ve gözlerini yumdu. Birkaç dakika içinde kocasının kollarında uykuya daldı.

Yirmi bir

Gareth kanepede tek başına uyandı ve bir süre etrafı dinledi. Her şey hareketsiz ve sessizdi. Diğer odaya bakmak için ayağa kalkmadan bile Faith'in evde olmadığını hissedebiliyordu. Sırt üstü yatarken, karısına kur yaparken alacağı derin zevki düşünerek genişçe gülümsedi. Parmaklarını başının arkasında birleştirdi, güneşin altında uzun yürüyüşler, gölgeli bir derenin kenarında piknikler ve ateşin başında kitap okuyarak geçirdiği sessiz akşamlar hayal etti.

Sonunda düşünceleri, kadının onun serveti hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeğine döndü. Küçük bir suçluluk duygusuna kapıldı. Faith yoksul bir aristokratın taşralı karısı olmayı kabullenmekle kalmamış, bu rolü neredeyse *benimsemişti*. Ve kesinlikle onu bu düşünce tarzına yönlendirmek istememiş olsa da, böyle düşündüğünü bilmek inanılmaz derecede sevimliydi. Onu sevmemesine rağmen, onunla parası için evlenmemiş onu büyülemişti. Gerçeği anladığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Gareth bir an daha gevşedi, sonra doğruldu ve ayaklarını yere doğru salladı, battaniye dikkatsizce kucağına örtüldü. Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi, durdu ve açık pencereye doğru baktı, Faith'in ılımlı sesi kulaklarına ulaştığında gülümsedi. Biriyle konuşuyordu -bir adamla- ve yaklaşıyorlardı. Bir an sonra Dr. Matthew Meadows'un sesini tanıdı.

Yatak odasına doğru koşmayı düşündü ama sonra asla zamanında yetişemeyeceğini fark etti. Çıplak göbeğini örtmek için battaniyeyi hızla yeniden düzenledi ve tam kapı açılırken arkasına yaslandı.

Faith kapıyı açarken alçak sesle, "Sanırım hâlâ uyuyor, Dr. Meadows," dedi. "Ama eminim sizi gördüğüne sevinecektir." Odaya doğru birkaç adım attı ve Gareth'in oturmuş onlara gülümsediğini görünce olduğu yerde durdu. Taşındığı kesilmiş kır çiçekleri sepeti bir gümbürtüyle yere düştü.

Matthew onun hemen arkasından içeri girdi. Merakla başının üzerinden baktı, Gareth'in battaniyenin altında çıplak olduğu gerçeğini fark etti ve kızarmakta olan Faith'e baktı. Sessizlik uzadı

küçük odada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Matthew sonunda ev sahiplerine orada olduğunu hatırlatmak için boğazını temizledi.

Faith beklenmedik sese tepki olarak gözle görülür bir şekilde sıçradı. Biraz daha çiçek kesmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. Matthew'un ayağına bastı, özür dileyerek kekeledi ve onu iterek geçti, bu sırada Matthew'u orta yerinden dirsekledi. Kızarması gözle görülür bir şekilde derinleşirken, hem sepeti hem de ödülleri kestiği makası tamamen unutarak kulübeden kaçtı.

Matthew şaşkın bir ifadeyle onun gidişini izledi, sonra dönüp genişçe gülümseyen markiye kaşlarını çatı.

"Günaydın Meadows," dedi Gareth hoş bir sesle. Koltuğa rahatça oturdu ve çıplak ayak bileklerini çaprazladı.

Matthew gülümsedi. "Sanırım az önce hastamı korkutup kaçırdınız lordum," dedi.

Gareth kıkırdadı. "Bugünü unutma Meadows," dedi. "İngiltere'de karımın telaşlandığını gören birkaç kişiden birisin."

Doktor onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Pekala. Şimdi kendimi yarım kalmış buluyorum. Aslında karınızın başına aldığı darbeden sonra nasıl iyileştiğini öğrenmeye gelmişim. Yanağındaki çizigin güzelce iyileştiğini görüyorum. Muhtemelen bir yara izi bile kalmayacak." Omzunun üzerinden tekrar kapıya baktı. "Sence geri gelecek mi?"

Gareth gülümseyerek başını salladı. "Karım korkak değildir ama sanırım beni öldürmeden önce siz gidene kadar bekleyecektir."

Matthew bilgece başını salladı. "Çok ihtiyatlı. Tanık yok."

Gareth güldü. "Sağduyu," dedi, "Faith'in en sevimli özelliklerinden biridir."

Doktor bir ayak bileğini dizine dayadı ve Gareth'a araştıran bir bakış attı. "Londra'ya bir eş bulmak gibi belirsiz düşüncelerle gittiğinizi biliyordum ama bunu bu kadar kısa sürede başaracağınızı beklemiyordum."

Gareth bir kaşını kaldırdı. "Şey," diye itiraf etti, "buna gelince, Faith beni hatırlayamayacağım kadar tehlikeye attığını size ilk söyleyen olacaktır."

Matthew homurdandı. "Nedense bundan şüpheliyim." Gareth gülümsedi ama ayrıntı vermeyince Matthew bir an bekledi, sonra konuyu değiştirdi. "Rothmere'deki yeniden yapılanma nasıl gidiyor?"

Gareth omuz silkti. "Henüz oraya gitme fırsatım olmadı. Öğleden sonra Faith'le birlikte oraya gitmeyi planlıyordum." Kaşlarını çatı.

"Ona mülkün var olduğunu söyledikten sonra, yani."

Matthew kuşkulu görünüyordu. "*Buranın* senin evin olduğunu düşünmüyordur herhalde?"

Gareth biraz mahcup görünüyordu. "Aslında o da tam olarak böyle düşünüyor. Böyle bir izlenime kapıldığını ancak dün gece fark ettim." Birbirleri hakkında gerçekten ne kadar az şey bildiklerini tekrar düşününce ayıldı.

Matthew aristokrat arkadaşına bir kez daha uzun uzun baktı ve ayağa kalktı. "Bu sabah ziyaret edeceğime söz verdiğim başka hastalarım var," dedi. "Ama markizi bu kadar iyileşmiş bulduğum için mutluyum."

Gareth ayağa kalkmaya başladı ama Matthew ona el salladı. "Ben kendim çıkarım, teşekkürler," dedi Gareth'ın battaniyesine sert bir bakış atarak.

Gareth doktorun gidişini izledikten sonra kalktı ve giyinmek için yatak odasına doğru yürüdü. Açık pencerenin önünden geçerken, aniden kırılan bir dalın keskin sesini ve koşan ayakların sürtünme sesini duydu. İçten içe gülümseyerek pencereye yaklaştı ve dışarıya baktı, ancak dışarıda kimseyi bulamayacağını zaten biliyordu. Yeterince emindi, her şey sessizdi.

İki saat sonra, endişe ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. Penceredeki dalın kırıldığını duyduktan sonra Faith geri gelmemiştii ama Matthew'un gittiğini biliyor olmalıydı. Pencere evin kapıyla aynı tarafındaydı, bu yüzden büyük olasılıkla Matthew'un gidişini izlemiş ve Gareth'ın ne yaptığını görmek için geri çekilmişti.

Kızgınlığı tekrar arttı, sonra aniden azaldı. Muhtemelen onu pencereden duyduğunu biliyordu. Belki de dışarıdaydı ve geri gelip onunla yüzleşmekten utanıyordu. Faith'in dışarıda bir kayanın üzerinde oturmuş, dudaklarını ısırarak ani bir görüntü zihnini işgal etti. Gareth sıkıntısından biraz utanarak onu aramak için ön kapıdan çıktı.

Yaklaşık bir mil boyunca ormanın içinden geçen ve sonunda Rothmere'e çıkan yolu görmezden gelerek, ormanın kenarı boyunca küçük bir dereye doğru uzanan küçük bir patikadan gitmeyi tercih etti. Orada bir köprü ve küçük bir açıklık vardı. Gareth, Faith'i orada oturmuş, kendi içinde küçük bir savaş verirken bulacağından oldukça emindi.

Gareth patikada gözden kaybolduktan üç dakika sonra Faith ormandan çıkıp küçük kulübeye geri döndü. İçeri girer girmez, konutun baş döndürücü boşluğunu hissetti. Gareth orada değildi. O

Eğildi ve daha önce yere düşürdüğü çiçek sepetini aldı, yapraklarını parmakladı ve üzgün bir şekilde solmuş olanları bir araya toplayıp attı.

Kendini garip bir şekilde asık suratlı hissederek küçük odada etrafına bakındı ve burada tek başına kalmaya vereceği tepkiyi düşündü. Yalnızlık, çocukken bile yalnızlık içinde geçirdiği zamana değer veren Faith için yeni bir duyguydu. Yatak odasına doğru yürüdü ve parmaklarını bir gece önce Gareth'la birlikte uyuduğu kanepenin arkasında gezdirdi.

Yatak odasına girdiğinde, yapılmamış yatağa baktı ve kendini esnerken buldu. Birdenbire buruşuk örtüler çok davetkâr göründü, Faith iç çekerek terliklerini tekmeledi ve basit sabahlığını çıkardı. Sadece kombinezonuyla yatağa tırmandı ve göğsüne bir yastık sararak yumuşaklığın içine gömüldü.

Bir kez daha esnedi ve "Eğer uyursam, Gareth daha çabuk döner," diye mırıldandı.

Bu garip bir şekilde rahatlatıcı düşünceyle bir kez göz kırptı ve uykuya .

Gareth yaklaşık bir saat sonra eve döndü, artık gerçekten endişeliydi. Derenin yakınındaki ormanı taramış ama Faith'ten hiçbir iz bulamamıştı. Yakın zamanda bir kamp alanında yakılmış bir ateşin kalıntılarına benzeyen bir şey bulmuş ve arazide izinsiz girenlere karşı devriye gezmesi için bir adam tutmayı aklına not etmişti.

Küçük açıklığa son bir kez baktı ve Rothmere'e giden yolda koşmaya başladı. Ancak yolda ona rastlamadı ve malikânenin tadilatında çalışan adamlardan hiçbiri o sabah sarışın genç bir kadın gördüğünü hatırlamıyordu. Hatta onu daha yüksekten görebileceğini umarak çatıya tırmanıp çatı ustalarına katıldı. Yaklaşık bir mil ötede, ağaçların arasında yer alan bekçi kulübesinin çatısını seçebilmişti ama karısı görünürde yoktu.

Gareth aşağı indi ve işçilerden birini Dr. Meadows'u bulması için köye gönderdi. Adam koşarak yola koyulurken, Gareth da binicilik kıyafetlerini giymek için kulübeye doğru kolay bir koşuya başladı. En büyük korkusu, kızın başındaki yaranın Matthew'un sandığından daha kötü olması, bir yerlere gitmiş, kim olduğunu ve nerede olduğunu tamamen unutmuş olmasıydı. Gareth bunun olduğunu duymuş ve savaşta geçirdiği süre boyunca benzer yaraları olan adamların inanılmaz tuhaf şeyler yaptığını görmüştü.

Kulübeye ulaştı ve içeri girdi, üstünü değiştirmek için yatak odasına giderken gömlek kuyruklarını pantolonundan çıkardı. Doğrudan gardıroba doğru yürüdü, gördüğü ilk pantolonu çıkardı ve ona uygun rahat bir gömlek seçti. Gardırobun en altına uzanarak bir çift binici çizmesi çıkardı, her şeyi bir sandalyeye fırlattı ve gömleğini silkti.

Zihni dönüyordu. Kendi kendine, muhtemelen köye gitmiştir ve iyi kalpli bir ailenin koynunda tamamen güvendedir, dedi. Önce oraya gitmediği için zihinsel olarak kendine lanet okudu, binici çizmelerini aldı ve yatağa doğru yöneldi, üstünü değiştirirken kenarda oturmak niyetindeydi. İki kısa adım attı ve durdu. Yorganın altında kıvrılmış, sırtı ona dönük, uzun altın sarısı saçları yastığa ve yatağın kenarına dökülen hafif formu görünce anında rahatladı. Ona doğru bir adım daha attı, sonra köyün yönünden kısa yoldan hızla gelen toynak seslerini duydu. İç geçirdi,

Gareth oturma odasına doğru yürüdü ve Matthew'un atını bir direğe bağladığını görmek için dışarı çıktı.

"Ne oldu?"

"Şimdi her şey yolunda," diye yanıtladı Gareth. "Karımı bir süreliğine kaybettim ama anlaşılan ben onu ararken eve dönmeye karar vermiş.

Matthew Gareth'a tuhaf bir bakış attı. "Peki beni neden çağırdınız Lord Hazretleri? Ben bir doktorum, Bow Street koşucusu değil."

Gareth mahcup görünüyordu. "Başındaki yaranın yönünü şaşırtmasına neden olabileceğini düşündüm."

Matthew özel olarak markinin kendisinin de biraz kafası karışmış gibi göründüğünü düşündü ama akıllıca davranarak düşüncelerini kendine sakladı. "O şimdi nerede?"

"Yatakta uyuyor."

"Madem buradayım ve bu sabah onu muayene edemedim korkutup kaçırdınız, sanırım bir göz atacağım." Doktor Gareth'ı içeriye ve yatak odasına kadar takip etti.

Adamlar dışarıda konuşurlarken Faith sırt üstü dönmüştü ama hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Matthew nazıkçe başındaki çok azalmış yumruyu hissetti ve bir parmağını yanağındaki neredeyse iyileşmiş çizikte hafifçe gezdirdi. Başını eğdi ve onun derin, eşit nefes alışını dinlemek için eğildi. Gareth sessizce durmuş onu izliyordu. Matthew ona baktı ve başını oturma odasına doğru eğdi.

Diğer odaya geçtiklerinde doktor alçak sesle, "Durumu iyi lordum," dedi. "Şişlik neredeyse tamamen geçti, yanağındaki çizikte enfeksiyon yok, huzur içinde uyuyor ve hafıza kaybı yok gibi görünüyor. Endişelenmeniz gereken başka bir şey olduğunu sanmıyorum." Aniden sırttı. "Gönderdiğin adamın bana söylediği gibi çatıya tekrar çıkmayı planlamıyorsan tabii. İnşaat yaralanmalarıyla ilgili sicilinize bakılırsa, lordum, düşüp boynunuzu kırmadığınız için şanslısınız."

Gareth gülümsedi ve onu kapıya kadar geçirdi. "Malikânenin dış mekân onarımları neredeyse bitti. Çatı ustaları şu anda sadece saçaklarda detay çalışması yapıyor. Kalan işlerin çoğu içeride."

Matthew alaycı bir tavırla, "Öyle bile olsa hizmetlerime ihtiyaç duyacağınızdan hiç şüphem yok," dedi. "Lütfen uyandığında eşinize selamlarımı iletin lordum."

Gareth arkadaşının atına binip köye doğru uzaklaşmasını izledikten sonra içeri girmek için döndü. Pencerelerden birinin altında bir gümüş parıltısı gözüne çarptı. Merakla, daha yakından bakmak için oraya doğru yürüdü. Bir adamın gömleğindeki çiviye benziyordu, o kadar iyi parlatılmıştı ki orada çok uzun süre kalmış olamayacağını biliyordu.

Gareth çömeldi ve onu almak için uzandı ama dondu kaldı. Pencerenin altındaki toprak ekim hazırlığı için yeni çevrilmişti ve son yağmurlar nedeniyle hâlâ nemli ve yumuşaktı. Pencerenin hemen solunda bir adamın çizme izi açıkça belli oluyordu. Ortasında kırık bir dal vardı.

Gareth ayağa kalktı, gömlek saplaması elindeydi ve evi çevreleyen ağaçları taradı, görebileceği hiçbir şey olmayacağını zaten biliyordu. O sabah pencerede duyduğu dal kırılma sesini hatırladı, Faith'in pencerede durup içeri bakmasına bağladığı bir sestir bu. Derenin yakınındaki ormanda terk edilmiş kampı da düşündü. Gareth ormana son bir kez baktıktan sonra saplamaya bir yumruk attı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Çiviye dikkatle şöminenin üzerindeki şömine rafına yerleştirdi ve sessizce Faith'in yanına döndü. Faith kıpırdamamıştı, bu yüzden yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve onun uyanmasını beklemeye başladı, zihni açıklanamayan ayak izi gibi rahatsız edici bir konudan evliliğiyle ilgili rahatsız edici bir konuya geçti.

Gözleri karısının yorganın altındaki bedeninde gezindi. Her nasılsa, işler başından beri onlar için kötü gitmişti. Yaptıkları ilk konuşmayı düşününce dudakları gerildi, sonra o mehtaplı balkonda paylaştıkları valsi hatırlayınca bir gülümsemeye dönüştü. O ortak andan beri danslarına devam etmişlerdi ama şimdi bir eskrim maçındaki temkinli rakipler gibi birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.

Artık değil, diye sessizce karar verdi Gareth. Öyle ya da böyle, mutlu bir çözüm bulacaktı.

Yirmi -iki

Kocasının onu izlediğini hissetti, kocasının bakışlarının ağırlığı onu uykunun derinliklerinden çekip çıkarmıştı. Genellikle yavaş uyanan Faith, kocasının varlığının aniden, anında farkına vardı. İçini mutluluk kapladı ve dudaklarına yasak bir gülümseme yayıldı ama gözlerini bir süre daha kapalı tuttu, rüya mı gördüğünden yoksa sadece dilek mi dilediğinden emin değildi.

Gareth onun yorganın altında kıpırdanışını izledi, henüz uyanmamış olmasına rağmen dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi gördü. Rüya görüyor olabileceğini düşündü ve yüzüne böylesine huzur ve neşe getirecek ne hayal ettiğini merak etti. Göğsü ağrıyordu, çünkü o gülümsemeyi oraya koymak, onun mutluluğu bulmasının nedeni olmak istiyordu. Sertçe yutkunarak yere baktı.

Tam o sırada Faith gözlerini açtı ve Gareth'ın orada oturduğunu, başını sessizce eğdiğini gördü. Adamın gömleksiz olduğunu şaşkınlıkla gördü ama bu kez utanç içinde gözlerini kaçırmadı. Gözleri Gareth'ın göğsünün kaslı genişliğini, kıvrım kıvrım siyah saçlarını ve sanki dünyanın yükünü taşıyabilecekmiş gibi görünen geniş omuzlarını açlıkla süzdü. Yüzünü onun boynuna gömmek, kokusunu, onun yanında uyuduğu her iki seferde de deneyimlediği o sıcak, rahatlatıcı kokuyu içine çekmek için can attığını fark etti.

Gözlerini tekrar adamın yüzüne kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü. Bakışları kilitlendi, onunki aç, onunki umutluydu. Ve sonra, tek kelime etmeden, Faith kollarını uzattı.

Bir anda onun yanındaydı, onu kaldırıp içine aldı. Kız küçük bir ses, belki de bir nefes çıkardı ve Gareth'ın ağzı onunkindeydi, onunki de Gareth'ınkinde, artan bir ihtiyaçla tadıyor, hissediyor ve okşuyordu. Bir elini saçlarına daldırdı ve onu yatağa geri yatırdı, yanında ve üstünde uzandı, ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Alt dudağını yaladı ve kız isteyerek dudağını açtı. Kalbi küt küt atarken öpücüğü derinleştirdi, dili onun tadına bakıyor, ona eziyet ediyor ve onu uyandırıyor.

Faith daha da yaklaştı, her parçasıyla Gareth'a dokunmak için yanıp tutuşuyor, ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyuyordu. Kalbi yeni ve korkutucu bir hisle göğsünde gümbürdüyordu ve hâlâ adını koyamadığı bir şeyin özlemine çekiyordu. Tek bildiği, kendini bırakmak, bu fırtınada savrulmak, bu fırtınada kendini kaybetmek ve bulmak istediğiydi.

kocas1 olan adam. İçinde beyaz bir ateş toplandı. Gözlerini açtı ve titreyen parmaklarıyla uzanıp adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, dilini onunkine dokundurdu.

pşmeleri patladı. Gareth dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, dili ilkel bir şekilde onun ağızına girip çıkıyordu. Faith de onu öptü, aceleyle, onun bedenine doğru dönerek, bacakları onunkilere dolanarak. Kızın dizi adamın kalçalarının arasına girdiğinde, Gareth nefesini tuttu ve onu kendine daha sıkı çekti, tahrik olduğunun kanıtı giderek daha belirgin hale geliyordu.

Eli yüzünün yanından kayarak gğşnn yumuşak tmseğine yerleşti, büzülmüş meme ucu gururla avucunu i amaşının ince malzemesine doğru itiyordu. O sert kk lokmayı dişlerinin arasına almak, kemirmek ve emmek için yanıp tutuşuyordu. Ağızını onunkinden ayırdı, tam da bunu yapmaya niyetlenmişti ki, kadın içini çekti ve ellerini onun saçlarının arasına soktu.

Onun dokunuşuyla Gareth kızın masumiyetini hatırladı ve hemen yavaşladı, dudakları bir kez daha alçalarak kızın yanağından kulağına doğru usulca kayd1. "Faith," diye fısıldadı. "Bana ne istediğini söyle."

Nefesinin sıcaklığını teninde hissedenden Faith inledi ve ona daha da sıkı sarıldı. Gareth şiddetli arzusuyla savaştı ve bir elinin parmaklarını onunkilerle birleştirdi, sonra başını yastığına yaslamak için aşağı kayd1rdı, gözleri onunkileri yakaladı ve onları tuttu.

"Bana ne istediğini söyle," diye tekrarladı.

Faith nefesini tuttu, gözleri ışıltılı bir gümüş rengindeydi. Dudağını ısırđı, bembeyaz dişleri adamın pcklerinin bıraktığı parlak pembe renge tezat oluşturuyordu. Birbirine kenetlenmiş ellerini yukarı çekti, her bir parmak ucunu usulca öptü ve konuştu. "Senin karın olmak istiyorum," dedi acılı bir sesle.

Gareth'in kalbi onun sözleriyle kaburgalarına çarptı ve gözlerinden parlayan çıplak kırılganlık ve samimiyet karşısında nefesini tuttu. "Seni benim yapmaktan başka bir şey istemem, prenses," dedi, sesi duyguyla kalınlaşmıştı. Bir an için sadece birbirlerine baktılar ve Gareth usulca onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ama önce aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız ve anlamamız gerekiyor."

Faith başını salladı ve devam etmesini bekledi.

"," dedi, "burası bizim evimiz değil."

Faith'in gözleri yumuşadı. "Nerede yaşadığımız umurumda değil lordum," diye söze başladı ama lordun susturucu parmağını dudaklarına koymasıyla durdu.

"Sadece burada kalıyoruz çünkü evim şu ana kadar oturulamaz haldeydi." Faith'in merakı onu daha iyi anladı. "Ama bu evin sahibi kim?" Gareth kaşlarını kaldırdı. "Şey," dedi, "ben sahibiyim."

Kaşlarını çattı.

"Burası bekçimin kulübesi, Faith."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirmişti. "Bekçi nerede yaşıyor?"

"Onu henüz işe almadım."

Faith sıkıntılı görünüyordu. "Gareth, senin karın olmak istiyorum. Bu, bakıcılara, kâhyalara ve hizmetkârlara gücünün yetmeyeceği anlamına gelse bile."

Suçluluk duygusuyla savaştı. "Ben de sana tam bunu söylemeye çalışıyordum prenses."

Anlayışı ortaya çıktı. Yüzü netleşti ve zekice bir suçlamayla gözlerini kıstı. "Korkutucu derecede zenginsiniz, değil mi?" Dudakları öfkesini bastırıyormuş gibi gerilmişti ama parlayan gri gözlerinde önlenemez bir neşe dans etmeye başlamıştı.

Dudakları biraz kıpırdasa da ciddiyetle başını salladı. "Korkarım öyle."

İç çekti. "Sanırım atalarımın kalma devasa, gösterişli bir malikanede yaşamak zorunda kalacağım," diye devam etti.

"Buna katlanabileceğini düşünüyor musun, aşkım?"

Sahte bir teslimiyetle başını salladı. "Sanırım idare edebilirim lordum, eğer beni müstehcen pahalı elbiseler ve mücevherlerle süslemeyeceğinize söz verirsiniz."

Bunun üzerine Gareth sonunda güldü ve onu bir kez daha kendine yaklaştırdı. "Sanırım prensesim, müstehcen derecede pahalı elbiselerinizi yatak odamın zeminine serilmiş olarak görmeyi tercih ederim."

Bu çirkin ifade Faith'in öfkeyle kızarmasına ve yüzünü onun göğsüne saklamasına neden oldu. Gareth bir an onun saçlarını okşadı ve "Evini görmeye gitmek ister misin, sevgilim?" diye sordu.

Ona sevgilim demişti. Prensес değil. Faith'in kalbi bu sevecenlik karşısında küçük bir çarpıntı geçirdi ve başını salladı. "Evet, lütfen," diye fısıldadı. "Beni eve götür, Gareth. Evimize."

Yirmi üç

Gareth Faith'in elini tuttu, yol boyunca sessizce yürüdüler, gölgenin ve bahar sonu öğleden sonrasının tadını çıkardılar. Birçok açıdan sanki her şey yenilenmiş, birbirlerini yeni yeni tanımaya başlamışlardı. Faith çoğunlukla önüne bakıyordu ama arada sırada kocasına yan gözle bakıyordu ve bu kısa bakışlar onu gururla dolduruyordu. İnanılmaz derecede yakışıklı olduğunu kendi kendine itiraf etti ve bir gülümsemeyi gizlemek için dudağını ısırdı.

Gareth göz ucuyla her bakışını yakalıyor ve bundan zevk alıyordu. Bir keresinde onu yakalamak için başını çevirdi, ama o hemen başka tarafa baktı ve bir çift serçenin maskaralıklarına dalmış gibi davrandı. Bir kahkahayı bastırarak onu tekrar kendine çekti ve omuzlarından hafifçe sıktı.

Faith ona baktı, gözleri parlak ve mutluydu. "Daha ne kadar var?"

Gareth işaret etti. "Şu virajın hemen arkasında," dedi. "Yol ikiye ayrılıyor ve evin önünde tekrar buluşmak üzere dönüyor." Kızın yeni eviyle ilgili ilk tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama Faith'in başka planları vardı. Gareth onun yanında sabırla beklerken bir an diz çöktü ve gözlerindeki neşeli bakışı gizleyerek terliğini düzeltiyormuş gibi yaptı. Ayağa kalktığı anda tekrar elini uzattı ama Gareth dönüp ondan kaçtı ve geriye doğru birkaç adım attı. Ona gösterişli bir gülümseme fırlattı. "Viraja kadar yarışalım," diye meydan okudu ve Gareth'ın cevap vermesine fırsat vermeden oradan uzaklaştı.

Gareth bir an durdu, normalde sakin olan karısının saçları arkasında uçuşarak, dizlerinin etrafında uçuşan deniz mavisini etekleriyle patikadan aşağıya doğru koştuğu beklenmedik manzara karşısında hayrete düşmüştü. Bir kahkaha attı ve onu kovalamaya başladı, tam yolun dönemecine geldiğinde yakaladı. Çaresizce gülen kadını kollarının arasına aldı, bir kez döndürdü ve nefes nefese gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum," dedi.

Faith tamamen suskun bir şekilde ona baktı ama gözlerinde binlerce kelime vardı. Kalbinin hızla çarpmasının bu olağandışı eforla pek ilgisi yoktu.

Titreyen elini onun göğsüne koydu.

Gareth bu sözleri kendisinin söylediğini duyunca şaşırdı ama söylediğine pişman olmadı. Bu doğruydı, diye düşündü kendi kendine ve muhtemelen onu kollarına alıp balkonda vals yaptığı akşamdan beri öyleydi. Yine de bu duyguyu ona zorla yaşatmak istemediğinden, onu alnından, o ışıltılı gözlerinin üstünden usulca öptü, sonra onu yere bıraktı ve Rothmere'in nefes kesici manzarasına doğru çevirdi. Kızın nefesi kesildi.

Dairesel yolun iki çatalı, eşit aralıklarla dizilmiş huş ağaçlarının arasından dolanarak kayboldu ve uzaktaki evin hemen önünde yeniden ortaya çıktı. Çiçekli ağaçlar, durdukları yer ile malikâne arasında özenle kesilmiş çimenlerden oluşan geniş bir alanı kaplıyordu. Çimenlerin ortasına yakın bir yerde, küçük bir bağlantı deresi ile iki büyüleyici gölet uzanıyordu; birinin kenarında küçük bir iskelesi olan bir çardak, diğerinin kıyısında ise dalları tembelce suya batan hoş bir söğüt . Kaldırım taşından bir patika, gürül gürül akan derenin üzerinde kemerli küçük bir yaya köprüsüne çıkıyordu.

Gareth gülümseyerek Faith'i patikadan eve doğru götürdü ve onun yüzündeki şaşkınlık ifadesinin tadını çıkardı. Rothmere gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı ve dış cephedeki tadilatlar tamamlandığından beri birkaç kez görmüş olmasına rağmen şimdi bile onu şaşırtıyordu. Malikâneye her yaklaştığında muazzam bir tatmin duygusuyla doluyordu.

Orijinal binada çok az yapısal değişiklik yapılmıştı, ancak yine de aradaki fark nefes kesiciydi. Koyu gri taş, bakımsızlık yıllarında birikmiş olan liken ve renk bozukluklarından arındırılmak için temizlenmişti. İki uzun yaprak dökmeyen ağacın çevrelediği geniş bir dizi sıg basamak, araba yolundan ön terasa çıkıyordu. Sağ ve sol taraftaki merdivenler de terasa doğru kıvrılıyordu. Gareth, eskisi yıpranmış ve ufalanmış olduğu için yeni bir korkuluk yaptırmıştı. Yenisi tamamen mermerden yapılmış ve yüksek parlaklıkta cilalanmıştı.

Evin ön cephesindeki pencereler neredeyse ikinci kata kadar yükseliyor, bu katta tekrarlanıyor ve üçüncü katta yüksek, kavisli camlarla taçlandırılıyordu. Devasa ön kapının tam ortasında, çapraz iki kılıcın altında uçan bir şahinin Roth mührünü tasvir eden dairesel bir vitray pencere vardı. Tamamen gri ve siyah tonlarında yapılmış olan bu vitray, Gareth'in uzun zamandır gurur duymadığı bir mülke yaptığı kişisel bir katkıydı.

Faith küçük köprünün ortasında durdu ve parlayan gözlerle kocasına döndü. "Amanda bize, senin

ama bu kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, Gareth."

Gülümsedi. "Ah, ama onu aldığımda öyle değildi, aşkımdı. Şu anda gördüğün şey saatlerce süren yoğun bir emeğin sonucu. İçeride yapılması gereken daha çok şey var ama mümkün olduğunca yaşanabilir hale getirmek için personeli acele ettirdim. Birkaç gün içinde taşınmayı umuyorum."

Faith dudağını ısırđı. "Korkarım bu büyüklükte bir mülkü yönetmek konusunda pek bir şey bilmiyorum, lordum," diye itiraf etti.

Gareth eğildi ve onu alnından öptü. "Ben de öyle," diye itiraf etti.

Faith aniden bir mutluluk dalgası hissetti. Kocasının elini çekti. "Beni içeri götür," dedi, hediyeye açan küçük bir kız gibi bakarak. "Evimizi görmek istiyorum." Kocasını parke taşlı yoldan geçirdi ve ön merdivenlerden kapıya doğru çekti. "Bir uşağınız var mı?" Gülümsemesinde bir parça eğlenceden fazlası vardı.

"Desmond'ı Londra'dan getiriyorum," diye cevap verdi, onun dans eden gözlerine ve muzip sırıtışına bakarak.

Kapı kolunu çevirdi ve içeriye kısa bir süre baktıktan sonra Gareth'i açıklıktan içeri itti. "*Sen Desmond ol,*" dedi ve kapıyı Gareth'ın şaşkın yüzüne sertçe kapattı. Bir süre bekledi, bahçıvanlardan birkaçının çalışmayı bırakıp baktığı gerçeğini kararlılıkla görmezden geldi.

Gareth kapıyı açtı ve ona baktı. Kadın ona kızgın bir bakış attı ve tısladı, "Daha kapıyı çalmadım!" Gareth hemen kapıyı kapattı.

Faith elini kaldırdı ve sertçe vurdu. Hiçbir şey olmadı.

Kapıyı tekrar çaldı.

Hala bir şey yok.

Tam kapı koluna uzanmıştı ki kapı içeriden kırılarak açıldı. "Pantolonunu çıkarma," diye tersledi Gareth. "Yavaş olabilirim ama sağır değilim."

Faith kararsızca baktı. "Gareth?"

"Ben Desmond oluyorum," diye fısıldadı. "Onu seveceksin," diye ekledi küçük bir göz kırpmayla.

Faith kendini toparladı ve burnunu havaya dikti. "Buraya Roth Markisi'ni görmeye geldim," diye buyurgan bir sesle onu bilgilendirdi.

"İçeride değil," diye hırladı Gareth.

Faith karakterinin dışına çıktı. "Evet *öyle*," diye sahne fısıltısıyla düzeltti. "Beni içeri davet etmek zorundasın."

Gareth hiçbir şeyi kaçırmadı. "Burada olduğunuzu haber vereyim, Bayan...?" "Ackerly. Bayan Faith Ackerly."

"İçeri buyurun Bayan Ackerly, her ne kadar beklenmiyor olsanız da."

Faith içeriye asil bir zarafetle adım attı, sonra birden maskaralığı bıraktı ve gizlemediği bir huşu içinde etrafına bakındı. "Gareth," diye nefes aldı, üç kat yukarıdaki tavana bakmak için başını geriye eğdi. "Bu çok güzel."

Gareth gururla etrafına bakınırken yüzü yumuşadı. "Bu, tamamen bana ait olan ilk şey," dedi usulca. "Her zaman Roth Markisi'ne ait olduğunu ve öyle kalacağını biliyorum, her kim olursa olsun. Ancak şu anda ben buyum ve bu da" -kollarını iki yana açtı- "benim yaptığım şey."

Faith ona doğru yaklaştı ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "*Ben* size aidim lordum," dedi kısık bir sesle.

Gareth'ın kollarının onu sardığını hissettiğinde, Gareth'ın Rothmere'in yenilenmesini dünyaya bir iz olarak bırakmakta olduğu aklına geldi. Unvanını geliştiriyordu - bir gün onun için doğuracağı çocuğa devredilecek bir unvan.

Bu düşünce onun ateş gibi kızarmasına neden oldu. Adam onu evin çeşitli odalarına götürürken alev alev yanan yanaklarını saklamak için başını öne eğdi. Düşüncelerinin aldığı yöne o kadar kapılmıştı ki, adamın ona evdeki farklı nesnelerle ilgili tarihi anlattığını zar zor duydu.

Gareth tur boyunca karısının dalgın bir tavırla başını sallayıp gülümsemesini izledi ama hiçbir yorum yapmadı. Karısının soru sormadığı ve kendisi için bir gurur kaynağı haline gelen şeylere çok az ilgi gösterdiği her seferinde yüreği biraz daha burkuldu. Onun kendisiyle dalga geçtiğinden korkmaya başlamıştı ve bu hiç de iyi bir şey değildi. Bu nedenle, evi yaşanabilir hale getirmek için çalışan hizmetkârların yanından geçtiklerinde, hepsini ismen tanımasına rağmen, Gareth sessiz gelinini hiçbirleriyle tanıştırmadı.

Ana yatak odasına vardıklarında, içinde yavaş yavaş bir öfke birikmeye başlamıştı. Kız ondan çok daha mı iyiydi ki, onun başardığı her şeyi bu kadar kolay bir şekilde göz ardı edebiliyordu? Faith'in elini bıraktı ve ondan önce içeri girdi.

"Burası benim odam," dedi ve kendi odasıyla onunkini birbirine bağlayan banyo alanına açılan kapıya doğru yürüdü. Kapıdan geçti ve neredeyse Faith'in odasına varmıştı ki Faith'in artık arkasında olmadığını fark etti. Sebepsiz yere öfkelenen Gareth topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Faith'i donmuş bir halde, odaya hâkim olan devasa yatağa sabit bir şekilde bakarken buldu, yanakları kıpkırmızıydı. "Faith?"

Düşüncelere dalmış olan Faith onun adını söylediğini duymadı. Grace'le fiziksel yakınlık hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı ve bu eve taşındığında Gareth'ın ondan evlilik yükümlülüklerini yerine getirmesini bekleyeceğini biliyordu. O öğleden sonra ona sarılışını ve öpüşünü hatırladı. Bu kadar harika bir şeyin, Grace'in ilk seferinde söylediği gibi acı verici olması mümkün görünmüyordu. Hiçbir uyarı olmadan zihni çocukluğuna geri döndü ve bir kez daha örümcekle birlikte labirentin içinde kayboldu, ama bu kez Duncan'ın beslendiği şey oda hizmetçisinin göğsü değildi... kendi göğsüydü. Ürperdi.

"Görünüşe göre evinizi pek de beklediğiniz gibi bulmamışsınız prenses."

Adamın gergin sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Faith şaşkın gözlerini kaldırdı. "Özür dilerim lordum," diye kekeledi. Adamın söyledikleri aklına gelmemişti ama sesinin tonu gelmişti ve Faith kendini birden daha da dengesiz hissetti.

"Hayır, Faith," dedi teslimiyetle. "Üzgün olan benim." Kadının tekrar yatağa baktığını ve dudağını ısırarak hızla gözlerini kaçırıldığını gördü. Onun hâlâ kendisiyle aynı yatağı paylaşmak istemediğini, hayal ettiği gibi bir hayatları olmayacağını anladığında küçük bir pişmanlık hissetti. Öfkesi aniden dağıldı ve midesinin çukurunda bir yumru bıraktı.

"Yorgun olduğunuza eminim," dedi sakın bir sesle. "Hadi eve gidelim." Pişmanlık yine içine doldu. *Ev.* Nedense, Markiz için özenle yenilediği ve modernize ettiği bu evin onun evi olduğunu hissedeceğinden şüpheliydi.

"Gareth?" Gareth kapıyı açmak için onun yanından geçerken Faith'in sesi kısıktı. Sessiz durdu, yüzü ifadesizdi ve sabırla onun odadan çıkmasını bekledi. Kafası karışan Faith onun yanında durdu ve başını kaldırıp baktı. "Gareth, seni kızdırdım mı?"

Gareth onun yukarı kalkmış yüzüne baktı ve bir an için yüreği burkuldu. Bu duyguyu kararlılıkla bastırdı, çünkü onu

doğal olarak hissetmediği şeyleri hissetmesini sağladı. "Hayır, Faith. Kızgın değilim."

Bir süre daha ona baktı, aralarındaki mesafeyi hissetti ve kaşlarını çatı. Her zaman olduğu gibi, anlamadığı bir şeyle karşılaştığında, analiz etmek ve değerlendirmek için kendi içine çekilmek daha ihtiyatlı görünüyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Gareth karısını dikkatle izledi. Aşk ilanına cevap vermemişti, o zamanlar bunu utangaçlığa ya da şaşkınlığa bağlamıştı. Şimdi, giderek artan ilgisizliği göz önüne alındığında, onun sessizliğinden çok daha fazlasını anlıyordu. "Gidelim mi?" Hafifçe eğildi ve kapıyı işaret etti.

Faith ona tuhaf bir bakış attı, sonra döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Yirmi dört

Eve yürüyüş sessiz ve gerilim doluydu. Faith birkaç kez cesaretini toplayıp kocasına seslendi. Her seferinde, Gareth'ın sert, taş gibi yüzüne bakarken sözcükler dudaklarında kayboldu.

Perişan bir halde bekçinin kulübesinin yaklaşmasını izledi ve bütün gecenin gergin bir sessizlik içinde geçip geçmeyeceğini merak etti. Dile getirilmemiş sorusu, kapıya ulaştıkları anda cevaplanmıştı. Gareth kapının tokmağını çevirdi, iterek açtı ve Faith'in içeri girmesi için kenara çekildi. Gareth onu takip etmeyince Faith dönüp ona baktı.

"Uşaklardan biri bu gece burada kalıp nöbet tutmak üzere Rothmere'den geliyor. Tadilattaki bazı sorunların düzeltilmesini denetlemek için geri dönüyorum. İşim bittiğinde geç olacak, o yüzden orada uyuyacağım."

Faith tek kelime etmedi ama dudakları gerildi ve kaşları çatıldı. "Evden çıkmayacaksın, Faith," diye emretti Gareth.

Bunun üzerine kendini kaybetti. "Beni tam olarak ne için cezalandırıyorsunuz?"

Gareth soğukkanlı bir kaş kaldırdı. "Sen benim karımsın. Sana hiçbir açıklama borçlu değilim." Sonra da gitmek için döndü ve Faith'i ağzı açık bir halde, bu küstahça ifade karşısında şok olmuş bir halde bıraktı. Kapı kapanmadan hemen önce arkasına baktı. "Ciddiyim. Olduğun yerde kal."

Ve sonra adam gitmişti. Faith dudaklarını daha da sıkıca birbirine bastırdı, kapıyı çekip açma ve onun peşinden gitme dürtüsünü sıkıca bastırdı. Kafasının içinde sıcak kelimeler yuvarlanıyordu, serbest kocasına fırlatmak istediği kelimeler. Bunun yerine, içindeki öfke soğuk bir çekirdeğe dönüşene kadar kıpırdamadan durdu. Yavaşça dudakları gevşedi, elleri çözüldü ve bu çıkmaza yol açan koşulları düşünmeye başladı.

Rothmere turu sırasında bir noktada Gareth'ı kızdıracak bir şey yapmıştı. Tüm o sahneyi düşündü ve yavaş yavaş kafasında bir şeyler canlandı. Gelecekteki çocuklarına ve bu çocukları yaratmak için neler yapacağına dair düşünceleriyle o kadar meşguldü ki

ona evini gösterirken sessiz kalmıştı. Evleri. Yenilemek için çok zaman harcadığı ev.

Faith, onun sessizliğini kayıtsızlık olarak yanlış yorumladığını bilerek inledi. Ama sonra kaşlarını çattı. Bu bilgi onun davranışını mazur göstermiyordu. Her şeyi içine atmak yerine ona sorsaydı, onunla konuşsaydı, bu yanlış anlaşılma önlenebilirdi.

Faith başını sallayarak pencereden dışarı baktı ve Londra'dan onlara eşlik eden nazik uşak John'un kulübenin önündeki açıklığın ortasında durduğunu gördü. Belli ki bir muhafızdı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve pencereden uzaklaştı. Zavallı John onun yapmak üzere olduğu şeyi hak etmiyordu. Ancak Gareth'a ulaştığında ve her şeyi açıkladığında, her şeyin yeniden yoluna gireceğinden emindi.

Faith hızla yatak odasına yürüdü ve pencereyi açtı. Kulübenin ön tarafından görülmediğinden emin olduktan sonra pencerenin pervazına oturdu ve önce bir ayağını, sonra diğerini dikkatle açıklıktan geçirdi. Yüzüstü dönerek, ayaklarının dışarıda yere değdiğini hissedene kadar dikkatlice aşağı kaydı. Kimsenin bu garip çıkışına tanık olmadığına sevinen Faith, kulübenin köşesine doğru birkaç adım attı. Pencere pervazına takılan eteği yüzünden kısa düştü. Sabırsızlıkla eteğini çekiştirerek çözdü, sonra da köşeden baktı.

John tam olarak onu son gördüğü yerdeydi, sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, Rothmere'e giden yola bakıyordu. Arkasını dönüp onu görmemesi için dua eden Faith hızlı ve hafif adımlarla açıklığı geçti ve ormana doğru kaydı.

Yolu takip etti ama John'un ilerleyişini göremeyeceğinden emin olana kadar ağaçlardan uzak durdu. Ancak karanlık yaklaşıyordu, bu yüzden kısa süre sonra ortaya çıktı ve zihni dönerek yolun kenarında hızlı adımlarla yürüdü.

Gareth onu gördüğünde çok kızacaktı, diye itiraf etti kendi kendine küçük bir suçluluk duygusuyla. Kısa bir süre ona nasıl yaklaşması gerektiğini düşündü. Uysal ve özür dileyen biri mi yoksa kararlı ve işbilir biri mi olmalıydı? Faith her iki senaryoyu da hayal etti, sonra fazla hesapçı oldukları için onları reddetti. Sadece kendisi olacaktı.

Rothmere'e vardığında hava neredeyse kararmak üzereydi. Daha önce hareketlilikle dolu olan arazi terk edilmişti. Faith ön kapıyı denedi ama kilitli olduğunu gördü. Kararsızlık içinde dudağını ısırđı. Büyük olasılıkla Gareth yalnızdı. Kapıyı alacak, Gareth'ın kapıyı açmasını sağlayacak ve onu derinleşen alacakaranlıkta orada dikilirken bulacak kadar cesur değildi.

Sipariş. Bir süre daha tereddüt etti ve eve girmek için başka bir yol bulmaya karar verdi. Onunla kendi şartlarında yüzleşmesi, yüzleşmeleri için kendi yolunu bulması daha iyi olacaktı.

Terastan geçerek merdivenlerden indi ve hızla binanın yan tarafına doğru ilerledi.

John sonunda bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiğinde kulübe neredeyse tamamen karanlıktı. Küçük binaya baktı. Her şey huzurlu görünüyordu ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu. Ve sonra kafasına dank etti: ev kasvetle kaplanmıştı ve markiz henüz tek bir lamba bile yakmamıştı.

Telaşlanan John kapıyı çaldı. "Leydi Roth?" Yanıt gelmedi. Kalbi hızla çarpan uşak içeri girdi. Üstünkörü bir arama şüphelerini doğruladı-Faith orada değildi. Evden çıktı ve koşarak Rothmere'e doğru yola koyuldu.

Faith evin arkasındaki çamurlu yerlerden geçmek için eteklerini kaldırdı. Binaya girmenin başka bir yolunu bulamamıştı ama bir hizmetçi girişi ya da en azından teslimatların bırakıldığı bir yer olması gerektiğini biliyordu. Geriye kalan tek olasılık ön tarafa dönüp kapıyı çalmaktı.

Ama köşeyi döndüğünde onu gördü: harap bir sera. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çerçevesinden yarıya kadar sarkmış halde buldu. Dikkatle itti ve kapı isteksizce hareket etti, menteşeler yüksek sesle itiraz ediyordu. Yeterince büyük bir açıklık bulur bulmaz, küflü odaya süzüldü.

Sıra sıra dizilmiş sarmaşıklar ve kırık çömleklerle kaplı masalar gözüne çarptı. Faith kaosun içinden geçerek odanın arka tarafına doğru ilerledi, orada eve açılan bir kapı bulmayı umuyordu. Elbette oradaydı, kirli duvarın ortasında üç basamak yukarıdaydı. Düğmeyi kavradı ve çevirdi, denediği diğer tüm kapılar gibi kilitli olacağından tamamen emindi. Sürpriz bir şekilde kolayca döndü. Kalbi hızla çarparak içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve Gareth'i aramaya koyuldu.

John, efendisinin yüzündeki gök gürültüsünü andıran ifade karşısında titredi. "İçeri girdi lordum. Dışarı çıktığını hiç görmedim. Yemin ederim hiç yerimden kıpırdamadım.

Kapıdaki görev yerime."

Gareth'ın sesi gergindi. "Sana inanıyorum." Ayağa kalkıp çalışma odasından çıktı ve kendisine yetişmeye çalışan uşağa emirler yağdırdı. "Mümkün olduğunca çok adam topla, birkaç meşale getir ve benimle kulübede buluş."

John itaat etmek için aceleyle gitti ve Gareth'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Kadının talimatlarına kasıtlı olarak uymadığından hiç şüphesi yoktu. Evden çıktı ve kulübeye doğru yola koyuldu, yolda düzenli ve rahat bir şekilde koşuyordu. Arkasında, yetersiz ev personeli sessizce evin önünde toplanıyordu. Çok geride kalmayacaklardı.

Karanlık kulübe görüldüğünde Gareth'ın yüreği ağzına geldi. Her nasılsa, geldiğinde Faith'in burada olacağını düşünmeyi başarmıştı. Eve girdiğinde Faith'in varlığına dair hiçbir iz bulamayınca bu umudu daha da kırıldı.

Ana odaya üstünkörü bir göz attı ve yatak odasına girdi. Pencere ardına kadar açıktı ve gözüne bir parça renk çarptı. Daha yakından bakmak için odanın karşısına geçti. Orada, pervazın sert kenarına takılmış, Faith'in daha önce giydiği elbiseyle aynı mavi-mor tonda yırtık bir kumaş parçası vardı. Pencereden dışarı eğildi ve zemini inceledi. Karanlığa rağmen, hepsi aynı büyüklükte olan birkaç ayak izi açıkça görülebiliyordu.

İçine bir rahatlama dalgası yayıldı ve hemen ardından hayal kırıklığı geldi. Faith gitmeye zorlanmamıştı ya da başka biriyle kaçmamıştı. Ama gitmişti.

Gareth, Rothmere'den gelen bir grup hizmetkârın açıklığa yaklaştığını duydu. Başını içeri çekti ve pencereyi kapattı. Gitme nedeni ne olursa olsun, Faith'in hâlâ bulunması gerekiyordu.

Devasa ev sessiz ve ıssızdı. Orada burada yanan mumlar yakın zamanda içeride birilerinin olduğunu gösteriyordu. Ne kadar ararsa arasın, Faith kimseyi bulamadı. Tek bir hizmetçi bile. Ve Gareth'ı da.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarını bastırarak yavaşça geniş merdiveni tırmandı ve kocasıyla paylaşacağı süit odaya doğru ilerledi. Bu odadaki yatak, yatmaya karar verdiğinde onun yatması için hazırды. Şömineye yeni odun atılmıştı. Odanın içinde dolaştı

banyo alanından kendi odasına geçti, sonra kapının girişinde durdu ve nefesini tuttu.

Çok güzeldi! Belli ki bu oda son birkaç gün içinde tamamlanmıştı, çünkü onun için sevgiyle ve özenle dekore edilmişti. Her şey gümüş, gri ve beyazdı. Zemini yumuşak, güvercin renginde, derin tüylü bir halı kaplıyordu. Yatak perdeleri beyaz tül den yapılmış, gümüş ipliklerle süslenmiş ve parlak kalaylı iplerle direk lere bağlanmıştı. Faith yatağın ucundaki beyaz ferforje bankın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve alnını gümüş saten minderlere dayadı. Gareth bunu onun için yapmıştı. Bir şekilde aralarını düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

Boynunun arkasındaki deri karıncalandı. Faith telaşla doğruldu, birden yalnız olmadığını hissetti. Hızla banyo odasının kapısına doğru baktı ama kapı kapalıydı. İçeri girdiğinde kapıyı kapatmadığından emin olarak kaşlarını çatı.

Belki de, diye düşündü, Gareth içeri girmişti. Yatak odasına verdiği tepkiyi görmüş müydü? Onun için tasarladığı odaya doğru yürüyüşünü izlemiş ve bundan memnun olup olmadığını merak etmiş miydi? Belki de onun sessiz tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğramış, kapıyı kapatmış ve kendi odasına geri dönmüştü.

Endişelenen Faith odanın öbür ucuna koştu ve kapıyı sarsarak açtı. Banyo odasına geri döndü ve Gareth'in odasına girdi. Ama daha önce olduğu gibi boştu.

Şaşkınlığı daha da arttı. Gareth'in daha önce buraya gelip gittiği belliydi, peki ya çalışanlar? Bütün öğleden sonra gördüğü, araziyi yaşanabilir hale getirmekle meşgul işçiler ne olacaktı? Faith başını salladı ve iki seçenikle karşı karşıya kaldı: burada kalıp Gareth'in dönmesini bekleyebilir ya da kulübeye geri dönüp onunla yarın konuşabilirdi.

Odasında yaşadığı kısa süreli huzursuzluğu, yalnız olmadığı hissini hatırladı. , bu devasa, yankılı evde kocasını tek başına beklemek istemedi. Böylece kararını vermiş olan Faith odaya son bir kez baktı ve çıktı.

Yirmi beş

Faith Rothmere'den döndüğünde kulübe boş, karanlık ve ıssız duruyordu. Açıklığa girdiğinde etrafına bakınarak John'u aradı ama göremedi. İlk başta kulübeye geri dönmek için uşağın yanından gizlice geçmek zorunda kalmayacağı için biraz rahatladı, ama sonra onun yokluğunun tüm önemi ona çarptı. Adam onun kaybolduğunu fark etmiş ve Gareth'a haber vermeye gitmişti. Birdenbire, malikânenin terk edilmiş olduğu gerçeği anlam kazandı. Gareth mümkün olan her adamı onu aramaya göndermişti.

Faith kalbi küt küt atarak küçük avluyu geçti ve kapıyı açtı. Karanlığın içinde Gareth'ın orada olduğunu anlamak için gözlerinin alışmasını beklemesine bile gerek kalmadı. Sesi, yumuşaklığı içinde tehlikeli bir şekilde kulaklarına geldi. "Sana burada kalmanı söylediğimi çok net hatırlıyorum."

Karanlıkta Faith dudaklarını birbirine bastırdı ve yanıt vermedi. Kocasının ses tonu canını sıkmış, aralarını düzeltmek için daha önce verdiği kararı unutmasına neden olmuştu. Geri çekilmek için küçük bir adım attı ve sırtını kapalı kapıya dayadı.

"En basit talimatları bile takip etmekte büyük zorluk çekiyor gibisin." Gareth bir an bekledikten sonra devam etti. "Bana nerede olduğunu söylemek ister misin?"

Faith sonunda konuştu. "Hayır." Kapıdan uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Gareth onun yolunu kesti. "Sana bir soru sordum, karıcığım."

Faith durdu ve dolaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Cevap verdim, " dedi sakince.

"Benimle dalga geç. Ayrıntıları sevdiğimi farz et." Faith yumuşak bir sesle cevap verdi. "Yürüyüşe çıktım."
"Anlıyorum. Bu yürüyüşte nereye gittin?"

Faith soğukkanlılığının kaybolmaya başladığını hissetti. Dudaklarını sıkıca bastırdı, başka tarafa baktı ve cevap vermeyi reddetti. Gareth onun gözlerinin içine bakmak için yana doğru eğilmeden önce bekledi.

Diğer tarafa baktı.

Çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sadece bir yürüyüş mü? Sana inanmıyorum."

Faith'in öfkesi sonunda onu alt etti. "Neye inandığınız umurumda değil lordum."

Uzun bir süre sabit bir şekilde ona baktı. Kadın hiç irkilmeden onun bakışlarına karşılık verdi. Gareth bıkkınlıkla onun üst kolunu kavradı ve onu yarı sürükleyerek, yarı iterek yatak odasına götürdü. "Toparlan," diye emretti.

Faith kolunu çekip kurtardı ve ovuşturdu, gerçi adam onu gerçekten incitmemişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Rothmere." Kollarını kavuşturdu ve kapıya yaslandı, belli ki onu görüş alanında tutmak niyetindeydi.

Faith öfkeden neredeyse kör olmasına rağmen onun dediğini yaptı. Köşedeki tek gardıroptan yetersiz eşyalarını aldı ve açtığında ne olacaklarını pek düşünmeden onları bir sandığa doldurdu. Sonra küçük bir halı torbası aldı ve içine akşam için birkaç şey attı, Gareth'in bu gece sandığı alması için birini gönderip göndermeyeceğinden ya da yarına kadar bekleyip beklemeyeceğinden emin değildi. Gareth oturma odasına dönmeden önce birkaç dakika daha izlemeye devam etti.

Faith toparlanmayı bitirdi, derin bir nefes aldı ve kendini topladı. Sessizce yatağa oturdu ve kafasında düşünceler dönüp dururken bekledi. Kesinlikle deli bir adamla evlenmiş gibi görünüyordu. Duyguları bir andan diğerine çok az ya da hiç uyarı vermeden çılginca dalgalanıyordu. Bazen inanılmaz bir şefkat gösteriyor, sonra da hiçbir açıklama yapmadan soğuk ve ilgisiz davranıyordu.

Gareth kapıda yeniden belirdiğinde tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kocasının peşinden odadan çıktı. Gareth, Faith'in toparlanabilmesi için yaktığı tek titrek mumu söndürdü ve büyük odaya doğru yürüdü. Dışarıda ona eşlik etmesi için kapıyı açık tuttu.

Kapının yanındaki gölgelerin arasından bir uşak belirdi. "Hâlâ arayanlara Markiz'in bulunduğunu haber ver," dedi Gareth. Uşak başını sallayıp selam verdi ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde gölgelerin arasında kayboldu.

Gareth, Faith'in hazırladığı çantayı aldı ve ona kolunu uzattı ama Faith bunu kesinlikle görmezden geldi. Gözleri önündeki yola sabitlenmiş halde Rothmere'e doğru yürümeye başladı. Gareth da aynı şekilde sessiz bir şekilde onun yanına geldi. Birlikte, ama dünyalar kadar ayrı, karanlıkta evlerine doğru yol aldılar.

Oraya vardıklarında Gareth ön kapının kilidini açtı ve ona kapıyı gösterdi. Görkemli fuayeye doğru yürüdü ve ani bir hüznün farkına vardı. Daha birkaç saat önce bu kapıdan birlikte girmişler, şakalaşmışlar ve

gölüyor ve birlikte geçirdikleri günün tadını çıkarıyorlardı. Bu kez Gareth karanlık koridordan doğruca merdivenlere doğru yürüdü, Faith'e onu takip etmesini sözsüz bir emir havada asılı duruyordu. Öfkenin de ötesinde, herhangi bir duygunun da ötesinde, Faith bunu yaptı.

Ana süite ulaştılar ve Gareth'ın odasına girdiler. Faith etrafına bakındı. Gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Kendi odasına açılan kapıya baktı, tekrar kocasına baktı ve onun kendisine soğuk bir şekilde baktığını gördü.

"Nerede uyuduğunuz benim için önemli değil prenses."

Faith sinirlenerek çenesini kaldırdı ve adamın arkasından baktı, gözlerinden akan yaşları görmemesini umuyordu. Kapıdaki bir kargaşa onu utançtan kurtardı.

"Lordum, bu sandığı nereye koyalım?" İki uşak açık çift kapının önünde durmuş, Faith'in Londra'dan getirdiği sandığı dikkatle aralarında dengeliyorlardı.

Gareth, "Markiz onu nereye götüreceğinizi size söyleyecek," diye cevap verdi.

Faith kendini sertçe topladı ve döndü. "Beni takip edin lütfen," dedi usulca ve kocasının odasından çıktı. Koridorda umursamaz bir hızla ilerleyen John'la neredeyse çarpışıyordu.

"Affedersiniz leydim!" dedi eğilerek ama belli ki Gareth'a ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Faith zayıfça gülümseyerek kenara çekildi, sonra da sandığını taşıyan uşaklara tekrar başıyla selam verdi. Onları koridordan geçirerek yatak odasının girişine götürdü.

John, yüzü sıkıntılı bir şekilde Markiz'in gidişini izledi. Gareth'a döndü ve konuşmak için ağzını açtı, sonra şaşkınlıkla sustu. Marki, karısının az önce çıktığı açık kapı aralığına bakıyordu, yüzünde acı ve özlem dolu bir ifade vardı.

Uşak gözlerini yere indirdi ve ait olmadığı bir yere izinsiz girmiş gibi hissederek ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sürtünme sesi Gareth'ı hayal aleminden çıkardı.

"Ne istiyorsun, John?" Marki'nin sesi kısa ve kesikti.

"Lordum, görünüşe göre birisi seraya zarar vermiş."

Gareth'ın yüz ifadesi değişmedi. "O binayı henüz iyileştirmedik. Ne kadar hasar olabilir?"

"Bulduğumuz çamurlu ayak izleri hasardan çok, lordum."

Gareth meraklı kaşlarını kaldırdı.

"İki takım var lordum," dedi uşak. "Bir set küçük ve botlarla yapılmadı."

Gareth'in gözleri genişledi ve sonra karısının odasına açılan bağlantı kapısına dikildi. "Birkaç dakika içinde aşağı inip kendim de bakacağım."

John başını sallayıp selam verdi ve odadan çıktı. Gareth bir an hareketsiz durdu, zihninin bir sonraki mantıklı adımı atmasını istemiyordu. Zamanlama, ayak izleri, kulübeye girdiğinde Faith'in yüzündeki suçlu ifade, nerede olduğunu itiraf etmeyi reddetmesi... Hepsi bir araya geldiğinde ortaya oldukça çarpıcı kanıtlar çıkıyordu.

Odanın içinde yürüdü ve banyo odasının kapısını sessizce kilitledi. O öğleden sonra Rothmere'e doğru yürürken Faith'in kendisinden kaçışını, saçlarının parlak altın rengi bir bulut gibi arkasından uçuşunu, eteklerinin dizlerine kadar uçuşunu düşündü. Gülüyordu. Kaygısız. Düşüncelerinin acı verici yönünü kontrol etmek için dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı. Bir süre sonra acı azaldı, yerini hoş bir uyuşukluk aldı. Odadan çıktı ve koridorda Faith'in odasına doğru yürüdü.

Faith pencerenin önünde durmuş, hayatında bu kadar çabuk meydana gelen değişiklikleri düşünüyordu. Hayatının tüm parçalarını ve oyuncularını mükemmel bir senkronize dans içinde hareket ettirmeyi her zaman başarmıştı. Sürpriz yoktu. Beklenmedik adımlar yoktu. Ta ki Gareth'a kadar.

Gareth'la tanışmıştı ve bir anda dizginler parmaklarının arasından çekilmişti. Ne zaman dengesini yeniden kazanmaya çalışsa, evlendiği adam altından halıyı çekip alıyordu. Kendini hiç bu kadar şaşırmış, kafası bu kadar karışmış hissetmemişti.

Ayrıca kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Ancak şimdi her şey yanlış geliyordu ve nedenini bilmiyordu. Onun bu kadar içine kapanmasına neden olacak ne yapmıştı? Çok sevdiği belli olan evi gezdirirken dikkatini dağıtmış olamazdı, değil mi? Evlendikleri günkü yanlış anlaşılardan bu yana çok yol kat etmişlerdi. Sonunda böyle bir şey olması hiç mantıklı değildi.

Gareth onu böyle buldu, penceresinin önünde durmuş, düşüncelere dalmıştı. Kapıyı açık bırakmıştı ve adam orada durup bir an için ona . Saçları aşağıdaydı, pencereden gelen ışıpta altın sarısı parlıyordu.

munlar ve yalnız görünüyordu, itiraf etti -neredeyse yoksun, oldukça genç ve çok savunmasız. Gareth ona gitmek, onu kollarının arasına almak ve aralarındaki her şeyi yeniden düzeltmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle savaştı.

Odaya adımını attı, niyetinden emin değildi, tek bildiği bu korkunç gerilimi sona erdirmek istediğiydi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı, gözleri yatağının yanındaki zemine takıldı. Faith'in o öğleden sonra giydiği terlikler orada, düzgün bir şekilde yan yana duruyordu. Çamura bulanmışlardı.

İçini soğuk bir öfke kapladı ve hissettiği anlık şefkatin yerini aldı. Dişlerini sıktı ve gözlerini, hain karısı hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatan terliklerden ayırdı. "Faith," dedi sessizce.

Kocasının sesiyle dönüp baktı, içinde yükselen umut, kocasının yüzündeki ifadeyi görünce aniden söndü.

"Bu odadan çıkmayın."

Faith bir süre ona baktı, yüz hatları ifadesizdi. Sonra tek kelime etmeden pencereye döndü. Gareth'ın gittiğini duymadı ama kapının kapandığını ve bir an sonra da anahtarın kilidin içinde sıkıca döndüğünü duydu.

Kocası onu hapsetmişti.

Yirmi altı

Grace Caldwell öfkeyle doğruldu, yorganı geriye attı ve ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Trevor konuştuğunda sabahlığına uzanıyordu, sesi uykudan pürüzlüydü.

"Gecenin bir yarısı yatağımı terk ettiğin için endişelenmeli miyim?"

Gülümsedi ve omzunun üzerinden kocasına baktı. "Hayır, sadece huzursuzum sevgilim. Uyumaya devam et." Yere kaydı ve pencereye doğru ilerledi. Londra'nın geceleri çıkardığı cılız sesler kulaklarına ulaşıyor ama onu endişelerinden uzaklaştırmayı başaramıyordu.

"Seni rahatsız eden ne aşkım?"

Grace dudağını ısırdı ve ona mahcup gözlerle baktı. "Sanırım gerçekten kötü bir şey yapmış olabilirim." Sabahlığını kendine daha sıkı sardı ve kollarını ovuşturdu. "Yani, iyi bir şey yaptığımı sanıyordum ama düşündükçe, bu işin istediğim gibi gitmesinin mümkün olmadığından daha da emin oluyorum ve yanlış anlaşılma ihtimali çok büyük ve..." Nefes almak için durdu ve titredi.

Trevor kıkırdadı. "Donuyorsun. Yatağa geri dön ve bana ne yaptığını o nefes nefese kaldığın şekilde anlatmaya çalış."

Grace sabahlığını çıkarıp tekrar geniş yatağa tırmandı. Trevor bir kolunu onun beline doladı ve onu göğsüne doğru çekerek kaşık gibi vücuduna yerleştirdi. "Şimdi," dedi yatıştırıcı bir sesle. "En baştan başla."

Grace de ona Faith'in sevgisiz bir evliliğe girme konusundaki korkularını, Gareth'in Faith hazır olana kadar evliliklerini tamamlamayı kabul etmesi gerektiği fikrini nasıl ortaya attığını ve törenden hemen önce Gareth'la nasıl konuştuğunu anlattı. Bu noktada Trevor araya girdi.

"Bekle. Gareth'a, kız kardeşinle evlenmeden birkaç dakika önce, onunla sevişmek istemediğini ama yine de onunla evlenmek istediğini mi söyledin?"

Böyle düşününce Grace, Gareth'in tam olarak nasıl hissettiğini anladı ve onu köşeye sıkıştırdığını gördü. "Ben de tam olarak bunu yaptım," dedi sefilce.

Trevor gülmemek için elinden geleni yaptı ama neşesini bastırma çabasıyla omuzları titremeye başladı. Grace öfkeyle onun kollarında döndü.

"*Sakın* gülmeye kalkma, Trevor Caldwell. İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair *korkunç* bir his var."

"Oh, eminim Gareth da seninle aynı fikirde olurdu, sevgilim."

Kocasını kıkırdamaya devam ederken kadın sessizce söyleniyordu. Bir süre sonra, "Rothmere'e gitmek istiyorum," dedi.

"Hayır." Trevor'ın sesi anında ayıldı. "Artık müdahale yok." "Ama-"

"Hayır, Grace. Sen yeterince şey yaptın. O zavallı adam muhtemelen henüz evliliğini bile tamamlamadı. Şu anda bekâr olmasının sebebinin bir misafir olarak ortaya çıkmasından mutlu olacağını sanmıyorum!"

Karanlıkta alt dudağını çiğniyor, kocasını gitmesine izin vermesi için ikna etmenin bir yolunu arıyordu. Aklına bir plan geldiğinde nefes alış verişini yeni yeni girmeye başlamıştı. "Biliyorum!" Sesi zafer kazanmış gibiydi ve Trevor dikkatle tek gözünü açtı. "Patience'ı göndereceğim." Sessiz kaldı. "Ve tabii ki Mercy'yi."

Trevor homurdanarak dirseğini dayadı ve karısının üzerine eğildi, tüm Ackerly klanını Rothmere'de kamp kurdurup bir tür evlilik-birleşme nöbeti tutturana kadar rahat etmeyeceğini biliyordu. Eğer onu durdurmazsa, her sabah arkaik bir ortaçağ töreni gibi hizmetçilere çarşafı kontrol ettirecek ve işin tamamlanıp tamamlanmadığını rapor edecekti. "Böyle bir şey yapmayacaksınız. Yarın kendimiz gideceğiz."

Grace minnetle gülümsedi, sonra bir elini göğüs kafesine götürüp göğsünü avucunun içine aldığı anda nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese küçük bir kahkaha atarak.

Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Karımla sevişiyorum," dedi sert bir fısıltıyla. Sonra ekledi, "*Çünkü yapabilirim.*"

Gareth yıkılmış seranın ortasında durmuş, birinin bunu nasıl yapabildiğini ve duyulmadığını merak ediyordu. Kırık camlar ve parçalanmış çömler odayı dolduruyordu. birinden büyük bir cam parçası düşerek

gürültüyle yere düştü. Herkes irkildi. Gareth hariç herkes. Marki kayıtsız kaldı.

"Biz Leydi Roth'u ararken tüm ev halkı bir süreliğine dışarıdaydı lordum."

Gareth lanet olası çift ayak izine tekrar baktı. İlkinden çok daha büyük olan ikinci izlerin neye işaret ettiğini düşünürken kısa bir acı duydu: Faith'in bir sevgilisi vardı. Bu gizlilik ve gizli anlaşma için mükemmel bir açıklamaydı ve kanıtlar gözlerinin önündeydi.

Talimatlarını bekleyen adam grubuna doğru döndü ve sessizce kendine lanet okudu. Bunu daha önce fark etmeliydi. Kadının evliliğı hemen tamamlamak istememesine şaşmamalıydı. Kızın bakire olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamış olmalıydı.

Toplanan hizmetkârlara dönerek, "Bu pisliği temizleyin ve her zamanki programınıza geri dönün," diye emretti. John'a başıyla işaret etti. "Benimle gel."

John, Gareth'ı evin içinden çalışma odasına kadar takip etti ve Marki'nin hızla verdiği talimatları dinledi. "Sekiz saatlik vardiyalar halinde çalışabilmeniz için iki iyi adam daha seçin. Karımın her zaman izlenmesini istiyorum. Geceleri benim odamda kalacak ama yine de odamın kapısının dışında birinin nöbet tutmasını istiyorum. Gün içinde istediğı yere gitmekte özgür olacak ama yanında her zaman biri bulunacak."

"Evet, lordum," dedi John. Uşak başka bir şey olup olmayacağını anlamak için bir an duraksadı, sonra başıyla selam verip odadan çıktı.

Gareth hizmetkârının gidişini izledi ve geceyle ilgili seçeneklerini dikkatle değerlendirdi. Faith'le aynı odayı paylaşmayı hiç istemiyordu. Onun hain ve hilekâr olduğunu bilmesine rağmen, her zaman onu sinirlendirmeyi başardığı da bir gerçektir. Yine de onu kendi odasında kilitli bırakırsa, kaçmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphesi yoktu.

İkileminin en can alıcı noktası da buydu. Neden onun kaçmasını istemiyordu? Neden onu burada tutuyordu? Eğer bir sevgilisi varsa, ki öyle görünüyordu, neden o adama gitmesine izin vermiyordu? Evlilikleri tamamlanmamıştı ve utanç verici olsa da feshi mümkün kılacak koşullar altında yapılmıştı. Öyleyse neden basitçe bitmesine izin vermedi?

Kendisine bu soruları sorarken bile Gareth gerçeğı biliyordu. Ona gerçekten aşıktı. Onu seviyordu ve hala onun bir gün

Masum. Her geçen an daha da uzaklaşan bir umut.

Çalışma odasından çıktı ve kısa bir süre sadece odasına gidip sabah Faith sorunuyla ilgilenmeyi düşündü. Onun odasının kapısına da kendi başına yapabileceği gibi kolayca nöbetçi koyabilirdi. Ne yazık ki her iki durumda da dinlenemeyecekti. Onu odasına getirmezse, bütün gece boyunca muhafızları atlatıp kaçıp kaçmadığını merak edecekti.

Elbette onu odasına yerleştirirse, vücudunun ona karşı tepkisini kontrol etme mücadelesinde *yine* de huzur bulamayacaktı. Seçeneklerini düşünerek yavaşça merdivenlere yöneldi.

Faith, Gareth'in odasının kapısını hafifçe araladı ve koridora baktı. Banyo odasından ana yatak odasına açılan kapı kilitlenmiş, sürgüsü atılmıştı ama tamamen kapatılmamıştı. Birkaç dakika dikkatle dinledikten sonra, Gareth'in öteki odada olmadığına karar verdi ve kapıyı dikkatle hafifçe araladı. Koridora açılan kapıya doğru parmak uçlarında ilerledi ve başını dışarı uzatıp koridoru kasvetli ve ıssız buldu. Faith her iki yöne de hızlıca bir kez daha bakarak odadan çıktı ve ayak seslerini bastıran kalın, pahalı halıya şükrederek koridorda hızla yürüdü.

Bütün gün tuhafın da ötesindeydi. Duyguları mutluluk, kafa karışıklığı ve öfke arasında gidip gelmiş ve sonunda kutsanmış bir hissizliğe bürünmüştü. Evlendiği adamı anlamıyordu ama şimdi davranışları daha da korkutucu hale gelmeden kaçması gerektiğini şiddetle hissediyordu. Adamın kendisine fiziksel olarak zarar vereceğini *düşünmüyordu* ama yine de tam olarak emin değildi. Adam çok garip davranıyordu. Başından yaralandıktan sonra onu şefkatle, nazık bir şekilde sağlığına kavuşturduğunu düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Hayır, *o* adamın kendisine fiziksel şiddet uygulayabileceğine inanmıyordu. Ama mantığı, adamın onu hapsetmeyeceğini de söylüyordu.

Yapmayı düşünebildiği tek şey kaçmaktı - artık bunu yapamayacak hale gelmeden önce Londra'ya dönmenin bir yolunu bulmak. Grace ve Trevor'dan koruma isteyecekti. Trevor ve Gareth'in arkadaşlığını düşününce biraz ürperdi ama Grace'in, kocasının Roth'un delirdiğini anlamasını sağlayabileceğini umuyordu.

Etrafına kaçamak bakışlar atıp karanlık merdivenlerden parmak uçlarında inerken yanaklarından sessiz gözyaşları süzüldü. Gareth'ın çalışma odasının kapalı kapısının arkasından gelen konuşmaları duydu ve kocasının sesini tanıdı. Nefesini tutarak usulca antreden geçti ve ön kapıyı hafifçe açarak kocasının o görüş alanındayken çıkmayacağını umdu. Şans onun yanındaydı. Evden çıkıp araziye geçerek ahıra doğru ilerlerken kimse kıpırdamamıştı.

Oraya vardığında, bir atın nasıl eyerleneceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ata nasıl binileceğini biliyordu ama eyerleme gibi işleri hep Ackerly seyislerine bırakmıştı. Grace ve Mercy'nin ata binme tutkusu onda yoktu ve dörtnaldan daha yüksek bir hızda hareket ederken oturduğu yerde kalmaktan başka bir şey yapamıyordu. Binek seçeneklerini gözden geçirdikten sonra oldukça ufak tefek, nazik görümlü gri bir kısırakta karar kıldı. Planını uygulamaktan şüphe duyarak birkaç dakika durdu ve dudağını ısırırdı.

"Hanımefendi?"

Faith etrafında döndü. Genç bir seyis karanlıkta durmuş, ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı leydim?"

Faith hızla düşündü. "Neden, evet," dedi, zihni hızla çalışıyordu. "Ay ışığında su kenarında bir gezinti yapmayı çok isterdim. Şu kısırağı benim için eyerleyebilir misin lütfen?" Küçük atı işaret etti ve gergin genç hizmetkâra olabildiğince tatlı bir şekilde gülümsedi.

Seyis daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemişti. Hayrete düşmüştü, aklındaki tek düşünce Rothmere'in yeni sahibesini memnun etmektir. Çabucak başını salladı ve takım odasına doğru koşmaya başladı. "Sprite çok güzel bir kısırak leydim ve çok da nazik. Onu hemen sizin için hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Faith minnettar bir ifadeyle. Endişeyle dışarıya baktı. Karanlık evde herkes sessizdi.

Genç adam çalışırken kısırak usulca kişnedi. O bunu hayal bile edemedi, genç adam hayvanı Faith'in yanına götürdü ve yan eyerine binmesine yardım etti. Kız ona nazıkça gülümsedi. "İsminiz nedir, lütfen?"

Yüzü kızardı. "Ben, leydim."

"Ben, tekrar teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sonra kısırağı ileri doğru itti ve onu ahırdan çıkarıp ay ışığına doğru sakın sakın yürüttü.

Faith kendini sakın kalmaya zorladı ve evin önündeki insan yapımı iki göle doğru ilerledi. Sprite'a aşağıya doğru rehberlik etti.

Yol kıvrılana ve evin ve ahırın görüş alanından çıktığından emin olana kadar. Sonra kısrağı hafif bir tırısı kaldırdı. Kendini düşünmemeye, geride bıraktıklarını düşünmemeye ya da önündeki tehlikeleri hayal etmemeye zorladı. Yolda kalabildiği kadar kalacak, sonra ağaçların arasına girecekti.

Kocası onun peşinden gelecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Gareth, Faith'in yatak odasında sessizce duruyordu. Onun boş yatak odasında. Son derece düzenli odaya baktı ve bir an için Faith'in orada bulunup bulunmadığını merak etti. Odanın dolu olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kalıcı bir koku yoktu. Odanın ortasındaki açılmamış sandık dışında kişisel eşyalara dair hiçbir iz yoktu. Yatak kırışmamıştı bile.

Hiçbir şey hissetmedi, öfke bile. Kendi odasıyla onunki arasındaki banyo odasının kapısı açık duruyordu ve ona kaçış yolunun tek işaretini veriyordu. Kapıyı kendi tarafından kilitlemişti ama kilit dayanıksızdı ve manipüle edilmesi kolaydı. Bu gerçeği bilinçaltında bilerek gözden kaçırıp kaçırmadığını merak etti.

Önemli olduğundan değil.

Pencereye doğru yürüyüp geceye baktı, yarı yarıya karısının altın sarısı saçlarının ay ışığında parlayarak malikânenen kaçtığını görmeyi bekliyordu. Tabii ki hiçbir şey görmedi ve ne kadar zamandır gitmiş olduğunu merak etti. Yürüyerek fazla uzaklaşmış olamazdı. Onun için var olabilecek tehlikeleri düşündü, karanlıkta tek başına nazikçe yetiştirilmiş bir kadın. Sahip olduğu tek bir giysinin bile kırdı yürüyüş için yeterli olduğunu düşünemiyordu. Hayatta kalma becerisi yoktu ve açık hava yaşamının zorluklarına hiç maruz kalmamıştı. Başını iki yana salladı. Belli ki, sadece kendi güvenliği için bile olsa onu geri alması gerekecekti.

Sessiz bir çığlık ona ulaştı. Üç kat aşağıda, iki adamının karanlık arazide ahırlara doğru koştuğunu gördü. Merakla, dikkatlerini neyin çektiğini görmek için baktı. Uzaktaki binanın arkasında tuhaf turuncu bir ışık yanıp sönüyordu; bu ışık şuna benziyordu...

Ateş mi?

Gareth boğuk bir küfür savurarak odadan çıktı. alt katlarında şimdiden bir kaos patlak vermişti. Aklından geçenler

bariz sonuç: Faith dikkat dağıtmak için ahırları ateşe vermişti. Bu mümkün müydü? Gerçekten bu kadar sinsi olabilir miydi?

Merdivenlerden inip dışarı çıktı ve önünden geçtiği herkese emirler yağdırdı. "Önce atlar! Tüm hayvanları ahırlardan çıkarın, sonra da yangına bakınız!"

Ana ev ile ahırlar arasındaki geniş çimenlikte koşarken, hızlı düşünen seyisler sayesinde atların çoğunun çoktan taşınmış olduğunu gördü. Ahırın kendisi yanmıyordu. At takımlarını ve yemleri depolamak için kullanılan iki küçük ek bina ayrı ayrı yanıyordu. Her iki binanın da yanıyor olması, kasıtlı olarak ateşe verildiğini doğruluyordu. Ancak yangınlar hızla kontrol altına alınıyordu ve yapısal hasarın çok az olacağı anlaşılıyordu.

Gareth'ın gözleri ağıldaki atları taradı, saydı ve değerlendirdi. "Biri kayıp," diye belirtti. Bunu söylerken bile küçük kısırağın bulunamayacağını biliyordu. Seyislerden biri bir an sonra şüphelerini doğrulayarak Sprite'ın bölgede olmadığını söyledi.

"Calypso'yu benim için eyerle," dedi Gareth adama kısık bir sesle. Rothmere'den gelen yola doğru baktı.

Sonunda karısını bulduğunda öfkesini kontrol etmeyi başarabileceğini umuyordu.

Yirmi yedi

Faith sol tarafındaki alıllıklarda bir hışırtı duyunca sıçradı. Ağaçların görece güvenliğı için açık yolun rahatlığını terk ettiğinden beri hayal gücü fazla mesai yapıyordu. Hâlâ yolu görebileceğı kadar yakınında durdu, çünkü nerede olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gittiğı yolun sonunda Londra'ya varıp varmadığını bile bilmiyordu. Tek bildiğı, otobüsle Rothmere'e ulaşmalarının iki gün sürdüğü idi. Dönüş yolculuğunun bundan çok daha fazla zaman alacağını tahmin ediyordu.

Yine de kısarak bir hazineydi, binicisinin acemi rehberliğine rağmen ağaçlar arasında en iyi yolu hatasız bir şekilde seçiyordu. Sprite, Faith'in onunla ara sıra yaptığı konuşmaya karşılık olarak usulca mırıldandı.

"Eminim," dedi Markiz, "bu yolculuğa çıkmamızın ne kadar aptalca ve mantıksız olduğunun farkındasınızdır. Umarım bunu bana karşı kullanmazsınız." Bir başka yapraklı dal koluna çarpınca Faith yüzünü buruşturdu ve oldukça alçak bir daldan kaçınmak için tam zamanında eğildi.

"Gün ağardığında ne yapacağımdan emin değilim. İkimiz için de yiyecek bir şeyler bulmam gerekecek elbette." Narin kıyafetine baktı ve birinin kapısını alıp durumunu açıklayamayacağını fark etti. Bir kadının tek başına seyahat etmesi, köylü sınıfı arasında bile nadir görülen bir olaydı. Kıyafeti onu kaliteli biri olarak gösteriyordu ve ironik bir şekilde, daha sade giyinmiş olmasından daha fazla şüphe uyandıracaktı. Tek seçeneğı bir köy ya da han bulana kadar ilerlemeye devam etmek ve Gareth'ın çoktan oraya gidip kendisini sormamış olmasını ummaktı.

Elbette onu arayacaktı ve bölgeyi bildiğı ve gizlenmeye ihtiyacı olmadığı için çok daha hızlı hareket edebilecekti. Usta bir binici olduğu için ona çabucak yetişeceğinden hiç şüphesi yoktu. Gerçekten de son iki saattir onu dinliyordu. Kısa bir süreliğine ağaçların arasına girmeyi ve onun farkında olmadan geçip gitmesi için dua etmeyi düşündü ama ilerlemenin tek umudu olduğunu biliyordu.

Başka, daha acil bir sorunu vardı. Şafak gökyüzünü pembenin tonlarıyla kaplamaya başlamıştı. Gece boyunca yola yakın seyahat etmek başka bir şeydi; gündüz ise kalacaktı. Yoldan ayrılmak,

Ancak bu durum onun tamamen kaybolmasına neden olabilirdi. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Aslında labirentteyken hissettiği o eski korkudan farklı değildi. Burada ormanlar çok sıkı ve ne kadar uzandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca bu ormanda her türden vahşi yaratığın yaşadığını hayal ediyordu; kendisini ve Sprite'ı oldukça lezzetli bir yemek olarak görebilecek vahşi yaratıklar. Bu yüzden yola yakın durmanın akıllıca olacağını düşündü.

"Biliyor musun Sprite, bunu büyük bir macera olarak görmeye karar verdim," dedi ata biraz titreyerek. "Birdenbire sahip olduğumuz özgürlüğü bir düşün. Bugün istediğimiz her şey olabiliriz. Ben vahşi bir Çingene olabilirim, sen de altın boynuzlu güzel bir tek boynuzlu at." Küçük kısrak kuşkuyla homurdandı ve Faith güldü. "Hayal kurmak eğlenceli."

İki ağaç arasında uzanan serseri bir örümcek ağı o anı seçerek yoluna çıktı. İpek teller yüzüne yapıştığında Faith küçük bir çığlık attı. Eyerinde döndü ve dizginleri bıraktı, yapışkan ipeği umutsuzca kazıdı, örümceğin hala ikamet ettiğinden ve Faith'in evini yok etmesine ciddi bir şekilde güceneceğinden korkuyordu.

Onun hareketleri Sprite'ın gergin bir şekilde yana doğru dans etmesine neden oldu. Zaten tehlikeli bir şekilde yan eyere tünemiş olan Faith dengesini kaybetti ve bir yığın halinde yere yuvarlandı. Bir an sonra, incinmekten çok kendinden iğrenerek ayağa kalktı ve bir ağacın yanında sabırla onu bekleyen Sprite'a doğru yürüdü.

"Yeniden ata nasıl binmem gerektiği konusunda bir fikriniz olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Kısrığa alaycı bir bakış attı, sonra yoldan korkutucu bir hızla gelen toynak seslerini duyunca kaskatı kesildi.

Faith dondu kaldı. Bu sadece Gareth olabilirdi. Yolculuğu boyunca başka kimseyi, tek bir kişiyi bile görmemişti ve başka hiç kimsenin sabahın bu erken saatinde bu kadar hızlı seyahat etmek için bir nedeni olamazdı - en azından hayal edebildiği kadarıyla. Elini Sprite'ın dizginine koydu ve hayvanın burnunu okşamaya başladı, yatıştırıcı sözler fısıldadı, kısrığın binici geçene kadar sessizce duracağını umuyordu. Yüzünü buruşturarak ağaçların arasından görebildiği yol parçalarını izlemeye koyuldu; kocasını görebiliyorsa, onun da kendisini kesinlikle görebileceğini çok iyi biliyordu. Tek yapması gereken ona doğru bir bakış atmaktı. Neredeyse yirmi dört saattir giydiği elbisenin parlak deniz mavisi rengi ile Sprite'ın paltosunun yumuşak grisi arasında, kendisi ve bineği tam olarak yeşilliklere karışmıyordu.

Sonunda devasa siyah bir aygıra binmiş olan atlı göründü. Faith onun gerçekten de Gareth olduğunu uzaktan bile anlayabiliyordu. Yolun her iki yanındaki ormanı tararken başını nasıl çevirdiğini izledi ve kolayca görülebileceğini yüreği parçalanarak anladı.

Gareth dizginleri çekerek aygırını yavaşlattı, bineği döndürdü ve yolun kenarına kadar geri götürdü. "Faith," diye seslendi sakın bir sesle. "Oradan kendi başına çıkmayı düşünmek isteyebilirsin. Seni almaya gelmememi tercih edeceğine eminim."

Onun sözleriyle mantık ve akıl kaçtı. Faith daha önce hiç yaşamadığı ani bir öfkenin farkındaydı. Cevap verme zahmetine katlanmadan döndü ve Sprite'ı olduğu yerde bırakarak ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Faith arkasına bakmadı, Gareth'in onun ne yaptığını bilip bilmediğini görmek için bile. Tek bildiği ondan uzaklaşması, teselli bulması ve bu durumdan bir çıkış yolu düşünmesi gerektiği idi.

Gareth karısının ağaçların arasında kayboluşunu izledi ve başını salladı. Calypso'yu ormana götürdü ve dizginlerini Sprite'ın yakınındaki bir dala doladı, sonra sakın ve kararlı bir şekilde Faith'in peşinden çalılıklara doğru ilerledi. Artık onu göremese de, dallar ve çalılıklar arasında yavaşça ilerlediğini, uygunsuz kıyafetleri ve en kolay yolu nasıl seçeceğine dair hiçbir fikri olmaması nedeniyle engellendiğini duyabiliyordu. Eğer ona bu kadar kızgın olmasaydı, beyhude kaçma çabası onu eğlendirebilirdi.

Yüz metreden daha az bir mesafede, bir fidanın ince dallarından saçlarını çözmeye çalışırken onu gördüğü anda duydu. Başını mümkün olduğunca çevirdi ve adamın ne kadar yakın olduğunu görünce çabalarını iki katına çıkardı. Ancak çabaladıkça saçları daha da umutsuzca birbirine dolanıyordu, ta ki sonunda tiksintiyle pes edip ona sırtını dönene kadar. Sadece genç ağacın gövdesine yaklaştı ve bekledi.

Tek kelime etmedi, sadece arkasından yaklaştı ve usta parmaklarıyla karışmış saçlarını gevşetmeye başladı. Birkaç dakika içinde kafa derisindeki gerginliğin kaybolduğunu hissetti. Bir adım uzaklaştı ama adam kolunu dirseğinin hemen üstünden kavradı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Sesi sakindi, bu yüzden ruh halini değerlendirmeye çalışarak ona baktı. Çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkürler mi?"

"Evet. *Teşekkür ederim.*" Adam sanki detaylandırmasını bekliyormuş gibi ona bakmaya devam edince, "Saçımı o daldan kurtardığın için" diye ekledi.

Başını salladı ve döndü, onu takip etmesi için kolundan çekiştirdi. Faith topuklarını sıkıp yerinden kıpırdamayı reddedince, iki elini birden beline koyup onu kaldırdı ve bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlattı.

"Kesin şunu! İndirin beni!" Yumruklarını sıkı ve Gareth'ın sırtına vurdu, kıpırdanmaya ve kendisini bu şekilde taşımasını protesto etmek için ayaklarını tekmelemeye çalıştı. Gareth kollarını onun üst baldırlarına doladı ve şikâyetlerini duymazdan geldi. Atların yanına döndüklerinde, onu Calypso'nun eyerine oturttu ve arkasına geçti.

Faith sert bir şekilde dik oturdu ve etrafına bakmayı reddetti. "Sprite'a binebilirim, biliyorsun."

Gareth öne doğru eğildi ve kısırağın dizginlerini kavrayarak ona rahatça takip edebileceği kadar yol verdi. "Yapabileceğini biliyorum prenses." Eyerin küçük kısmında daha rahat oturabilmesi için onu kendine doğru çekti. "Sadece sana güvenmiyorum."

Topuklarını sıkı ve aygırı ilerlemeye başladı. Grup tekrar yola çıktı ve Rothmere'den uzaklaşan yöne döndü.

"Nereye gidiyoruz?" Faith dönüp ona bakmaya çalıştı ama kocası onu göğsüne bastıracak kadar sıkıca tutuyordu.

"Buradan kısa bir mesafede bir han var. Size için çok sürdüm. Calypso'nun masaja ve yiyecek bir şeylere ihtiyacı var ve geri dönmeden önce hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Faith buruşuk ve lekeli kıyafetine bakıp yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Hana varıncaya kadar sessiz kaldı, endişeli düşünceler çevik beyninde yuvarlanıp duruyordu. Kaçmadan önce ona kızgındı ama bu şimdikinden farklı hissettirmişti. Dün gece öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu ve onu neyin tetiklediğini hâlâ tam olarak bilmesede, içindeki tepki kesinlikle duygulardan kaynaklanıyordu. Bugün ise mesafeliydi. Soğuktu. Neredeyse kayıtsızdı.

Yine onun peşinden gelmişti. Gurur için miydi, yoksa başka bir şey mi?

Hana ulaştılar. Gareth atlarına bakmak için gelen adama talimatlar verirken Faith düşünceli bir şekilde sessizce durdu. Adam işini bitirdiğinde ona bir bakış bile atmadıysa da, Faith itaatkâr bir şekilde onu hanın içinde takip etti, artık görünüşü ya da

ne düşünebileceğini düşündü. Gareth'in sipariş ettiği kahvaltı boyunca düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir şekilde durumu düşünmeye devam etti, sadece görgü kuralları ve alışkanlıkların zorlamasıyla konuştu - her iki seferde de yemekleri getirip götüren servis kızına teşekkür etmek için.

Hancı onlara bir oda göstermek için geldiğinde nihayet konuştu. "Burada mı kalıyoruz lordum?"

Gareth soruyu duymazdan geldi ve bir elini Faith'in sırtının ortasına koyarak onu hancının peşinden koridora doğru yönlendirdi. Midesinin derinliklerinde hayal kırıklığı filizlendi ama Faith odaya girip kocası kapıyı kapatıp kilitleyene kadar dilini tuttu.

"Senin sorunun ne?" Soru Faith'in ağzından telaşla döküldü. "Kaçışım dışında, Rothmere'de kapıdan içeri adım attığımız andan bugüne kadar bana karşı davranışını haklı çıkaracak ne olduğunu anlayamıyorum. Zihnimde evirip çevirdim ama hiçbir şey bulamadım."

Sessiz kaldı ama kaşlarını çatı.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı daha sessizce, yüzüne baktı, gözlerindeki bariz yorgunluğu fark edince dudaklarını ısırıldı. Ona yaklaşmak, dokunmak ve onu anlamanın bir yolunu bulmak için can atıyordu ama yorgunluğun altında acı ve inkâr edilemez bir uyarı vardı. Bu yüzden yatağın kenarına oturdu ve ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti. "Kaçtığım için özür dilerim, Gareth."

Cevap vermeden döndü ve odanın köşesinden bir sandalye çekerek kapının önüne yerleştirdi. Yerine oturdu, sonra ayaklarını sallanan komodinin üzerine koydu. "Uyu," dedi ona. "Rothmere'e dönüş yolculuğu boyunca eyerin üzerinde dik durmanı istiyorum."

Faith kımıldamadı. "Hayatımızın geri kalanını birlikte böyle mi geçireceğiz?" diye sordu.

Gareth esprisiz bir gülümseme takındı. "Sadece hayatlarımız bugün sona ererse prenses. Hadi uyu."

Faith içgüdüsel olarak bulmacanın büyük bir kısmını kaçırdığını biliyordu. Gareth evine ilgi gösterilmediği için bu kadar öfkeli ve soğuk davranacak biri değildi. Söz konusu olan başka bir şey, daha önemli bir şey vardı. Başını eğerek ona son bir kez baktı, ayakkabılarını çıkardı ve sırtı ona dönük olarak yatağa uzandı. Birkaç dakika içinde, stres ve yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Son yirmi dört saatin olaylarından sonra nefes alıp vermesi derinleşti ve yavaşladı ve uykuya daldı.

Gareth ise uyumayı imkânsız buluyordu. Kadının omuzlarının yükselip alçalmasını izledi ve yaptığı ayıptan dolayı hiçbir suçluluk belirtisi göstermemesine hayret etti. Başka bir olan ilişkisini neredeyse anlayabiliyordu ama bunu düşünmek bile göğsüne hançer gibi saplanan bir acıya neden oluyordu. Mantıksal olarak, o resme girmeden çok önce muhtemelen o her kimse onunla ilişkisi fark etti. Ama yangınlar...?

Gareth ani bir farkındalıkla nefesini içine çekti: kız yangınların farkında değildi.

Bunu neden daha önce görmediğini bilmiyordu. Bu, elbette sevgilisinin ona -onlara- biraz zaman kazandırmak için yangınları çıkardığı anlamına geliyordu. Muhtemelen onunla burada, bu handa buluşmak için yola çıkmıştı. Tek mantıklı buluşma yeri burasıydı, Faith'in kolayca bulabileceğı kadar yakındı ve sevgilisi gelene kadar rahattı. Bu aynı zamanda Rothmere'e geri dönmek yerine hana devam Faith'in endişeli tepkisini de açıklıyordu.

Gareth'ın çenesi gerildi. O piç onu almak için Rothmere'e geri dönebilirdi. Ve bunu yaptığında, Gareth birinin Faith'i takip etmesini, ikisini birlikte yakalamasını ve sevgilisine evine verdiği zararı etiyile ödemesini sağlayacaktı.

Ve kalbine, kafasının içinden küçük bir ses seslendi.

Gareth kararlı bir şekilde o küçük sesi duymazdan geldi, bir planı olduğundan emindi. Faith'e son bir kez bakarak sandalyeye çöktü ve gözlerini de kapattı.

Onlar uyurken, Huntwick Kontu ve Kontesi koridorun hemen aşağısındaki kendi odalarında uyandılar ve Rothmere'e yolculuklarına devam etmek için hazırlık yapmaya başladılar. Sohbetleri kesinlikle daha keyifliydi ve arabaları hazırlanırken yavaş bir kahvaltının tadını çıkarmak için hanın alt katına indiler.

Onlar yemek yerken, çok gergin görünümlü bir adam yemek alanına koşarak girdi ve onu kırmızı yüzlü iri bir kadın takip etti. "Beyefendinin kaliteli görünmesi umurumda değil. Burası, bir adamın sabah eğlencesi için dangalağını getirmesine müsamaha gösterecek türden bir müessese değil," dedi kadın, itiraz kabul etmeyen sert bir sesle.

Büyülenen Grace yemeyi bıraktı ve tartışmayı izlemeye başladı. Trevor kaşlarını kaldırarak onun açıkça kulak misafiri olmasına tepki gösterdi ama hiçbir şey söylemedi.

Adam uysal bir tavırla, "Dişi gibi görünmüyordu," diye itiraz etti. "Ve odanın parasını peşin ödedi."

"Sabah ilk iş ormandan çıktılar, bir atı paylaşıyor, diğerine yol gösteriyorlardı. Araba yok, hizmetçi yok. Bundan iyi bir şey çıkmaz diyorum."

Trevor boğazını usulca temizledi. "Grace, kahvaltını bitir. Gece çokmeden Rothmere'e varabilmek için harekete geçmeliyiz."

Grace isteksizce kocasına döndü. "Oh, bitirdim." Hancıya ve karısına doğru bir bakış attı, sonra kocasına doğru eğildi ve fısıldadı, "Onunla evli olmak ister miydin?"

Kont gülümsedi. "İyi değerlere sahip biri gibi görünüyor. Ve bahse girerim sıkı bir seyahat programı varken kahvaltısını fazla uzatmıyordur." Kaşlarını oynattı.

Grace güldü. "Oh, pekala. Hadi gidelim." Trevor canı sıkılan hancıya yemek ve oda parasını ödedi ve karısına bekleyen arabalarına kadar eşlik etti.

Onlar gittikten birkaç dakika sonra Gareth irkilerek uyandı ve yatağa doğru baktı. Faith huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırdığında gözlerinde göreceğini bildiği o sevimli şaşkınlığa karşı kendini hazırlayarak ayağa kalktı, yatağa doğru yürüdü ve omzuna uzandı. Ona dokunmadan hemen önce durdu.

Yürek burkacak kadar güzel görünüyordu. Çok masum. Kendini durduramayarak eğildi ve dudaklarını alnına bastırarak ona yumuşak, çalıntı bir öpücük verdi. Ve sonra, bu zayıflık gösterisi için kendine kızarak, onu kabaca sarsarak uyandırdı.

Yirmi sekiz

Sana son bir kez soracağım. Kız kardeşim nerede?" Grace'in sesi yankılanırken, küstah uşağa yüksek sesle kendini tekrarladı.

Bir önceki akşam Londra'dan yeni gelmiş olan Desmond küskün görünüyordu. "Bağırmanıza gerek yok leydim. Size daha önce de söylediğim gibi, marki ve markiz dışarıda."

Grace bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı ve yardım için kocasına baktı. Trevor geniş merdivenin kavisli korkuluğuna yaslanmış, genişçe sırtıyordu. "Bundan oldukça keyif aldığımı fark etmişsinizdir."

Gözlerini kısmıştı.

"Teyzenizin çalıştırdığı o sefil uşaktan çektiklerimin küçük bir dozunu sizin de çekmenizin tam zamanı," diye devam etti.

Grace ona aşırı tatlı bir gülümseme verdi. "Daha geçen hafta Cleo Teyze'yle Greaves'i ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk lordum. Ona Willows'ta onun için bir yerimiz olduğunu söylüyordum." Gözleri masumca açıldı. "Gerçekten de, özellikle de hayatının son altın yıllarında ailemize hizmet etmeye devam etmekten duyduğu mutluluğu elinden alarak duygularını incitmek utanç verici olur."

"Teyzenizin hizmetkârlarına karşı görevimi fazlasıyla yerine getirdim, genç bayan. Mercy'nin büyümesini ve Sebastian'ı kapmasını bekliyorum. Greaves bir düke layık bir düğün hediyesi olur."

Grace bu düşünceye neşeyle güldü, ağırbaşlı yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanında duran Desmond'a karşı duyduğu sabırsızlığı tamamen unutmuştu. Haber vermeden gelen bu çift, Desmond'ın daha önce gördüğü hiçbir evli çifte benzemeyen, tamamen tuhaf davranışlar sergiliyordu. Aslında birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydiler. Onlara varlığını hatırlatmak için boğazını temizledi.

Keyfi yerine gelen Grace, kız kardeşi ve eniştesinin yerini bir kez daha araştırmak için geri döndü ama evin önünden geçen nal seslerini duyunca durdu. Kapıya koştu ve tam zamanında açarak Faith ve Gareth'ın ahırlara doğru gözden kaybolduklarını gördü. Bir ata binmişler ve diğerini yönetiyorlardı. Dehşete düşmüş bir kahkahayı zorlukla bastırabildi.

Biraz yatışmış bir halde Desmond'a gülümsedi. "Lütfen hizmetçiye bizim için bir oda hazırlamasını söyler misiniz?" Kahya ona boş bir bakış attığında, sorusunu sabırla, ama daha yüksek bir sesle tekrarladı.

", " dedi Desmond. "İkinci kez söylüyorum, sizin konumunuzdaki bir kadının böyle bağırması hem gereksiz hem de yakışsız."

Trevor homurdandı.

Grace karşılık vermek için ağzını açtı ama Grace'in isteğine kulak misafiri olan tombul, hoş görümlü yaşlı bir hanımın, beklenmedik misafirleri yaşlı adamın elinden kurtarmak için aceleyle fuayeye girmesiyle uşak öfkesinden kurtuldu. "Lordum," dedi Trevor'a ve ona küçük bir reverans yaptı. Grace'e döndü ve aynısını yaptı: "Leydim. Ben Bayan MacAvoy, evin hizmetçisiyim. Belki odalarınız hazırlanırken kütüphanede bir şeyler içmek istersiniz? Marki ve Markiz'in yeni geldiklerini duydum. Onlar içeri girip biraz temizlik yaptıktan sonra size anons yapılacaktır."

Grace cevap veremeden Trevor usulca araya girdi ve elini Grace'in omzuna koydu. "Tam olarak bundan zevk alırsınız, teşekkürler." Karısına nemlendirici bir bakış attı. Grace ilk kez onun sözünü dinledi ama mavi gözlerindeki isyankâr ifade gözünden kaçmadı.

Bayan MacAvoy başını salladı ve gülümsedi. "Beni takip edin lütfen."

Otlağa girerlerken Faith başını kaldırdı ve havayı kokladı. "Bir şeyler yanıyor lordum."

"Yandı," diye cevap verdi sertçe.

Etrafına bakındı ama her şey sağlam görünüyordu. "Ne yandı, lütfen?"

Onu yakından izledi. "Dün gece geç saatlerde birkaç ek bina." "Bu

Korkunç. Hiç kimse oldu Yaralandın mı?" Onun ton oldu gerçekten

ilgili.

Gareth uzun bir süre sabit bir şekilde ona baktı ve yangınlarla ilgili masumiyetine dair daha önce yaptığı değerlendirmeden dolayı sessizce kendini tebrik etti. "Kimse yaralanmadı ve hasar çok azdı." Bacağını atının arkasına doğru salladı ve aşağı indi.

"Sevindim," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. Bir seyis geldi ve Calypso'nun dizginlerini aldı, sonra Gareth Faith'in attan inmesine yardım ederken bekledi. Gareth'ın beline doladığı güçlü elleriyle güvenli bir şekilde desteklenerek aşağı kayd.

hafifçe ve güvenli bir şekilde yere inmesine yardımcı oldu. Fazla oyalanmadan yere düştüklerinde, anlık bir kayıp hissi yaşadı.

Eve doğru yola çıktıklarında ikili arasında rahatsız edici bir sessizlik uzadı. Faith söyleyecek bir şeyler bulmak için zihnini çalgınca yokladı, sonra da akıllıca davranarak sessiz kalmaya karar verdi. Bunun yerine, Gareth'ın bahsettiği yangınları tekrar düşündü. Bu durumla ilgili canını sıkan bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Ne olduğunu ancak neredeyse ön kapıya ulaştıklarında anladı.

Öfkeli bir tıslamayla nefesini içine çekti ve adamın kolunu yakaladı. "Gitmeden önce o yangınları benim başlattığımı düşündün, değil mi?"

Durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "geldi."

Bir süre daha ona baktı ve öfke ile üzüntü arasında kalmış bir halde konuşmadan arkasını döndü. Arkasına bile bakmadan geniş terası geçti, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir süre sonra Gareth da onu takip etti ve eve girdiğinde onun merdivenlerin üstündeki koridorda kaybolduğunu gördü. Bir an durdu, onu takip edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı, başını salladı ve kütüphaneye gitti. Önce bir içki, sonra konuşacaklardı.

Odaya girdi ve doğruca iyi stoklanmış büfeye yöneldi, otomatik olarak özellikle tercih ettiği Porto şarabı şişesine uzandı. Sürahiye tam yere koyuyordu ki bir hışırtı duydu. "Faith, bana birkaç dakika izin verirsen, ben-" Söylemek istediklerinin geri kalanı Huntwick Kontu ve Kontesi'ni görünce kayboldu. "Burada ne *işiniz* var?" Bu ek ve istenmeyen karmaşa karşısında kaşlarını çatı.

Trevor karısına sıırttı. "Biliyor musun hayatım, pek de hoş karşılandığımı sanmıyorum," dedi.

Grace onu görmezden geldi ve öne çıktı. "Faith nerede?"

Gareth, kısa evliliğinde şimdiden pek çok kargaşaya neden olan küçük kadına baktı. "Seni görmesine izin vereceğimden emin değilim."

Düğün günü kocasından aldığı anlaşmayı hatırlayan Grace, kocasının arkadaşına buruk bir gülümseme verdi. "Sizi suçladığımı söyleyemem lordum. Beni affetme ihtimaliniz var mı?"

Gareth, Grace'in biraz gerisinde durmuş onu izleyen Trevor'a baktı. Arkadaşının verdiği söz hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti, Grace'in kız kardeşinin sevgilisi hakkında ne bildiğini daha da çok merak etti. Elini kaldırdı

Porto şarabı bardağını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Uşaklardan birine sizi odasına götürmesini söyleyin." Yüzü ifadesiz, kapalı ve sertti.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, kocasına hızlı bir gülümseme gönderdi ve odadan çıktı.

Gareth, Trevor'ın elindeki boş bardağa doğru başını salladı. "Bir tane daha?

Kendinize yardım etmiş gibi görüldüğünüze göre."

Trevor gülümseyerek başını salladı ve kağıdı uzattı. "Oldukça acımasız görünüyorsun."

"Bütün kadınlar bu kadar sorunlu mudur, yoksa bu Ackerly kadınlarına özgü bir özellik midir?" Gareth yüzünü buruşturdu. "Geçmişte bu kadar zorluk yaşadığımı hatırlamıyorum."

"Görünüşe göre, faydaları dezavantajlarından çok daha ağır basıyor." Kont, Marki'ye uzun ve yavaş bir sırtış attı. "Gerçi sizin durumunuzda, anladığım kadarıyla avantajlar için birkaç gün beklemeniz gerekmiş."

Evet. Bu bir soruyu cevapladı. "Hâlâ bekliyorum."

Trevor bardağı dudaklarına götürürken durdu ve kenarından arkadaşına kuşkulu bir bakış attı. "Karımın senden aldığı o aptalca sözü bu kadar ileri götüreceğini düşünmemiştim!"

"Bazı...hmm..." Gareth bir an düşündü ve düğününden bu yana geçen günleri özetleyecek en iyi kelimeyi bulmaya çalıştı. "Komplikasyonlar."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Gareth yere baktı ve bardağındaki sıvıyı karıştırdı, sonra masaya doğru yürüdü ve onu yere bıraktı. Tütünlerinin bulunduğu gümüş kutuyu eline aldı ve başını sallayan Trevor'a sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Kendisi için de bir tane yaktıktan sonra derin bir nefes çekti ve dumanı odanın içine üfledi. "Faith'in bir sevgilisi var."

Trevor'ın aklına gelebilecek onca sorun arasında *bu* hiç aklına gelmemişti. Bu onun inancının kapsamı dışındaydı. "Yanılıyor olmalısınız."

"Keşke olsaydım."

"mı etti?"

Gareth başını salladı. "Onunla yüzleşmedim ama kanıtlar çok güçlü ve onları birlikte yakaladım."

Trevor hâlâ başını sallıyordu. "Burada bir sevgiliyi nereden bulabilir ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Sanırım bizi Londra'dan buraya kadar takip etti." Gareth, bekçinin kulübesinin dışındaki ayak izlerinden ormandaki derme çatma kampa ve son olarak da seradaki vandalizm ve çift parmak izine kadar bildiği her şeyi kısaca özetledi. "Tüm bunları bir araya getirdiğimde, sonunda evliliğimizi tamamlamak istemeyeceğini anladım. O bakire değil."

Trevor hızla başını kaldırdı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Karımın bunu bildiğini ve Faith'le komplo kurduğunu söylemiyorsun değil mi?" Sesi alçak ve tehlikeliydi.

Gareth omuz silkti. "Ben bir şey önermiyorum. Faith'le bu konuyu konuşmak ve buradan nereye gideceğimizi görmek niyetindeydim. Dün gece, serada kanıtları bulduktan sonra, bununla uğraşamayacak kadar öfkeliydim, bu yüzden Faith'i odasına kilitledim. Kaçtı ve uzaklaştı. Onu bulup geri getirmek bütün gecemi aldı."

Trevor rahatladı ve biraz kıkırdadı. "Demek bu yüzden senin adam Grace'e sadece kız kardeşinin 'dışarıda' olduğu bilgisini verebildi. Senin nerede olduğunu hakkında hiçbir fikri yoktu."

Gareth şarabından bir yudum daha aldı ve başını salladı. "Ve şimdi buradasın. Faith de Grace'le konuşuyor."

Faith gardırobun önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, neleri toplayıp nelerin burada kalacağını düşünüyordu. Umarım Gareth eşyalarının kalanını Pelthamshire'a gönderirdi, oraya gidip evliliğinin feshini istemeyi planlıyordu. Kapının açılma sesiyle arkasına döndü ve kız kardeşinin başının görüldüğünü görünce mutlulukla haykırdı.

"Grace! Bu da ne böyle? Buraya ne zaman geldin?"

Grace kapıyı iterek tamamen açtı ve kız kardeşini kucaklamak için koştu. "Gelmek için ısrar ettim ve Trevor sonunda kabul etti, böylece bu öğleden sonra geldik." Bir adım geri çekildi ve Faith'in iki elini de kendi ellerinde tutarak kaşlarını çatı. "Kilo vermişsin."

Faith bir el salladı. "Çok fazla değil. Buraya geldikten hemen sonra hastalandım ama Gareth bana çok iyi baktı."

Kız kardeşi gözlerini kurnazca kıstı. "Peki sana hâlâ iyi bakıyor mu?"

Faith dudaklarını birbirine bastırarak bir an düşündü ve içini çekti. Kız kardeşi öyle ya da böyle hikayeyi ondan öğrenecekti. "Bilmiyorum,

Grace. İşler biraz karıştı."

"Gareth'ın kütüphanede söylediklerinden böyle bir hisse kapıldım." Yüzü asıldı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum Grace. Dürüst olmak gerekirse, onun tam olarak deli olup olmadığını merak etmeye başladım." Ve Faith evlendikleri günden bugüne kadar olan her şeyi anlatmaya başladı. Grace sessiz kaldı, bazı kısımlarda başını salladı, bazılarında gülümsedi, ta ki Faith ona Gareth'ın Rothmere turuyla başlayan tuhaf ruh hali değişimlerini anlatana kadar.

"İlgisiz olduğumdan değil," diye ekledi mutsuzca. "Onun çocuklarını doğuracağım fikri dikkatimi dağıttı, anlıyor musun?"

"Onunla konuşmayı denemelisin," diye öğüt verdi Grace, gözleri ciddiydi. "Olabilecek en kötü şey, ikinizin de bir şeylerin söylenmemesine izin vermeniz, içinize kapanmanız ve duygularınızı ve endişelerinizi birbirinize iletmemenizdir."

Faith başka tarafa baktı. Yatağın ucundaki brokar kaplı banka doğru yürüdü ve oturdu, dizlerini sabahlığının altından yukarı çekip kollarını onlara doladı.

Grace kollarını kavuşturdu. "Bana söylemediğin şey ne?" "Dün gece kaçtım."

"Ne yaptın?"

Faith hızla başını kaldırdı, yüzünde savunmacı bir ifade vardı. "Beni buraya kilitledi ve nedenini söylemedi!"

"Yüce Tanrım!" Grace yatağa tırmandı ve ayaklarını yastıkların üzerine koyarak yüzüstü uzandı. "Sence *bunu* neden yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok, bu yüzden delirdiğini düşünüyorum. Bu yüzden odasından gizlice çıktım, bir at aldım ve oradan ayrıldım."

Grace bir kıkırdamayı bastırdı. "Oh, Faith. Gerçekten bir atın üzerinde geri dönmeye çalışmadın, değil mi?"

"Londra'ya başka nasıl gidebilirdim ki?" Kızgın görünüyordu. "Ve bir örümcek ağına çarpana kadar gayet iyiydim."

Bunun üzerine Grace güldü ama hemen ayıldı. "Bu şekilde aşırı tepki vermek sana hiç yakışmıyor." Grace çenesini ellerinin arasına aldı ve kız kardeşine dikkatle baktı. "Gareth'ın da *senin* delirdiğini düşüneceğini düşünmüyor musun?"

"Artık umurunda olduğunu sanmıyorum. Beni buldu ve geri getirdi, tüm yolculuk boyunca iki kelime bile etmedi ve beni aklından tamamen çıkardı. Dün gece ev halkının dikkatini kaçışımdan uzaklaştırmak için birkaç ek binayı ateşe verdiğimi düşündüğünü biliyor musun?"

Grace başını öne eğdi, hikâyedeki tuhaflıklar artık onu şaşırtmıyordu. "Çok fazla eksik bilgi var. Bir şey onun çok zararlı ve yanlış sonuçlara varmasına neden olmuş. Bunların düzeltilmesi kolay görünüyor. Onunla konuşmanız gerekiyor."

"Hayır. Eve gitmek istiyorum." Grace, "Önce konuş," diye ısrar etti.

Faith dudaklarını birbirine bastırdı, yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Onunla konuşacağım ama sadece eve gitmek istediğimi söylemek için."

Grace öne doğru emekledi ve kollarını kardeşine dolamak için yatağın ucuna doğru eğildi. "Bana açılmaya ve *gerçekten* konuşmaya çalışacağına söz ver. Eğer işler yolunda gitmezse, Trevor ve ben seni Londra'ya geri götüreceğiz. Londra, Pelthamshire'da vakit kaybetmekten daha iyi olacaktır. Orada ikizler ve Mercy etrafınızda sorular sorup dururken asla huzur bulamazsınız.

Faith kız kardeşinin yüzündeki kırmızı buklelerden birini düzeltti ve şakağını Grace'in başının üstüne yasladı. "Deneyeceğim," diye mırıldandı.

Akşam yemeğini daha küçük, daha az resmi olan kahvaltı köşesinde yediler, böylece yemek odasındaki uzun, cilalı maun masaya rahatsız edici bir mesafeye yayılmamış oldular. Trevor ve Grace, Gareth ve Faith'i Londra'da olup bitenlerden haberdar ederek sohbeti çoğunlukla hafif tuttular.

Bulaşıklar toplandıktan sonra Grace, yolculuktan biraz yorgun düştükleri için erken yatacaklarını söyleyen Trevor'a başıyla onay verdi. Faith dudağını ısırdı ve midesinin garip bir şekilde döndüğünü hissetti. Gareth'la baş başa kalacaktı - gerçi yarı yarıya onun da izin isteyeceğini umuyordu

O , titrete bir nefes aldı. Konuşma vakti gelmişti ama nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sessizlik, alanı onlarla paylaşan ayrı bir varlık gibi hissedene kadar büyüdü. Sonunda boğazını temizledi ve konuştu. "O yangınları ben başlatmadım, Gareth."

"Biliyorum."

Bir an daha bekledi. "Belki de en baştan başlayıp durumu açıklığa kavuşturabiliriz."

Adam ona baktı ve Faith kalbinin sıkıştığını hissetti. Kahverengi gözleri ifadesizdi ama yüzündeki ifade neredeyse hoştu. "Nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum ama devam et."

"Peki." Ellerine baktı. "Rothmere turuna ilgisiz değildim. Öyle göründüğünün farkındayım ama aklıma gelen bir düşünce dikkatimi oldukça dağıttı ve geri çekildiğimin farkında değildim."

"Devam edin prenses. Bu düşünceyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Faith kızardı. "Rothmere'de yaptığınız değişikliklerle çok gurur duyuyordunuz. Seni dinlerken fark ettim ki..." Boğazındaki utanç yumrusunu için zorlukla yutkundu. "Bir gün mülkü bırakacağın çocuğu doğuracağımı fark ettim."

Gareth'ın gözleri sertleşti, daha önce sakin olan yüzünde tehlikeli bir şekilde parladı. "Bu düşünceyi dile getirmeye bile cesaret edemiyorsun, değil mi?"

Faith onun ani öfkesinin nedenini yanlış anlayarak telaşla başını salladı, yatıştırıcı bir el uzattı ve koluna yerleştirdi. "Hayır! Ondan değil. Sadece bu düşünce ilk kez aklıma geldi ve..." Durdu ve kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Bir varis istemiyor musunuz lordum?"

Gareth'ın bedeni kolundaki yumuşak, uzun parmaklı elin altında seğirdi, karısının dokunuşu bir damga gibi onu yaktı. Kendisinin kıpırdadığını hissetti ve tahrik olduğunu anladı. Yüzünü kaldırdı ve gözlerine ulaşmayan uğursuz bir ifadeyle gülümsedi. "Bana artık evlilik yükümlülüklerini yerine getirmeye istekli olduğunu mu söylüyorsun, Faith?"

Konuşmayla ilgili her şey istikrarsızdı ve Faith dengesinin bozulduğunu, kurallardan ve hatta bu oyunda nasıl bir rol oynadığından bile emin olmadığını hissediyordu. Tek bildiği adamın bir cevap beklediği idi. Cesaretini toplayarak adamın gözlerine baktı ve başını salladı.

"Anlat bana. Yüksek sesle."

Oh, Tanrım. "Artık evlilik yükümlülüklerimi yerine getirmeye hazırım."

Onun bununla ne demek istediğini anlamamış olması Gareth'ın aklına gelmedi.

"Yani benimle yatmaya, benimle uyumaya, odamda uyumaya, tohumumu her gece içine ekmeme izin vermeye hazırsın, ta ki tohum kök salıp içinde büyüyerek bana bir varis doğurana kadar?"

"Her gece mi?"

Gareth öne doğru eğildi ve onun gözlerini kendi gözleriyle yakaladı. "Evet, Faith. Hamile kalana kadar her gece. Taşıdığın çocuğun sevgilinden değil de benden olduğundan emin olabilmemin tek yolu bu."

Faith bir tıslamayla nefesini içine çekti, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şok olmuştu. Yüzünün rengi uzun bir süre soldu, sonra iki parlak kızgın kırmızı nokta belirdi.

yanaklarında belirdi. Gareth onların belirmesini izledi ve onun tepkisini suçluluk duygusu olarak algıladı.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu prenses?"

Gözlerini kapadı ve bir an için başını çevirdi, Gareth'ın kontrol mücadelesi verdiğini bildiği bir şekilde dudaklarını büktü. Tekrar ona baktığında, gri gözleri berrak ve buz gibiydi, yüzü sakindi. "Eve gitmek istiyorum."

"Hayır."

"Öyle ya da böyle, ." "Seni bulacağım."

Faith başını salladı. "Neden, Gareth? Ne var ki?"

Ve bu... ah, *bu*. Cevap veremediği soru onu parçalara ayırıyordu. Çünkü her şeye rağmen, suçlamasını reddetme zahmetine bile girmemiş olmasına rağmen, onu seviyordu. Dışarıdan, etkilenmemiş gibi görünüyordu ve bunu yapmak için çok mücadele etti. Kız onun iç çalkantılarını asla öğrenemezdi. Derin bir nefes aldı. "Git o zaman. Haklısın. Bir anlamı yok."

Kelimeler aralarına girdi, ördükleri görünmez duvarın içine girip onu güçlendirdi. Bir süre sonra Faith ayağa kalktı ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan çıktı. Merdivenleri yarılarmıştı ki, duvara çarpıp kırılan camın sesi onu irkiltti. Sonra, hizmetkârlar gürültüye tepki olarak koşmaya başlayınca, ikinci kata sakın sakın tırmanmaya devam etti ve koridorda gözden kayboldu.

Yirmi dokuz

Faith'in çenesi ağrıyordu. Meraklı bir grup dedikoducu daha tatmin olmadan uzaklaşırken gülümsemesi soldu. Kaslarını çalıştırmak ve çenesini gevşetmek için ağzını açıp kapadığı gerçeğini gizlemek için hayranını gizlice kaldırdı. Gerçekten söylemek istediği bazı şeyleri söylememek için dişlerini gıcırdatmak ve zararsız bir şekilde gülümsemek arasında, Grace'i tamamen suçladığı bir durum olan büyük bir gerginlik yaratmayı başarmıştı.

Dışarı çıkmaya karşıydı. Faith, cevabını bilmediği sorular olacağını biliyordu ve tonla cevapsız soru spekülasyon demektir ve spekülasyon da söylentiye dönüşüyordu. Bu itirazlara rağmen, Grace bir şekilde onu ortaya *çıkman*ın çok daha kötü olacağına ikna etmeyi başarmıştı, özellikle de Londra'ya döndüğü ve Gareth'in kasaba evinde yaşamak yerine Caldwell'lerle birlikte yaşadığı bilindiğinden beri.

"Her şey yoluna girecek, Faith," diye söz vermişti kız kardeşi. "Onlara sadece gerçeği söyleyeceğiz: Gareth Rothmere'in tadilatıyla ilgileniyor, sen de sezonun geri kalanını Kasaba'da geçireceksin ve hiçbir yerde yalnız kalmak istemedin."

Böylece Faith kendini bu baloda, Huntwick Kontu ve Kontesi'nin arkasındaki merdivenlerden sakın bir şekilde inerken bulmuştu; yüzündeki yapmacık sakın ifade, unvanının yüzlerce konuşun gürültüsü arasında ilk kez haykırıldığını duyduğunda hissettiği iç kargaşayı gizliyordu.

İkinci saatte gitmeye hazırды. Trevor'ın iki beyefendi arkadaşıyla konuşmakta olan Grace'in arkasından yaklaştı. "Bu berbat bir fikirdi," diye tısladı kız kardeşi o konuşmadan ayrıldıktan sonra.

"Oh, bir şans ver," diye ikna etti Grace. "Arada bir geri dönüp aradaki buzları eritmelisin. Bu geceden sonra seni rahat bırakacaklar."

"Faith!" Her iki kız da sesin geldiği yöne döndü ve Amanda Lloyd'un kendilerine doğru koştuğunu, kocasının da onun peşinden geldiğini gördü. Ackerly kardeşlere ulaştı ve kollarını Faith'e doladı.

"Burada ne yapıyorsun? Gareth nerede?" Başını iki yana sallayarak etrafta kayınbiraderini aradı.

Faith'in arkadaşını görünce yüzünde beliren mutlu gülümseme Amanda'nın sözleri karşısında biraz sekteye uğradı. Kendisine en yakın olan misafirlerin cevabı duymak için eğildiklerini görünce içten içe irkildi. Gerçekleri söylememek için kendini tutarak gülümsemesini dikkatle yeniledi. "Hâlâ Rothmere'de. Tadilatla ilgili olarak bizzat ilgilenmek istediği birkaç ayrıntı daha vardı."

Amanda bir an için başını şaşkınlıkla yana eğdi, Faith'in ifadesindeki geçici değişikliklere aldanmamıştı. Çabucak toparlandı ve bir tanıdığı tarafından yolu kesildikten sonra yetişmeyi başarmış olan Jonathon'a döndü. "Ben arkadaşlarımı buldum hayatım, sen de koşup siz erkekler ne yapıyorsanız onu yapabilirsiniz."

Hoşgörüyü gülümsedi ve hem Grace'in hem de Faith'in ellerini öptü. Bakışları Faith'in üzerinde gereğinden biraz daha uzun süre kaldı ama soru sormadı. "Hanımlar." Başını salladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Grace güldü. "Erkekler! Kağıt oynarken, avlanırken ya da buna benzer bir şey yaparken en mutluymuş gibi davranmayı severler ama her zaman koşarak geri dönerler."

Amanda başıyla onayladı ve iki kız kardeşle kollarını birleştirdi. Kalabalığın arasında dolaşmaya başladılar. "Elbette milyonlarca sorum var," dedi, "ama onları burada sormayacağım. İkiniz de yarın çaya gelmelisiniz."

Grace hemen kabul etti ve Faith hiçbir şey söylemese de arkadaşları onun sessizliğini onay olarak algıladılar. Sertçe yutkundu. Durum korkunçtu. Amanda'nın bir arkadaşını aileden birine tercih etmesini bekleyemezdi ve işin o noktaya gelmesinden çok korkuyordu.

Kızlar kolları hâlâ bağlı bir şekilde dans pistinin kenarından geçip yaşlı insanlardan oluşan bir grupta konuşan Cleo Egerton'a doğru yürüdüler. Yaklaştıklarında Faith grupta tanıdık bir yüz olduğunu fark etti: Jameson Kontu Horatio Grimsby.

Faith onu en son gördüğü zamanı hatırladı, Caldwell'lerin evindeki salonun zemininde sürünüyor, az önce üzerine bastığı gözlüğü arıyordu. Gareth geldiğinde evlenme teklif etmeye hazırlanıyordu.

Horatio'nun yüzündeki rahatsız ifadeye bakılırsa, o da o anı hatırlıyordu. Onun gözlerine bakmayı reddettiğinde, Faith'in kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu.

ona. Olaya sadece kendisinin ve Gareth'in tanık olduğunu bildiğinden, onu rahatlatmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Bu düşünceyle onu dikkatle izledi. Bir dahaki sefere ona doğru baktığında, göz göze gelmeye ve ona sıcak bir bakış atmaya özen gösterdi. Adamın gözleri şaşkınlıkla kısa bir süreliğine açılmış, sonra da kendi kendine bilinçli bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Birkaç dakika sonra, konuşmaya ara verdi ve tereddütle yaklaştı.

"Sizi tekrar görmek bir zevk, Leydi Roth."

Faith başını salladı ve tekrar gülümsedi. "O zevk bana da ait Lord Jameson. Umarım bu akşam eğleniyorsunuzdur?"

Biraz kıpırdandı, karşı cinsten birinin yanında her zamanki gibi rahatsızdı. "Öyleyim, teşekkür ederim." Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve sonra ağzından kaçırdı: "Acaba beni bir dansla onurlandırabilir misiniz leydim?"

Faith'in gülümsemesi hafifçe durakladı. Birinin onunla dans etmesini isteyebileceği hiç aklına gelmemiştir ama bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Gerçekten de hem Grace hem de Amanda kocaları dışındaki erkeklerle sık sık dans ederlerdi. Bunu göz önünde bulundurarak, Horatio'nun isteğini yerine getirmenin kesinlikle nezaket sınırları içinde kalacağını düşündü.

"Evet, teşekkür ederim. Bence bu çok hoş olur," diye izin verdi, tam da adam özür dileyip arkasını dönecekken. Adam hemen gülümsedi, kolunu uzattı ve onu dans pistine götürdü.

Her zaman tetikte olan Ton'un gözleri onları izledi ve spekülasyonlar çoğaldı, çünkü Faith'in dansı kabul etme mantığı ona son derece mantıklı görünse de, masumiyetiyle birkaç şeyi hesaba katmamıştı. Birincisi, kız kardeşi ve Amanda'nın bazen başka erkeklerle dans ettikleri doğru olsa da, bunlar genellikle kocalarının evli arkadaşlarıydı ve Trevor ile Jonathon da genellikle dansa katılırlardı. İkincisi, Faith'in evliliği yeniydi, oldukça beklenmedikti ve nikâhlarından kısa bir süre sonra kocası olmadan sosyal ortamlara çıkıyordu. Son olarak, Faith'in aslında Lord Jameson'ı bir konuşma başlatmaya teşvik ettiği, Lord Jameson'ın oldukça tescilli bir şekilde davrandığı ve Faith'in bunu hiç umursamıyor gibi görüldüğü kaydedildi.

Ancak danslarını izleyen tüm gözler bunu neşeye yapmadı. Jonathon Lloyd yüzü ifadesiz bir şekilde onları izledi ve aniden balo salonunu terk etti.

Jonathon oyun oynadığı odaya girdiğinde Trevor kâğıtlarından başını kaldırıp baktı. İki adam arasında kısa bir bakış geçti, tamamen

başka kimse tarafından fark edilmeden. Jonathon ev sahibiyle kısa bir süre konuştuğundan sonra Fransız kapılarına doğru yürüdü ve kapılardan geçerek gözden kayboldu. Trevor onun gidişini izledi, elini bitirdi ve sessizce masadan kalktı.

Jonathon dışarıda, mermer korkulukta durmuş, ışıksız bahçenin mürekkep gibi karanlığına bakıyordu. Trevor'ın arkasında bir cheroot yaktığını duyduğunda, "Faith Londra'ya oldukça çabuk döndü," dedi.

"Evet."

"Nasıl sormalı mıyım?" "Muhtemelen hayır."

Her iki adam da birkaç uzun dakika sessiz kaldı. Jonathon boğazını temizledi. "Gareth?"

"Hâlâ Rothmere'de." Trevor arkadaşının yanına geldi ve içinde cheroot'larının bulunduğu açık kutuyu uzattı. Jonathon başıyla teşekkür etti, bir tane aldı ve yaktı.

İki soylu sessizce sigara içmeyi bitirdi.

Kocalarının önceki akşamki neredeyse tek heceli konuşmalarının tam tersine, Amanda ve Grace Faith'e bitmek bilmeyen sorular yöneltmekte ısrar ediyorlardı. İlk başta çekingen olan Faith, kendini isteksizce buldu.

"Asla evlenmemeliydik," diye itiraf etti küçük bir iç çekişle.

Amanda, Faith'i uyaran bir bakışla süzen Grace'e baktı. "Saçmalama," diye alay etti. "Başka kiminle evleneceksin ki? Gareth senin için biçilmiş kaftan."

Faith keyifsizce homurdandı ve diğer ikisini tamamen şaşırttı. "Mükemmel mi? Pek sayılmaz. Tek bir ortak ilgi alanımız bile yok ve mizah duygusundan da tamamen yoksun."

Amanda'nın kaşları havaya kalktı. "Gareth? Espri anlayışından yoksun mu? Böyle bir şeyi hayal etmek bile imkansız! Hiçbir şeyi ciddiye almadığı için Jonathon'ı yıllarca deli etti." Sevgiyle gülümsedi. "Yaptığı bazı şakaları düşündüğümde..."

Grace başını salladı. "Onun kurbanlarından biri olduğum için aynı fikirdeyim. Gareth'in mizah anlayışının geçen yıl nasıl bir soruna yol açtığını sen de benim kadar iyi biliyorsun, Faith."

Faith omuz silkti. "Ne olursa olsun, onu korkunç derecede sıkıcı buluyorum ve eğlenmeye de hiç eğilimli değil." Bunu öylesine kibar bir tonda söylemişti ki, iki arkadaşı da kahkahayı bastı.

Amanda nefesini tuttuğunda Faith'e gülümsedi. "Sonsuza kadar Londra'da kalamazsın. Rothmere'e ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Amanda şok olmuş görünüyordu. "O zaman gelip seni almasını mı bekleyeceksin?" Sesinde umutlu bir ton vardı ama Faith başını salladı.

Grace, Faith konuşmadan aceleyle araya girdi. "Bunu yeterince düşünmedi, yeterince zaman ayırmadı. Elbette benimle istediği kadar kalabilir. Sonra evine dönebilir."

"Aslında," diye karşı çıktı Faith, elbisesinde var olmayan bir kırıksıklığı düzeltirken, "ev tam olarak gitmek istediğim yer." Başını kaldırdı ve kız kardeşinin gözleriyle karşılaştı. "Eve, Pelthamshire'a."

Grace gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bir evlilikten kaçamazsın."

Faith eğlenmiş görünüyordu. "Neden olmasın? Tonun yarısı tam olarak aynı şeyi yapıyor. Gareth burada ya da Rothmere'de kendi küçük mutlu hayatını yaşayacak, ben de taşrada sakin hayatımı sürdüreceğim. Sabır her halükarda bir tatili hak ediyor."

"Ama Faith," diye itiraz etti Amanda, "çocuk istemiyor musun? Sanırım Gareth bir varis isterdi..." Faith'in yüzü soğuk ve vurdumduymaz bir hal alınca, birdenbire Topluluğun ona neden Buz Prensesi dediğini hatırlayarak sözlerini yarıda kesti.

"Gareth," dedi Faith yüksek sesle, "çocuk konusunda kendi kararlarını kendisi vermek zorunda kalacak. Benimle birlikte bir baba olmak istemeyeceğinden oldukça eminim."

Odayı garip bir sessizlik kapladı. Grace biraz kıpırdandı, sonra çay bardağını aldı ve Amanda'ya döndü. "Çocuklardan bahsetmişken, küçük Geoffrey nasıl?"

Amanda minnettarlıkla teklif edilen konuyu ele aldı ve oğlunun son başarılarını coşkulu bir şekilde anlatmaya başladı. Grace gülümsedi, güldü ve bebek Christian'la ilgili kendi hikâyelerini paylaştı.

Faith kibarca dinledi, kıpırdamadan oturdu, sırtı dimdikti ve göğsüne saplanan ıstırap düğümünü görmezden gelmeye çalıştı.

Otuz.

Çalışma odası, şöminenin üzerindeki büyük saatin tik takları dışında sessizdi. Gareth saate baktı ve dolmakalemini tiksintiyle masanın üzerine fırlattı. Akrep son kontrolünden bu yana sadece beş dakika ilerlemişti.

Yapacak hiçbir şeyi olmadığından değil. Aksine, yazışmalarını takip etmek gibi daha sıradan meselelerle ilgilenmesi için bir sekreter tutması gerektiği giderek daha belirgin hale geliyordu. Zaten malikânenin günlük işlerini kâhyasına, ev işlerini de Bayan MacAvoy'a devretmişti. Geriye sadece, neredeyse tüm zamanını alan daha karmaşık iş yatırımları kalmıştı. Rothmere'e geleli henüz bir ay olduğu için bu yatırımları yürütmek zordu. Yakında Londra'ya bir yolculuk yapması gerekecekti, sadece ortaklık yaptığı bazı adamlarla görüşmek için bile olsa.

Londra'da.

İnanç.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve son üç haftalık yalnızlığın karısını ne kadar özlediğini azaltmadığı gerçeğini isteksizce düşündü. Son zamanlarda kendini, her şeyin nasıl olabileceğine dair hayallere dalarken buluyordu. Şöminenin yanındaki deri koltuğa bakarken, Faith'in bir köşeye kıvrılmış, altın sarısı saçlarından bir tutamı döndürdüğünü, ara sıra okuduğu kitaptan başını kaldırıp gözlerini onunkilerle buluşturduğunu ve her seferinde usulca gülümsediğini hayal ediyordu.

Bazen onun yalan söylediğini hatırlamak zor oluyordu. Diğer zamanlarda ise tek yapabildiği unutmaktı.

Çalışma odasının kapısının ihtiyatlı bir şekilde çalınması hayalini yarıda kesti. "Gel," diye seslendi, yere attığı kaleme uzanarak.

Desmond'ın başı görüldü. "Lordum, Seth Kontu geldi."

Gareth yüzünü buruşturdu. Huysuz ağabeyinin ziyareti ihtiyacı olan son şeydi. "Onu içeri al, lütfen, Desmond."

Yaşlı adam ters ters baktı. "Hiç haber vermeden geldi lordum."

Gareth huysuz hizmetkâra kaşlarını kaldırdı. "Bu beklenmedik olaya alışacağınıza inanıyorum. Kardeşimi içeri alın lütfen."

Desmond'ın başı kayboldu ama homurdanması koridora ve aralık bıraktığı kapıya kadar taşındı. Bir an sonra Jonathon odaya adım attı. Gareth ayağa kalktı ama masasının arkasından adım atmadı.

"İyi günler Jon. Yolculuğunuz olaysız geçmiştir umarım?"

"Hiç şikâyetim yok." Jon, Gareth'ın masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Bir yığın kâğıda ve yazışmaya göz attı. "İşler iyi mi?"

Gareth oturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Parmaklarını birleştirdi ve uçlarının üzerinden Jon'a baktı. "Londra'dan onca yolu işlerin iyi gidip gitmediğini görmek için mi geldin?"

"Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu."

Gareth hafifçe gülümsedi. "İşler yolunda. Bir sekretere ihtiyacım olacak."

"Peki ya tadilat?"

"Tamamlandı. Bir tur atmak ister misiniz?"

"Belki daha sonra."

"Mm. O zaman bunu dört gözle bekliyorum."

Adamlar rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü ve saatin tik takları bir kez daha odadaki baskın ses haline geldi.

Jon boğazını temizledi. "Neden geldiğimi bilmek ister misiniz? "Pek sayılmaz."

Jon kaşlarını çatı. "Seninle karın hakkında konuşmaya geldim."

Gareth alaycı bir kahkaha attı, kalemini aldı ve önündeki kâğıtları düzeltti. "O zaman vaktini boşa harcadın."

"En azından bir varise ihtiyacınız olacak." "Benim bir varisim var."

"Öyle mi?" Jon kaşlarını kaldırdı. "Bir tane sakladığınızı bilmiyordum."

"Çok tipik." Gareth üvey kardeşine alaycı bir bakış attı. "Otomatik olarak gayrimeşru bir çocuktan bahsettiğimi varsayıyorsun, oysa gerçekte senin küçük Geoffrey'ni kastediyorum."

"Başka ne düşünmemi bekliyorsun ki?"

"Demek istediğim de bu. Ben de tam olarak böyle düşünmenizi bekliyordum. Üzücü, değil mi?"

"Buraya tartışmaya gelmedim, Gareth."

"Hayır, eminim yapmadınız. Ancak, tartışmak için geldiğiniz konu kapanmıştır." Gareth dolmakalemini işaret parmağına vurdu. "İşim var

yapmak için. Kalacak mısın?" Jon başını sıkıca salladı.

Gareth zile basarak Desmond'ı çağırdı, o kadar çabuk gelmişti ki dinlediği belliydi. "Bayan MacAvoy'a Lord Seth için bir oda hazırlamasını söyle. Cook'a da akşam yemeği için bir konuğumuz olduğunu haber verin." Kardeşine başıyla selam vererek onu kovdu. "Bu akşam görüşürüz."

Akşam yemeği rahatsız edici, sessiz bir olaydı. Her iki adam da neredeyse sessizlik içinde yemek yiyor, kaplarının tabaklarına çarpma sesleri uzun, yüksek tavanlı yemek odasında garip bir şekilde duyuluyordu. Jon iki kez konuştu, ikisinde de Gareth'ı aşçılığı konusunda övdü, marki de kısa ve kibar cümlelerle karşılık verdi.

Ancak Gareth içten içe kaynıyordu. Öğleden sonra hiçbir şey başaramamış ve sonunda çalışmaktan vazgeçmişti. Calypso'nun üzerinde uzun ve yıpratıcı bir gezintinin işe yarayabileceğini düşünmüştü ama bu bile onu engelledi. Aygırın dört nala koşan toynaklarının ritmi onu hem uyuşturuyor hem de rahatlatıyordu ve bu ritme kendini kaptırdığı anda, Faith'in altın sarısı saçları rüzgârda savrulurken güldüğü görüntüler zihnini işgal etti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde eve döndü. Temizlenip akşam yemeği için yemek odasına indiğinde hayal kırıklığı öfkeye dönüşmüştü - konu karısı olduğunda kendi düşüncelerini kontrol edemediği için kendisine ve yalnızlığını işgal ettiği için Jon'a. Hepsinden önemlisi, kızgındı çünkü artık Kardeşinin ona ne söylemek için geldiğini bilmek istediği gerçeğini inkar etti.

Son yemek de servis edilip temizlendikten sonra Gareth boğazını temizledi. "Brandy?"

Jon başıyla onayladı ve ayağa kalktı. İki adam yemek odasından ve koridoru geçerek çalışma odasına gittiler. Gareth kardeşine cömert bir sürahi, kendisine de bir bardak Porto şarabı doldurdu. Bir çift koyu renkli, rahat kulüp sandalyesine oturdular.

Bir anlık sessizlikten sonra Gareth konuştu. "Anlat bana."

Jon, kardeşinin nihayet konuyla ilgilenmeye başlamasından duyduğu rahatlamayı dikkatle gizledi. "Spekülasyon var," dedi.

"Her zaman spekülasyon vardır. Bu da geçecektir."

Jon bir cheroot yaktı ve içine çekti, sonra dumanı oldukça acımasızca üfledi. "Katılıyorum. Ama Faith'i parçalara ayırmadan önce değil."

Liman Gareth'ın gerginliğini azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu. Gözlerini kapadı ve burun kemiğini sıktı. "Sanırım benden şunu yapmamı bekliyorsun

Bununla ilgili bir şey var mı?"

Jon ona alaycı bir bakış attı. "O aileden biri. Onunla evlendin. Evet, bu konuda bir şeyler yapmanı bekliyorum." Bekledi, kardeşini izledi.

Gareth parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak her şeyi düşündü. Faith'in gidişiyle durmuş olan vandalizmi düşündü. Onu bir sevgilisi olmakla suçladığında verdiği tepkiyi düşündü ve pişmanlık duyduğunu hissetti. Şok olmuş, afallamıştı. Adamın zihni onun bir sevgilisi olduğu sonucuna o kadar kolay varmıştı ki, neredeyse hiçbir gerçek kanıt olmadan onu yargılamış ve mahkûm etmişti. Yanılmış mıydı?

"Bana izin vermeyebilir," diye mırıldandı.

Jon kardeşinin yüzündeki duyguları izledi ve akıllıca bir hamleyle kendi avantajını kullandı. "Onu terk ettiğini düşünüyorlar, bu yüzden şu anda o sadece bir acıma nesnesi. Henüz bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Acı Gareth'ın yüz hatlarını çizdi ama hiçbir şey söylemedi. Kardeşi iç çekti. "Bu kızın tüm dünya tarafından adil bir oyun olarak görülmesi an meselesi.

Toplumun daha vicdansız üyeleri. Bununla başa çıkacak donanıma sahip değil, Gareth. Grace ve Amanda yanında olsa bile tek bir yanlış adım atarsa itibarı yerle bir olur. Sana ihtiyacı var Gareth, izin verse de vermese de."

"*İhtiyacın* doğru bir terim olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Gareth, "ama ne demek istediğini anlıyorum." Şarabının kalanını geri attı ve ayağa kalktı. "Her halükarda Londra'da bir sekreter için görüşmeler yapmayı tercih ederim. Sabah yola çıkmaya hazır olacağım." Bardağını sert bir gümbürtüyle şöminenin üzerine bıraktı ve odadan çıktı.

Jon dalgın dalgın onun gidişini izledi. Birden Amanda'nın kızlık soyadının Ackerly olmamasına çok ama *çok* sevindi.

Otuz bir

İyi günler, Leydi Seth."

Amanda şaşırılmış bir halde yazdığı mektuptan başını kaldırdı ve yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. "Gareth! Jon bana bir sekreter aramak için Londra'ya geldiğini söyledi." *Ve karın için*, diye ekledi sessizce.

"Evet. Sabah görüşmeleri yapmaya başlayacağım." Salona girdi ve etrafına bakındı. Mobilyaların hiçbirisi onun bir adam için rahat olacak gibi görünmüyordu, bu yüzden oldukça sağlam görünen bir aşk koltuğu seçti ve kendini bir züccaciye dükkânında yavaşça ilerleyen büyük, hantal bir canavar gibi hissederek .

"Burada olduğun için mutluyum." Amanda merakla ona baktı ama başka bir şey söylemedi, içgüdüsel olarak kayınbiraderinin konuşacak özel bir şeyi olduğunu ve başlamak için en iyi yolu aradığını hissetti. Hayal kırıklığına uğramadı.

"Seninle Faith hakkında konuşmak istiyorum."

Amanda başını eğdi ve gülümsedi. "Peki ya o?" "Onu sık sık görüyor musun?"

Amanda tereddüt etti, arkadaşını ve kayınbiraderini bir araya getirme arzusu ile kocasıyla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirten Faith'e sadakat arasında kaldı. "Onu haftada birkaç kez görüyorum," diye itiraf etti sonunda.

"Ah." Gareth başını salladı. Bir an odaya göz gezdirdi ve tekrar baldızına baktı. "O... iyi mi?" Sesini eşit tuttu ve gözleri esrarengizdi.

Amanda ona değerlendirici bir bakış attı ve kısa evliliklerinde Gareth ve Faith'i bu noktaya getirecek ne olduğunu tekrar merak etti. Faith kışkırtıcı bir şekilde suskun kalmış, sadece "uygun olmadıklarını" söylemişti. Gareth da daha açık sözlü olacak gibi görünmüyordu. Tabii... Amanda dudağını ısırdı ve aklına bir fikir gelince gülümsemesini gizledi. Kışkırtılmadığı sürece.

"Faith," diye söze başladı Amanda, ses tonu hafifti, "kız kardeşiyle çok güzel bir ziyaret geçiriyor. Kırsalda yanında sadece sen varken ne kadar sıkıldığını anlayan gerçekten çok nazik bir davranıştı."

Gareth kaşlarını kaldırdı. "Sıkıldınız mı? Böyle mi söyledi? Rothmere'de sıkıldığını mı?"

Amanda yüzünü zorlukla sakinleştirdi. "Tam olarak o kelimeleri kullandımı bilmiyorum. Sanırım sizin 'asık suratlı ve eğlenceye hiç meyilli olmadığınızı' söylediğinde sıkıldığı sonucunu çıkarmış olabilirim. Bunu kabul etmekte zorlandım... ta ki şimdiye kadar. Geldiğinizden beri bana bir kez bile gülümsemediniz!" Gareth'ı dikkatle izledi.

Faith'in onu Amanda'ya tarif ediş şeklinden beklenmedik bir acı duysa da ifadesi nötr kaldı. "Evet. Şey. Tadilatı tamamlamakla meşguldüm," dedi. Boğazını temizleyerek ekledi, "Sanırım seninle birlikte sosyal etkinliklere katılmıştır?" Çenesinde bir kas seğirdi.

"Evet, tabii ki öyle," diye yanıtladı Amanda, Gareth'ın sağ elinin parmaklarını kalçasında tıngırdatmaya başlamasını izleyerek. "Ve tabii ki her zamanki kadar popüler." Gülümsedi. "Onunla gerçekten gurur duyardın. Oldukça aranan bir dans partneri, bizim Faith."

Parmakları aniden hareket etmeyi kesti ve Amanda başını kaldırdığında kayınbiraderinin dikkatle kendisine baktığını gördü. Aceleyle gözlerini kaçırdı.

Gareth onun yüzündeki suçlu ifadeyi fark etti ve ne sakladığını merak etti. "Buraya gelirken Caldwell'lerin evine uğradım. Evde olmadıklarını öğrendim."

"Hayır. Birkaç günlüğüne Pelthamshire'a gittiler. Sanırım bu akşam dönmeyi planlıyorlar." Amanda, Faith'in köyde kalma fikrini değiştirdiğine ve Grace ve Trevor'la birlikte dönmeyi planladığına dair kısa bir dua etti. "Onlarla Rutherford'ların balosunda buluşacağız. Bize katılmak ister misiniz?"

Bir top. Gareth neredeyse yüzünü buruşturacaktı. Toplumun dikkatli bakışları altında karısıyla yüz yüze gelmek pek çok nedenden ötürü cazip gelmiyordu ama pragmatik yönlerini de takdir etmek zorundaydı. Eğer etrafları yüzlerce insanla çevrili olsaydı, karısının onu görmezden gelme ihtimali çok daha düşük olurdu. Her zaman doğru olan Roth Markizesi'nin her koşulda en iyi yüzünü ortaya koyacağına güvenilebilirdi.

Evet. Düşündükçe baloya gitmenin daha iyi bir seçenek olduğunu fark etti. Kız kardeşinin evine haberli bir ziyaretten kaçınılabilirdi; halka açık bir etkinlikte beklenmedik bir buluşma onu doğrudan

eline tutuşturdu. Kararını veren Gareth, davet için baldızına teşekkür etti ve katılmayı kabul ederek ayrıldı.

Karısıyla olan sorununu şimdilik, en azından kendi zihninde halletmiş olan Gareth, kasabadaki evine dñnerken, sekreterlik pozisyonunu doldurmak için sabah görüőeceeđi adamlarla ilgili aldığı tavsiye mektuplarını okudu. Adayların hepsi makul ölçüde nitelikli görünüyordu. Başvurana övgüler yağdıran mektupları çoktan elinin tersiyle itmiş, bunun yerine yetkinlik ve organizasyonu kesin kelimelerle özetleyenlere odaklanmıştı. Hızlı ve verimli birini istiyordu. Sevimli birini değil.

Araba evine yaklaşırken yavaşladı. Gareth mektupları kolunun altına sıkıştırdı ve inmeye hazırlanırken son zamanlarda sadeliğe olan bu yönelimi üzerine düşündü. İki yıldan daha kısa bir süre önce olduğu gibi eğlence düşkününü bir şakacıyla çeliştiği kesindi. Kapıyı açıp basamakları indiren uşağa başıyla selam verdi ve yavaşça içeri girdi.

Çiçek yerine Faith'e verdiği ağaç fuayede durmuş, onunla alay ediyordu ve hayatındaki değişimin, onun karısı olabileceeğini hayal bile etmeden çok önce karısıyla başladığını fark etti; kız kardeşinin düğününde söylediği sert sözler aklından çıkmamıştı. Kısa bir süre sonra miras ve tüm sorumlulukları onu takip etmişti. Olgunlaşmaya zorlanmıştı.

Uzandı ve ağacın özenle bakımlı dallarından birine dokundu, hala sipariş ettiği aptal kurdelelerle süslüydü. Belki de, diye düşündü kendi kendine, biraz *fazla* ciddilemişti.

Otuz -iki

Anlaşıldığı üzere, Gareth iyi bir ruh haline girmeyi gülünç derecede kolay buldu. Amanda'nın neşeli, rahat şakaları rahatlatıcı, kahkahaları bulaşıcıydı. Jon her zamanki gibi mesafeli dursa da, Gareth kendini aylardır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu.

Daha iyi bilmeliydi.

Oraya varmalarının üzerinden on dakika bile geçmemişti ki, Leydi Cleo Egerton tam yol ilerleyen bir gemi gibi ona doğru yaklaştı, cafcıflı sarığındaki tüyler çaresizce sallanıyordu. Gareth onun yaklaşmasını izlerken gülümsemesinin bozulduğunu hissetti, bir gözü de acımadan kullandığı bilinen abanoz bastonundaydı. Ona nazıkçe bir selam vermek için ağzını açtı ama kadın ona hiç fırsat vermedi.

"Sen." Bu tek kelime inkâr edilemez bir suçlamaydı.

Gareth başını saygıyla eğdi. "Leydim."

Cleo dilini şaklattı, hayal kırıklığı çizgili yüzüne kazınmıştı. "Huntwick'in Grace'le işleri bu kadar berbat etmesinden sonra senin için büyük umutlarım vardı."

Gareth bir kaşını kaldırdı. "Başarılı bir evliliğin berbat olduğunu söyleyemem."

Zafer kazanmışçasına saldırdı. "Peki başarısız bir evliliğe ne diyorsunuz?" Kaşlarını kaldırdı ve ona sert bir bakış attı, kendi evliliğine yaptığı inkar edilemez gönderme dile getirilmemişti.

Gözleri soğudu. "Her zamanki gibi," diye karşılık verdi.

Yem.

Cleo yılmadı. Daha yakına eğildi ve gözlerini kısarak onun gözleriyle baktı, sonra başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla bu aptalca düzenleme hakkında bir şeyler yapmaya karar vermişsiniz." Bastonunu kolunun altına sıkıştırdı ve türbanını düzeltmek için uzandı. "Güzel."

Amanda tüm bu konuşmaları eğlenerek izledi ve gözlerini Gareth'tan ayırmadı. Kayınbiraderinin öğleden önceki konuşmalarında takındığı tavrın şimdi değişmiş olması kaçmamıştı. Olayları enine boyuna düşündüğü açıktı, bu da bir karakter özelliğiydi.

Yıllardır sahip olduğu. Planı ne olursa olsun, aceleci ya da düşüncesiz bir davranış içermeyecekti.

"Huntwick Kontu ve Kontesi!"

Merdivenlerin başındaki kâhyanın bağırarak yaptığı anonsla Amanda gözlerini kayınbiraderinden kaçırdı ve Trevor ile Grace belirirken nefesini tuttu. Durakladılar ve aşağı inmeye başladılar. Bir an sonra Faith görüldüğünde nefesini bıraktı.

"Roth'un Markizesi!"

Gareth, karısının dengeli inişini izlerken göğsünün ortasında başlayıp dışarıya doğru yayılan bir sükûnet hissinin onu sardığını hissetti. Gözleri yumuşayarak sıcak bir çikolataya dönüştü ve bunu yaptığını fark etmeden önce merdivenlere doğru istemeden bir adım attı. Durdu, kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı ve Amanda'yla göz göze geldi. Yüz ifadesi sempatikti.

Kendine biraz kızan Gareth girişe doğru baktı. Faith balo salonunun zeminine ulaşmış ve merdivenlerin yakınında konukları selamlayan kız kardeşi ve eniştesine katılmıştı.

Trevor'ın gözleri odayı taradı ve Gareth'a geldiğinde şaşkınlıkla genişledi. Başını Faith ve Grace'e doğru eğdi, sonra Gareth başını salladığında belli belirsiz başını salladı, henüz burada olduğunun onlara söylenmemesi gerektiğini zımnen kabul etmişti. Onlardan uzun süre saklanamayacağından değil.

Odanın diğer ucundaki Horatio Grimsby de Faith'in girişini görmüştü ve kocasının varlığından oldukça haberdardı, dikkatle her şeyi izliyordu. Roth Markisi'nin gelişini kızgınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla fark etmişti. Adamın karısını almaya gelmiş olması mantıklı geliyordu. Hiçbir erkek, özellikle de böylesine güçlü ve itibarlı biri, dünyanın onun özel ilişkileri hakkında spekülasyon yapmasından hoşlanmazdı... ve Faith de onun hakkında ne hissettiğini açıklamakta pek temkinli davranmamıştı. Hayır, Horatio bunu düşündükçe, Faith'i ona karşı hislerini gizlemesi gerektiği konusunda uyarmak için bir fırsat bulması gerektiğini daha iyi anlıyordu. İhtiyacı olan son şey, şafaktan önce kalkıp yirmi adımda tabancalarla kocasıyla yüz yüze gelmesini gerektirecek bir duruma sokulmaktı.

Gözlerini iki grup arasında gezdirerek zamanını ölçüyordu. Huntwick Kontu sevecen bir gülümsemeyle karısının elini öperek kız kardeşlerden ayrıldığında geldi. Horatio kontun kalabalığın arasından Gareth'a doğru ilerleyişini izledi, sonra dikkatini tekrar

Grace ve Faith. Kollarını birleştirmişler ve ters yönde yürüyorlardı. Faith kocasının da olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Horatio hızla çiftin önünü kesmek için harekete geçti ve hanımları dans pistinin kenarına ulaştıkları anda yakaladı. "İyi akşamlar, Leydi Roth, Leydi Huntwick." Gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itti ve hafifçe eğildi.

Faith ona gülümsedi. "İyi akşamlar Lord Jameson. Umarım balonun tadını çıkarıyorsunuzdur?"

Grace de Lord Jameson'a gülümsedi ama bu daha mesafeli ve kibar bir gülümsemeydi. Faith'le Horatio'nun ilgisinin biraz fazla belirginleştiği konusunda konuşmak istemişti ama Pelthamshire'da kaldıkları kısa süre boyunca onunla yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı ve bu kesinlikle Trevor'ın önünde yapmak isteyeceği bir konuşma değildi. Faith'in, başkalarının nezaketinden pek hoşlanmıyor gibi görünen bir adama dostça davranmaktan başka bir şey yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Grace'e göre Jameson kız kardeşinin nazik yardımseverliğinden faydalanıyordu.

"Sizi bir dans için rahatsız edebilir miyim, Leydi Roth?"

Faith umutsuzca bir bahane ararken yüzündeki gülümsemeyi korudu. Ancak hiçbirisi ortaya çıkmadı, bu yüzden görev uğruna tek bir dönüşe razı oldu. "Teşekkür ederim," dedi nezaketle. "Bu çok hoş olurdu lordum."

Grace gözlerini devirdi ve kız kardeşi dans ederken konuşacak birini bulmak için etrafına bakındı. Birkaç tanıdığına başıyla selam verdi ve Cleo Teyze'nin yanında bir grupta birlikte duran Amanda Lloyd'u gördüğünde içten bir gülümsemeye kapıldı. Ama Amanda'nın sağına baktığında nefesini içine çekti ve gözlerini odanın öbür ucundaki gruptan ayıramadan Faith'in koluna uzandı.

"Faith!" diye tısladı, sonra daha acil bir tonda tekrarladı. "Affedersiniz," dedi kız kardeşi Horatio'ya ve dikkatini başka yöne çevirdi dikkat. "Bu da ne böyle?"

Grace dirseğiyle onu kaburgalarından dürttü ve başını Faith'in bakmasını istediği yöne doğru salladı. Faith kız kardeşinin bakışlarını takip etti.

Onu iyi tanımayan biri için, Faith'in kocasını taşrada güvenle saklandığını düşündüğü Londra'da görmeye herhangi bir tepki vermediği anlaşılırdı. Ancak Grace kız kardeşini oldukça iyi tanıyordu. Dudaklarının neredeyse görünmez bir şekilde gerildiğini fark etmişti,

duruşunun ani soğuk mükemmelliği. Faith neredeyse krallara layık bir şekilde öfkelenmişti. Ve tam onu gördüğü anda Gareth'in da ona bakıyor olması hiç yardımcı olmamıştı. Kıpırdamadı, gözlerini kaçırmadı. Sadece Faith'in ne yapacağını görmek için bekledi.

Faith onun varlığını kabul etmek için başını sallamak yerine sıkıca gülümsedi, sonra eğilip kız kardeşine bir şeyler fısıldadı. Sonra da elini Jameson Kontu'nun koluna koydu ve onunla birlikte dans pistine doğru yürüdü.

Gareth karısının ve dans partnerinin dans etmeye başlamasını izledikten sonra arkasını döndü. Faith'in kız kardeşi gelip onu selamlayana kadar soğuk ve öfkeli olduğu gerçeğini kabullenemedi. Onun sıcak merhabasına sıkıca başını salladı ve dans pistinde tekrar karısını aradı. Karısı Horatio'ya gülümsüyor, dans ederken onunla hararetli bir sohbete dalıyor ve ona doğru tek bir bakış bile atmıyordu. Vals sona erip hain karısı ve Jameson birlikte pistten ayrılana kadar izlemeye devam etti. Görünüşe göre Faith'in sevgilisini bulmuştu.

"Affedersiniz," dedi Gareth, sesi kısıktı. "Biraz hava almak için dışarı çıkacağım."

Grup onun gidişini izledi. Trevor ve Jon eşlerinin başlarının üzerinden birbirlerine bakarak, bu işe karışmanın gerekli olmadığı konusunda sessizce hemfikir oldular. Grace ve Amanda ne düşüneceklerinden emin değildi.

"Dürüst olmak gerekirse Grace, nasıl *yapabilir*?" Amanda fısıltıyla sordu.

Grace başını salladı. "Bence bilmediğimiz çok şey var. Onları bir araya getirmenin, etkileşime geçmelerini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız."

Amanda başını salladı. "Önce Gareth gidecek. Sadece ona kızgın değil; bir şeye de kırgın. Bana ne olduğunu söylemedi ama davranışlarının arkasında birbirini çok iyi tanımayan bir karı kocanın tartışmasından çok daha fazlası var."

"Onu seviyor," diye söz verdi Grace . "O da onu seviyor," diye onayladı Amanda.

İkili, Horatio'yla dansını bitirmiş olan ve şimdi tek başına ayakta duran, etrafını saran insan kalabalığının ortasında bir şekilde tamamen kaybolmuş görünen Faith'e baktı.

"Teras mı?" Grace kararlı görünüyordu.

"Teras," diye kabul etti Amanda ve kocalarına tek kelime etmeden yola koyuldular.

Adamlar onların gidişini izledi. "Bu iyi bir şey olamaz," dedi Trevor. Bir kaşını kaldırdı ve Amanda'yla birlikte Faith'e doğru ilerleyen karısının kendine özgü altın sarısı saçlarına baktı. Jon başını salladı. Kadınlar hedeflerine ulaştılar ve her biri bir kolunu Faith'in koluna dolayarak onu amansızca gidecekleri yere doğru sürükledi.

"Teras mı?" Jon'un sesi acımasızdı.

Trevor başıyla onayladı. "Teras. Kesinlikle," diye yanıtladı.

Faith gülerek, "Ama ben daha yeni *geldim*," diye itiraz etti. "Henüz temiz havaya ihtiyacım yok."

Grace kararlı bir tavırla, "Dansınızdan sonra kızarmış görünüyorsunuz," dedi.

"Evet," diye kabul etti Amanda. "Biraz gece havası yanaklarına yeniden güller kondurmak için birebir."

Faith bir kaşını kaldırdı. "Kızarmış ve solgun muyum?"

"Şey," diye kekeleydi Amanda. "Solgun bir yüzün var. Altında... um... kızarmış." Yardım için Grace'e baktı.

Grace . "Bu işte pek iyi değilsin."

Faith aniden durdu ve arkadaşıyla kız kardeşi arasında bir ileri bir geri baktı. "Gareth terasta mı?"

Komplocular suçlulukla birbirlerine baktılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Oraya gitmeyeceğim. Onu bu gece ya da başka bir gece görmeye hiç niyetim yok." Faith kollarını onlarınkinden çekti ve uzaklaşmak için döndüğünde yolunun Trevor ve Jon tarafından kesildiğini gördü. "Oh, Tanrı aşkına! Siz de mi bu işin içindesiniz?" Kollarını kavuşturup etrafına bakındı ve diğer balo katılımcılarının ilgili bakışlarını fark etti. "Dikkat çekmeye başlıyoruz."

Grace muzip bir sırıtışla, "Terasa çıkmak için bir neden daha," dedi.

"Sus, Grace," dedi Amanda ve Trevor birlikte.

"Terasta ne var?"

Faith kocasının sesiyle kaskatı kesildi ve etrafında döndü. Grubun geri kalanına küçümseyen bir bakış fırlattı ve çenesini kaldırdı. "Temiz hava, lordum," diye cevap verdi. "Görünüşe göre oldukça kızarmışım ve buna ihtiyacım . Bana izin verir misiniz lütfen?" Küçük bir yarım reverans yaptı, gözlerini kız kardeşine dikti ve Fransız kapılarından kaçmak için grubun etrafından dolaştı.

Grace onu takip etmek için hamle yaptı ama Gareth kolundan yakaladı. "Ben giderim. Bunun halledilmesi gerekiyor."

Dışarı çıktı ve kapıları arkasından kapatarak içerideki balonun sesini bastırdı. Faith görünürde yoktu. İçini çekti ve terastan aşağı, gölgeli bir oyuk bulacağını bildiği sol tarafa doğru yürüdü.

Faith yaklaşan ölçülü ayak seslerini duydu ve gözlerini kapadı. Bu başa çıkmaya hazır olduğu bir karşılaşma değildi. Hayatında bir kez olsun, bir sorunu çözmek yerine ondan kaçmak istemişti ve bu soruna sonsuza dek sırtını dönmek niyetindeydi. Gareth onu bir sevgilisi olmakla suçladıktan sonra hissettiği türden bir acıyı bir daha asla hissetmek niyetinde değildi.

"İnanç."

Gözlerini açtı ve iç çekti ama ona bakmadı. Onun yerine karanlığa baktı. "Evet, lordum?"

Tanrım, çok güzeldi. Garip bir şekilde boğazını temizledi ve kızın kendisine resmi bir şekilde hitap etmesinden dolayı içten içe irkildi. "Belki yeniden başlayabiliriz diye düşünmüştüm."

Faith başını hafifçe salladı ve yere baktı. "Hayır, lütfen," dedi, sesi alçaktı.

Gareth doğru duyduğundan emin olamayarak öne doğru eğildi. "Hayır mı?"

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. Gözleri berrak ve sakindi. "Hayır. Biz sürekli 'yeniden başlıyoruz'. Ne olmamı istersen o olacağım, Gareth. Karın, eski karın, hangisi olursa. Ama bir daha asla seninle *birlikte* olmayacağım."

Gözlerini kısmıştı. Bu hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Özür dilemeyi, belki ikna etmeyi ve baştan çıkarmayı düşünmüştü. Kadının işbirliği yapmayı kesinlikle reddedeceğini düşünmemişti. Ya da bunun kendisini bu kadar zor durumda hissettireceğini. Ona sert bir bakış attı. "Gerçekten başka seçeneğin yok, Faith."

"Yasal olarak, hayır. İstemiyorum. Ama bana anlattıklarınızdan sevgisiz bir evliliğe hapsolmak istemediğinizi biliyorum. Ailenin sahip olduğundan daha azını istemiyorsun."

"Beni sevmediğini mi söylüyorsun? Asla sevemeyeceğini mi itiraf ediyorsun?"

Faith boğazındaki ani yumruyu yutkunarak geçiştirdi, kalbi küt küt atıyordu. Başını iki yana salladı. "I-"

"Söyle!" diye ısırdı. Gözleri bu gölgeli kuytuda parıldayan koyu bir obsidyendi ve ona doğru bir adım attığında Faith içgüdüsel olarak geri çekildi. "Bana söylemek zorundasın."

Hem Gareth'a hem de onun karşısında neredeyse sinmiş olduğu için kendisine karşı öfkesi alevlendi. Kendini tam boyuna çekti ve öne doğru eğildi. "Seni sevmiyorum." Sesi, kararlı ve kendinden emin, sessizliğin içinde çınladı. "Asla sevmeyeceğim."

Gareth ilerleyişini durdurdu ve kadının gözlerinin içine sertçe baktı. Dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup taşıyorlardı, acı içindeydiler, sert sözleriyle çelişiyorlardı. Bu onu şaşırttı. "Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil," diye karşılık verdi, sesi yorgundu. İleri doğru yürüdü, adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam onun önüne geçti. "Bırak beni, lütfen."

"Hayır." Çenesinde bir kas çalıştı. Başının üzerinden korkuluğun ötesindeki karanlığa baktı. "Beni sevmemen önemli değil. Sen benim karımsın ve seni eve götürüyorum."

Başını tekrar, daha sert salladı. "Hayır. Gitmeyeceğim."

"Gideceksin." Kadının üst kolunu kavradı. "Seçim senin: İtibarını kurtarmak istiyorsan kendi isteğinle gelebilirsin ve sevgilinle dans ederken ona gülümsediğin gibi bana da gülümseyebilirsin." Onu yakından izledi. "Ya da seni buradan sürükleyerek çıkarabilirim. Gerekirse seni omzumun üzerinden atarım. Öyle ya da böyle, benimle eve geliyorsun. Bu gece."

Faith dudaklarını birbirine bastırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sen... alçaksın," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, sesi küçümsemeyle doluydu. "Ama isteyerek gideceğim. Şimdilik."

"O zaman gülümseyin, Leydi Roth. Gidip vedalaşalım." Gareth kenara çekilerek kadının geçmesine izin verdi ve onu içeri kadar takip etti.

Ne marki ne de markiz tarafından görülmeyen Horatio Grimsby gölgelerin arasından çıktı ve gözlerini Gareth'ın sırtına dikerek onların gidişini izledi.

Otuz üç

Balo ile Gareth'in evi arasında fazla bir mesafe olmamasına rağmen, akşam trafiğinin her zamanki sıkışıklığı yolculuğu rahatsız edici derecede uzatmıştı. Faith ve Gareth sessizce, gözlerini kaçırarak, birbirlerinden başka her yere bakarak yol aldılar. Gareth birkaç kez sanki bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi. Faith ilk seferinde tepki olarak sıçradı. İkincisinde ise sadece gözlerini kırıştırdı ve pencereden dışarı baktı.

Eve vardıklarında Gareth arabadan indi ve Faith'in inmesine kibarca yardım etmek için uzandı. Faith onun elini tuttu ve zarifçe aşağı indi, sonra da merdivenlerden yukarı çıkmasına ve uşağın aracın geldiğini duyduğunda açtığı kapıdan geçmesine izin verdi. Faith tek kelime etmeden şalını teslim etti ve kâhyanın bundan sonra ne olacağını söylemesini beklemeye koyuldu.

Gareth bir elini kızın sırtına koyarak onu antreden kıvrımlı merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Faith sordu.

"Benim odama."

Faith merdivenleri çıkarken yarı yolda durdu. "Seninle yalnız kalmak istemiyorum."

Gareth kaşlarını kaldırdı. "Ve hizmetkârların konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemiyorum."

Kaşlarını çattı. Adamın sözleri çok mantıklıydı. Yine de... "Eminim gidebileceğimiz ve duyulmayacağımız başka bir yer vardır." Adamın sırtındaki elinin baskısıyla bir adım daha attı. "Bahçeler olabilir," diye teklif etti.

Gareth, karısı olmasına rağmen Kasaba'daki evine hiç gelmediğini hatırlatan bu söz karşısında yüzünü buruşturdu. "Burada bahçe yok, Faith. Bunu geliştirmekle ilgilenebileceğini düşünmüştüm."

Faith'in kalbi burkuldu. Burada güzel bir şey yaratmak, burayı hem kendi evi hem de Gareth'in evi yapmak için özgür bırakılma düşüncesi çok hoşuna gidecek bir şeydi. Bu tür düşüncelerle dikkati dağılmış bir halde merdivenleri çıkmaya devam etti ve Gareth'in onu halı kaplı koridordan odasına götürmesine izin verdi.

İçeri girdikten sonra kapıları kapattı ve yüzünü ona döndü. "Şimdi açıklamanı dinlemeye , Faith."

Bir anda tüm küçük ev hayalleri uçup gitmiş, yerini Rothmere'den ayrıldığından beri içinde barındırdığı bıkkınlık dolu öfke almıştı. Çenesini kaldırdı ve teslimiyet içinde ona baktı. "Ne söylememi istediğinize dair hiçbir fikrim yok lordum."

"Bana nedenini söyleyerek başlayabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Size var olmayan bir şey için açıklama yapamam. Asılsız suçlamalara karşı kendimi savunmak da istemiyorum."

"Suçlamayı hiç reddetmediniz." "İnkâr edecek bir şey yok."

Gareth uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun prenses?"

Faith derin bir nefes aldı. "Eve, Pelthamshire'a gitmek istiyorum. Kalmak için."

Gözlerini kısmıştı. "Niyetin evliliğimizin öylece durgunlaşmasına izin vermek mi? Ben kendi hayatımı yaşarken sen kendi hayatını mı yaşayacaksın?"

Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı ve Faith onun birkaç kelimesinin her birinin altında yatan öfkeyi hissetti. Yine de pervasızca ileri atıldı, sesi sadece biraz titriyordu. "Bir metres edinmeye karar vererseniz diğer tarafa bakmaya tamamen istekli olurum lordum."

Yüzeyin hemen altında kaynayan öfkesi aniden kaynama noktasına ulaştı. Gareth ona doğru bir adım attı. "Bu senin için hoş olmaz mıydı prenses?" Sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sevgiliniz sizde kalabilir ve benim de bir sevgili edindiğim gerçeğiyle beni bir varisten mahrum bıraktığınız için duyduğunuz suçluluk duygusunu yatıştırabilirsiniz."

Faith hiçbir şey söylemedi ama yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi ve elleri yanlarında küçük yumruklar haline geldi. Adam bir adım daha attığında geri çekilme dürtüsüne direndi.

"Hâlâ inkâr etmiyor musun?" Uzandı ve eliyle çenesini kavradı.

Korku dolu bir tepkiyle nefesi kesildi ama adamın gözlerine cesurca baktı. "Kanıtınız yok."

Onun sözleri üzerine Gareth gülümsedi. Yavaşça, öfkeyle. "Kanıt," diye tekrarladı. "Benden bunu da esirgedin, değil mi?" Ama kanıt bulabilirdi... hem de kolayca. Bekçinin odasında ona nasıl karşılık verdiğini hatırladı.

ve bu tepkiyi tekrar uyandırabileceğini biliyordu, özellikle de bunun geldiğini görmediyse.

Kasıtlı olarak çenesini bıraktı ama elini çekmedi, onun yerine yumuşak bir şekilde yanağını okşamak için kaydırıldı.

Faith kocasının aniden yumuşayan dokunuşuyla irkildi. Nefesini tuttu, gözlerini onunkilerden ayırmamaya çalıştı, sonra hissettiği ani belirsizliği görmesinden korkarak gözlerini kapattı. Kalbi, duyacağından emin olduğu kadar sert çarpmaya başlamadan önce biraz çırpındı. "Ne yapıyorsun?"

"İnanç..."

Adının dudaklarından dökülen yumuşak sesle gözleri fal taşı gibi açıldı. "Efendim?" Sesinin soluk soluğa çıkmasından nefret ediyordu, zeminin altından kaymasından nefret ediyordu, dengesini korumak için uzanıp elini onun göğsüne koymasına gerektiği gerçeğinden nefret ediyordu.

Elini kendi eliyle kapattı, başparmağıyla yanağını okşamaya başladı. "Seni öpeceğim," diye uyardı ve bir adım daha yaklaştı.

"Hayır!" diye karşı çıktı ama adam yüzünü iki elinin arasına alıp öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Kontrolü ele geçirmek için son bir kez daha mücadele ederken boğazından küçük, yumuşak bir ses, neredeyse bir inilti çıktı.

Mücadele kısa sürdü. Adamın kokusu onu ele geçirmiş, düşünmesini imkânsız hale getirmişti. Tek yapabildiği tepki vermek ve içgüdülerini takip etmektir. Bir iç çekişle onun karşısında eridi, ellerini göğsüne doladı ve başını arkaya yatırdı. Karşılığında onu öptü, dudakları onunkilerin içinde eridi, diğer her şey yok oldu. Onu daha da öptü, evliliklerinin sevgi ve nazik bir güzellik içinde geçeceğine dair tüm umutlarını ve hayallerini bu öpücüğe döktü. O da onu öptü, neye yol açtığını bilmeden.

Gareth onu kendine yaklaştırdı, bir elini ensesindeki saçlara soktu ve dilini dudaklarının arasındaki kıvrım boyunca kaydırıldı. Kadın hemen dudaklarını onun için ayırdı.

"Evet," diye mırıldandı. "Öp beni prenses. Aynen ."

Yumuşakça, utangaçça, dili onunkiyle buluştu. Gareth inledi ve öpücüğü derinleştirdi, dili kızın ağzının içine daldı, onu tattı ve bir karşılık vermesini sağladı. Öpüşmeyi kesmeden onu kollarına aldı ve onunla birlikte yatağa doğru yürüdü.

"Gareth?" Gareth onu yastıklara yatırırken dudaklarını yanağında gezdirdiğinde adını belirsizce fısıldadı. Adamın elleri bir an uzaklaştı ve kız biraz inledi. Temas kaybı kısa sürdü,

Yine de, adam ona yatakta eşlik edip yanına uzandığında korkuları yok oldu.

Yanağına düşen saçlarını usulca düzeltti. "Çok güzel," diye mırıldandı. Tutkuyla kararmış gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve kız bunu kastettiğini anladı. Ona doğru döndü ve yanağını gömleğine yasladı. Adam elini onun yüzünden çekip ağır ve sıcak bir şekilde göğüs kafesine yerleştirdi. Şefkatle, altın sarısı başının tepesini öptü, onu baştan çıkarma niyetiyle yola çıkmış olmasına rağmen, şimdi onun masum, bilmeden verdiği tepkilerle baştan çıkarılan kişi haline geldiğini biliyordu.

"Faith, beni dinle."

Başını salladı, yanağı usulca adamın göğsüne sürtündü.

"Senin rızan olmadan bunu yapmayacağım." Hareketsiz kaldı, nefesini tuttu. "Kız kardeşine verdiğim sözden beni azat etmeni istiyorum."

Faith alt dudağını ısırdı ve düşünmeye çalıştı, ama ona bu şekilde bastırıldığında, onu içine çekebildiğinde, onun sıcaklığından ve gücünden yararlanabildiğinde bu çok zordu, çok zordu. İlk tartışmalarından beri hissettiği yalnızlık azalıyordu ve bunu geri istemiyordu, o esneyen boşluğu bir daha asla hissetmek istemiyordu. Ve yine de...

"Korkuyorum," diye fısıldadı küçük bir sesle.

Gareth'ın kalbi kaburgalarına çarptı. Kızın ona ihanet ettiğini, yalan söylediğini ve yemininden vazgeçtiğini unuttu, tamamen unuttu. O anda, tüm dünyada istediği tek şey onu korumak, bu güzel kızın her şeyden, hatta kendisinden bile güvende hissetmesini sağlamaktı.

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi boğuktu. Biraz geri çekildi. "Baksana Ben.

"Faith yüzünü kaldırdı, gri gözleri kırılganlıkla parlıyordu.

"Şimdi sahibiz," dedi. "Ve sonsuza dek sahip olacağız." Durakladı, aradı sarsıcı ya da incitici olmayan kelimeler için. "Birbirimize yaptıklarımızı ve söylediklerimizi değiştiremeyiz. Sadece unutmaya çalışabiliriz... eğer isterseniz."

Yavaşça başını salladı. Onu verdiği sözden kurtaracak sözleri söylemek için ağzını açtı, sonra durdu. "Biz-?" Sorusunun ortasında durdu, elini kaldırdı ve titreyen parmaklarını usulca onun dudaklarına yerleştirdi. "Evet," diye mırıldandı, kendi yarım kalan sorusunu yanıtladıktan sonra, "Evet, *lütfen*," diye ekledi.

Gareth inledi ve kızın parmak uçlarını öptü, sonra korkularını kovan ve kalan her şeyi kovan uzun, uyuşturucu bir öpücükle dudaklarını tekrar aldı.

Şüphe. Ağzı onun çenesinden ayrıldı ve boynunun ince sütunundan köprücük kemiğine doğru bir his yolu açtı. Dudaklarını köprücük kemiği boyunca gezdirdi ve narin kemiğin aldatıcı gücünün üzerindeki yumuşak teninin verdiği hissin tadını çıkardı.

Faith saf bir zevkle soluk soluğa kaldı, sıvı sıcaklığın varlığının merkezinden çözüldüğünü ve saran his dalgaları halinde dışarıya doğru çiçek açtığını hissetti. Her santimi canlı hissediyordu. Teni farkındalıkla karıncalanıyor, dokunulmaya susamıştı. Elleri ona dokunma ihtiyacıyla neredeyse ağrıyordu, bu ihtiyacı onun da paylaştığını biliyordu.

Gareth'ın bir elini gövdesinden yukarı kaydırıldığını, bir an durakladığını ve devam ettiğini hissetti, parmaklarının hareketi sonunda hafifçe kıvrılıp göğsünü okşarken durdu. Sırtını dikleştirdi ve hassas tümseği Gareth'ın avuçlarının içine doğru daha sıkı bir şekilde kaldırdı.

Gareth karısının göğüs ucunun gururla kalkıp elbisesinin kumaşı arasından elinin ortasına bastırıldığını hissetti ve daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Onun tenini kendi teninde hissetmeye, elleriyle -ve dudaklarıyla ve diliyle- onun tüm gizli, hassas yerlerini bulmaya ihtiyacı vardı.

Sabırsızlıkla kadının korsajını çekiştirdi ve kremi göğüslerinden biri serbest kalana kadar narin kumaşı aşağı çekti. Başını eğdi ve esmer pembe ucu ağzına götürdü. Faith usulca haykırdı, tepki olarak çıkardığı tatlı bir ses farkındalığına sızdı ve uyarılmasını güçlendirdi. Meme ucunu serbest bıraktı, son bir kez yaladı ve başını kaldırdı.

"Sizi görmek istiyorum. Hepinizi." Sesi arzudan boğuk, ağrıyan ihtiyaçtan pürüzlüydü.

Faith gözlerini hafifçe açtı, biraz gülümsedi. "Şimdi mi?" Aslında bu bir soru değildi. Kendini hiç bu kadar sıcak, bu kadar durgun hissetmemişti ve bunun hiç bitmesini istemiyordu. Kocasının elleri ustalıkla hareket ederek onu elbisesinden, kombinezonundan ve çoraplarından kurtardı. Kadının etinin her bir parçasına öpücükler konduruyor, onu yaratmaya başladıkları büyüünün içine daha derinden çekiyordu.

Onu giysilerinden kurtardıktan sonra, kendi giysilerini çıkarmaya başlarken ona gülümseyerek baktı. Faith yan tarafına kıvrıldı ve onu izledi, gözleri merakla doluydu. Evlendikleri gece onu kısa bir süre çıplak görmüş ve utanarak gözlerini kaçırmıştı. Bu kez böyle bir şey istemiyordu, aralarında gizli ya da yanlış hiçbir şey olsun istemiyordu.

Yatağa döndüğünde, bir elini kızın yan tarafına koydu ve onu sırt üstü yatırdı. Elleri usulca teninin üzerinde gezindi. "Sana dokunmayı seviyorum prenses," diye fısıldadı, sesinde bir huşu notası vardı. "Sen

Karanlık olduğum yerde çok adil." Parmaklarını kadının karnında gezdirdi. "Benim benimle seninki arasındaki kontrast çok güzel."

Faith cevap olarak elini onun göğsünün ortasına koydu ve başını salladı. Kıvrıcık salar parmaklarının birleştiği yerde oluşan damarları gıdıkladı ve gülümsemesine neden oldu. Gareth elini yavaşça aşağı kaydırđıđında bu gülümseme yerini şaşkınlığa bıraktı. İğdsel olarak bacaklarını kapatmak için hareket etti, sonra durdu ve kendini rahatlamaya zorladı.

Ve sonra hiç düşünemedi. Adam ona dokundu, elleri kaygan kıvrımlarının içinde ve üzerinde aşağı doğru kayıyordu, ta ki kadın zevk içinde kıvrınana, varlığından haberdar olmadığı duygularla alkalanana kadar. Parmakları dans etti ve onu... *Neyin* sınırına getirdi? diye merak etti.

Durdu ve onu usulca okşadı, yüzünü izledi, o tatlı patlamanın başlangıcını bekledi. Neredeyse oraya vardığında durdu ve biraz daha izledi. Kadın sakinleşti, uçurumun kenarından uzaklaştı. Ona soru sormak için dudaklarını araladı ama adam tekrar başladı, bu sefer onu çığlık atana, dünyası dönene, ırpınana ve ters yüz olana kadar yukarı ve aşağı götürdü.

Sonunda Faith sakinleşti ve gözlerini açtığında onu izlerken buldu, ağzında küçük bir gülümseme oynayıyordu. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve "Seninle sevişmek istiyorum," dedi.

Faith başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Gareth elini onun üzerine koydu, parmaklarını onun uyarılmışlığının sert kanıtlarının etrafına sardı. Gözleri merakla doldu ve parmakları onun etinin üzerinde gezinirken izin verdiği özgürlüğün tadını çıkardı.

"Mermerin zerindeki gl yaprakları gibi," diye fısıldadı, sonra kızardı ve dudağını ısırđı. Tepkisini lmeye çalışarak ona baktı ve nefesini tuttu. Yarı kapalı göz kapaklarının altından kahverengi gözleri parlıyor, çikolata rengi derinliklerinde tutku ve ihtiyaç kıvılcımları akıyordu. Onu bir kez ve sonra bir kez daha okşadı, ta ki adam onun adını homurdanana ve bir sonraki vuruşuna doğru yükselene kadar.

Gareth tüm bunlara birak dakika daha katlandı, onu alma, içine girme ve onu tohumuyla doldurma dürtüsünü kontrol etmek için savaştı. Artık dayanamayacak hale gelene kadar, anlamadığı ateşleri masumca körükleyen parmaklarının ıldırıtcı hissinin tadını çıkarmak için kendini zorladı. Ayağa kalktı ve kızın dudaklarına sert, sahiplenici bir öpücük kondurarak onu tekrar yatağa, altına yatırdı. "şimdi prenses," diye fısıldadı, sesi ısrarlı, ağrıyan bir ihtiyaçla gergindi.

Yavaşça onu yastıklara doğru itti ve bacaklarının arasına yerleşti, sertliği vücudunun girişinde duruyordu. Onun gözlerini kendi gözleriyle yakaladı, güven dolu, gümüşi derinliklerine dalmasına izin verdi ve sonra bir kez iterek vücudunun derinliklerine daldı.

Faith'in yüzü buruştu ve keskin, acı dolu bir sesle haykırdı.

Gareth kendini sert ve hareketsiz tuttu, sonra gözlerini kapadı ve başını geriye attı. Boynundaki kaslar gerilmiş, yüzü işkence görmüş bir suçlama maskesine dönüşmüştü. "*Aman Tanrım!*" diye nefes aldı, sonra kendini altında şok olmuş ve kıpırdamadan yatan kıza bakmaya zorladı. Dikkatle, kızın yanındaki yatağa uzandı, hâlâ kızın bedenine bağlıydı ve onu kollarının arasına aldı.

"Faith?"

şimdiden acısı azalmaya başlamış, yerini ilk kez doldurulmanın verdiği tuhaf gerilme hissine bırakmıştı. Gözleri onunkilerle buluştu, sorguluyordu ve kıpırdandı. Gareth inledi. "Yapma... Oh, lütfen yapma," diye nefes aldı.

Gözleri bulutlandı ve adam dudaklarını usulca alnına dokundurdu, iki eliyle saçlarını geriye doğru düzelitti ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Onu şefkatle öptü ve içinde dikkatle hareket etmeye başladı. Kızın nefesi kesildi ve kesici dişlerinin alt dudağını hafifçe ısırđığını hissetti. "Evet, prenses?"

"Evet," diye cevap verdi nefes verirken adamın ağzına karşı.

Gareth kalçalarını esnetti ve bir elini kızın ince kıkına yerleştirip baskı uygulayarak ona kendisiyle birlikte nasıl hareket edeceğini öğretti. "Birlikte, aşkım," diye fısıldadı.

Kız yetenekli bir öğrenciydi ve çok geçmeden kısa nefesleri önce , sonra da inlemelere dönüştü. İkisi bir arada hareket ediyordu, ikisi de birinin nerede durup diğerinin nerede başladđını kestiremiyordu, aralarında kelimeler yuvarlanıyordu, tutarsız ve içten, ta ki adam onun etrafında kenetlendiğini hissedene kadar. Gözleri yuvarlaklaştı.

"Gareth!"

Adı uzun bir sese dönüştü ve son bir kez daha kadının derinliklerine doğru itti, sonra haykırdı, rahminin girişinde acı veren bir zevk patlamasıyla kendini döktü. Artık hiçbir şey kalmayana kadar her şey yok oldu; o, kendisi ve dokundukları her yer dışında hiçbir şey.

Çok geçmeden onun kıpırdadığını hissetti. Onu kollarına aldı ve sırt üstü yuvarlandı, onu da yanına aldı, uzuvları hâlâ tatlı bir şekilde birbirine dolanmıştı ve başını omzuna koydu. Saçlarını okşadı. "Seni incittiğim için özür dilerim prenses."

"Biliyordum... Yani..." Biraz kekeleydi ve kızardı. "Grace bana ilk seferinde biraz acıyabileceğini söyledi."

Alnına bir öpücük kondurdu, pişmanlık içinde yıkanıyordu. "Bunu senin için daha iyi hale getirmeliydim. Sadece bilmiyordum."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz onları geri diledi. Faith onun kollarında kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Bir an bekledi, sonra başını geriye çekti ve bir parmağını çenesinin altından geçirerek yüzünü kendisine doğru eğdi.

Gözleri ciddi ve sıkıntılıydı. "Bu...?" Alt dudağını biraz çiğnedi. "Başka biriyle... yaptığımı düşündüğün şey bu muydu?" Sesindeki acı açıktı ve Gareth'ın kalbi pişmanlıkla burkuldu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. cevaplanmamış bir soru şeklinde bile olsa bir yalan olmasını istemediği için sonunda başını salladı.

Faith ona baktı, zihni dönüyordu. Onun bir sevgilisi olduğuna karar verdiğinde düşündüklerinin tamamı, onun yapabileceğini düşündüğü ihanetin derinliği şaşırtıcıydı. Az önce paylaştıkları şeyi, güzelliği ve tutkuyu düşündü ve aniden, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sevişmeye onun yanlış olduğunu kanıtlama niyetiyle başladığını fark etti.

Daha birkaç dakika önce gümüşün parlak bir tonuna bürünmüş olan gözleri şaşkınlıktan bulutlanmıştı. Başka bir şey söylemeden adamın göğsünden sıyrıldı ve arkasını dönerek ince omuzlarına doladığı battaniyeye uzandı.

Gareth bir elini ona doğru uzattı, sonra geri çekti, ona dokunarak işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağından emin değildi. Kadın kıpırdamayınca yataktan yuvarlandı ve sabahlığına uzandı, içine büzüldü ve kemerini beline bağladı. Bir kez daha yorganın altında büzüşmüş olan hareketsiz bedene baktı ve sessizce odadan çıktı.

Kocasının gittiğini öğrenir öğrenmez, Faith duyguları üzerindeki baskıyı kaldırdı. Yüzünü yastığa döndü ve ağlamaya başladı, hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları sarsılıyordu. Daha fazla ağlayamayana kadar ağladı ve haftalardır süren duygusal karmaşanın sonunda bitkin bir halde uykuya daldı.

Gareth çalışma odasına doğru ilerledi, ilerledikçe öfkesi artıyordu, öfkesini tamamen içine yöneltmişti. O bir aptaldı. Yüce bir aptal. Kapıyı açtı, içeri doğru o kadar sert itti ki kapı duvara çarptı, doğruca büfeye yöneldi, kristal bir bardağı devirdi ve

kendine bir bardak porto şarabı doldurdu. Bir yudumda geri attı ve bir tane daha doldurmaya başladı, sonra şöminenin üzerindeki aynada yansımasını gördü.

Kendinden nefret ve öfke onu ele geçirdi. Öfkeli bir kükreyle elindeki bardağı aynadaki yüze fırlattı, ancak camın kırılması ve görüntüsünün parçalanmasıyla hiçbir rahatlama hissetmedi. Bir iniltiyle iki elini duvara dayadı ve kafasının içindeki işkence dolu görüntülerin sürekli geçit törenini bastırmayı umarak gözlerini kapattı. Ne kadar denerse denesin, gelmeye devam ettiler. Gözlerini açtı, başka bir bardağa ve şişeye uzandı.

Başka bir şey olmasa bile, unutuşta sığınak ve teselli bulacaktı.

Otuz dört

Faith bir başlangıçla uyandı. Oda karanlıktı ve şey sessizdi ama yine de bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu. Bir şeyler yerinde değildi.

Sonra hatırladı: yerinde değildi. Gareth'ın evinde, Gareth'ın yatağındaydı ve Gareth'la az önce... Aniden ve tamamen uyanık bir şekilde doğruldu ve yatağın boş tarafına baktı. Gözleri doldu ama gözlerini kırıştırarak sessizce gözyaşlarının akmasını istedi. Yeterince ağlamıştı. Sorunları çözmenin bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti. Ya da onları bitirmenin.

Kararlı bir şekilde yorganı geriye itti ve yataktan kaydı. Giysileri utanç verici bir şekilde yere saçılmıştı. Faith, Gareth'ın o giysileri nasıl parça parça çıkardığını, öperek ve ısırarak vücudunun her bir küçük parçasının tadını çıkardığını hatırlayınca kızardı. Başını sertçe sallayarak bu anıyı bir kenara itti ve elbisesi ile kombinezonunu almak için eğildi. Giymesi gereken tek şey onlardı ve kesinlikle kocasını aramak için çıplak bir şekilde şehir evinin içinde dolaşmaya niyetli değildi.

Kapı aralığından gelen küçük bir ses onu telaşa düşürdü ve geceliğini çıplak göğüslerine bastırdı. Gözleri karanlığı araştırdı ama hiçbir şey bulamadı.

Çabucak giyindi. görmezden gelerek terliklerini aramaya başladı. Birini komodinin yanında buldu ama diğerini göremedi. İç çekerek diz çöktü ve yatağın altına baktı. Elbette oradaydı, gerilmediği sürece parmak uçlarının hemen ötesindeydi. Tam da bunu yaparken kapının sessizce açıldığını duydu.

Yatağın altından o yöne doğru baktı. Odaya bir çift çizme girdi ve ona doğru yürümeye başladı. Yatağın altına kaymak ve saklanmak için çocuksu bir dürtü onu yakaladı. Faith asi bir kıkırdamayı bastırdı. Ayakkabısını kaptı ve ayağa kalktı, bunu yaparken saçlarını yüzünden silkeledi.

"Ben de tam bakmaya geliyordum-" Cümlesinin ortasında durdu ve bakakaldı. Yatağın ucundan ona doğru gelen Gareth değildi. Yüzünde kararlı bir ifade olan Horatio Grimsby'ydı.

Şok onu olduğu yere mıhladı ve Faith daha çığlık atması, kaçması ya da *bir şey* yapması gerektiğini bile düşünmeden adam onun üzerine çullandı. Yukarı uzandı ve

Bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle de sırtını duvara yasladı. Faith ayakkabılarını düşürdü ve dövüşmeye başladı.

"Kes şunu canım. Beni dinle!" diye tısladı Horatio.

Gözleri kocaman açılmış olan Faith başını salladı. İki eliyle uzanıp adamın bileğini çılgınca kavradı ve elini ağzından çekmeye çalıştı.

"Tanrı aşkına, bu kadar . Sana zarar vermek için burada değilim."

Faith bir an mücadele etmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Seni kurtarmak için buradayım. Kocanızın sizi baloyu terk etmeye nasıl zorladığını gördüm. Sana davranış şekli gerçekten utanç vericiydi." Horatio sıkıca gülümsedi. "Seninle asla böyle konuşmazdım, aşkım." Gözlerini daha net görebilmek için kızın yüzünü biraz pencereye doğru çevirdi. "Bana çılgılık atmayaacağına söz ver." Kız başını salladı ve adam temkinli bir şekilde elini kaldırdı ama onu bırakmadı.

"Terasta mıydın?"

Başını salladı. "Evet. Dansımızdan sonra beni oraya kadar takip etmeniz çok hoştu ama iğrenç kocanızın ortaya çıkması talihsizlik oldu. Gölge bir köşeye çekilmek ve seninle o aşağılayıcı şekilde konuşmasını dinlemek zorunda kaldım." Gözleri sempatikleşti. "Beni bulmak için Londra'ya dönmene şaşmamalı."

Faith kendini rahatlamaya, kalbi göğsünde çarpmasına rağmen normal nefes almaya zorladı. Londra'ya sadece onu bulmak için döndüğünü düşünmesi, Horatio'nun aklını kaçırmış olduğunu gösteriyordu. "Buraya girmeyi ve beni bulmayı nasıl başardın?" diye sordu, sesi dikkatle nötrleşerek. Gareth'in nereye gittiği ya da yatak odasından çıktıktan sonra evde kalıp kalmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tüm ışıklar sönene kadar bekledim, sonra da ara sokaktaki servis kapısından içeri girdim." Faith başını salladı ama hiçbir şey söylemeyerek onu devam etmesi için cesaretlendirdi. "Bu arada kocanız aşağıda, çalışma odasında baygın ."

Korku içini titretti. "Gareth? Bilinci yerinde değil mi?" Sesi biraz tiz çıkmıştı ve Horatio'nun yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Faith yavaşça üçe kadar saydı ve sesini sakinleştirmek için kendini zorladı. "Yaralı mı?"

Horatio başını salladı. "Hayır, tamamen kafayı bulmuş," dedi ses tonuna iğrenme karışarak. "Seni aramaya başlamadan önce tamamen kendinden geçtiğinden emin oldum. Bu biraz kaplanı sopayla dürtmek gibi bir şeydi ama uyanmadı, yani her şey yolunda." Faith'i kavrayışının biraz gevşemesine izin verdi. "Yanaşmayacağından korkuyordum... görev duygusuyla

Elbette. Bu gece krallığın bir dostunu öldürmek zorunda kalsaydım gerçekten uygunsuz olurdu."

Faith'in gözleri büyüdü.

Horatio düşünceli bir tavırla kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Belki de varken bunu yapmalıyım. Bu onun senin peşine düşmesini engeller."

Dehşet, buz gibi ve korkunç bir şekilde içinden geçti. "Oh, hayır," dedi aceleyle. "Bunun gerekli olacağını hiç sanmıyorum, peşimden gelmeyecektir. Bana gerçekten tahammül edemez, biliyorsun."

Lord Jameson gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak ona baktı, sanki samimiyetinin derecesini ölçmeye çalışıyordu.

"Belki de o uyanmadan buradan gitmeliyiz," diye ekledi, kendini küçük bir gülümsemeye zorlayarak.

Horatio bir süre daha ona baktı, sonra nihayet tamamen gevşeyip elini gevşetti. Aşağı uzanıp kızın elini tuttu ve onu odadan çıkarmak için döndü. Ama bakışları buruşuk yatağa takılınca nefesini içine çekti.

Faith onun bakışlarını takip etti. Yatak örtüsünün üzerinde Gareth'ın onun bekâretini aldığına dair açık bir kanıt vardı.

Horatio başını salladı. "Oh, Faith."

Gözlerini kapadı ve utanmış gibi yere baktı, aklının başka yerde, bu durumdan bir çıkış yolu bulmakla meşgul olduğunu anlamasından endişe ediyordu. Horatio fikrini değiştirmeden ve Gareth kendini savunamayacak durumdayken ona zarar vermeye karar vermeden önce onu kasabadan uzaklaştırmalıydı. "Özür dilerim," diye mırıldandı onu yatıştırmayı umarak.

"Ah, benim tatlı sevgilim." Horatio sempatik gözlerini ona çevirdi. "Özür dilemek için hiçbir nedenin yok. O piç sana tecavüz etti."

Tecavüz sözcüğünü duyunca Faith sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri çekildi. Suçlamayı reddetmek için otomatik olarak ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Gidebilir miyiz, lütfen?" Sesini olabildiğince küçük ve şaşkın çıkardı.

Horatio başka bir şey söylemeden onun elini tuttu. "Bekle," dedi. "Ayakkabılarım."

Eğilip onları almasına izin verdi ve giymesini izledi. Faith bir an için kaçmayı düşündü ama sonra bunun korkunç bir fikir olduğunu fark etti. Sadece kasabadaki evin düzenine tamamen yabancı değildi, aynı zamanda kaçmayı ya da saklanacak bir yer bulmayı başarsa bile,

Bilinci yerinde olmayan kocasını bir deliyle yalnız bırakacaktı. Doğruldu ve başını salladı. "Ben hazırım," dedi.

Horatio onu sessizce odadan çıkarıp koridordan merdivenlere doğru götürdü. Alt katta herhangi bir hareket olup olmadığına dikkatle baktıktan sonra aşağı inip fuayeye doğru ilerlediler. Faith, Gareth'ın çalışma odasının yarı açık olduğunu tahmin ettiği kapısından içeri bakmadan geçmeyi başardı.

Otuz beş

Lordum?"

Bordo deri kulüp koltuğunun kenarına oturan Gareth başını ellerinden kaldırdı ve gözlerini kısarak Desmond'a baktı. "Eğer gülünç derecede büyük bir bardak su ya da kendimi bu sefaletten kurtarabileceğim bir tabancayla gelmediysen, bunu duymak istemiyorum." Başını tekrar ellerinin arasına indirdi.

Desmond'ın ilk kez öfkeli bir yanıtı yoktu. Bunun yerine sessiz kaldı ve bakışları normalde düzenli olan odayı taradı. Sanki gece bir parti verilmiş gibi görünüyor ve kokuyordu. Sandalyeler her zamanki yerlerinden oynatılmış, şöminenin üzerindeki ayna kırılmış ve hem aynadan hem de Gareth'in fırlattığı bardaktan çıkan cam parçaları ocağı kirletmişti. Masanın etrafına parşömen topları saçılmıştı; masanın üzerinde bir mürekkep kabı devrilmişti ve içindekiler kurutma kâğıdının üzerinde koyu bir leke bırakmıştı.

Desmond cevap vermeyince Gareth başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Lordum, Seth Kontu ve Kontesi geldi."

"Onlara burada olmadığımı söyle."

"Haber vermeden geldikleri için öyle yaptım." Gareth'a suçlayıcı bir bakış atmaktan kendini alamadı. "Beklemekte ısrar ettiler lordum." Bunun kâhyanın gününe istenmeyen bir karışıklık getirdiğini ima eden sözsüz bir ima havada asılı duruyordu.

Gareth içini çekti ve dengesizce ayağa kalktı. "?"

"Onları salona koydum-"

Daha sözünü bitiremeden arkasından kapı açıldı ve Grace göründü, hemen ardından da oldukça mahcup görünen Amanda. Kocaları daha yavaş ilerliyordu; Jonathon ters ters bakıyor, Trevor ise sırtıyordu.

"-Huntwick Kontu ve Kontesi," diye bitirdi Desmond. Grace'e küçümseyen bir bakış attı. "Onlar *da* habersiz geldiler," diye ekledi.

Grace uşağın etrafından dolandı, uşak döndü ve nefesinin altında mırıldanarak odadan çıktı. Grace onu görmezden geldi. "İyi günler lordum." Aniden durdu ve ağzı açık bir şekilde dağınıklığa baktı.

Amanda neredeyse ona çarpıyordu. "Aman Tanrım, Gareth, sanki burada birileri kavga etmiş gibi görünüyor!"

Grace'in kaşları birbirine çarptı. "Faith nerede?"

"Sanırım uyuyor," diye yanıtladı Gareth. "İzninizle ben de oraya gidiyorum."

"Uyuyor musun?" Grace'in sesi bir şaşkınlık notası aldı. "Ama öğleden sonra oldu," diye itiraz etti.

Durumdan keyif aldığı her halinden belli olan Trevor, "Belki de canım, Faith geç kalkmıştır," diye ekledi.

"Kesinlikle," diye onayladı Jonathon. "Hepimiz özür dileyip gitmeliyiz." Karısına sert bir bakış attı.

"Öğleden sonra mı?" Herkes dönüp pencerelere bakan Gareth'a baktı. O uyurken kimse perdeleri açmak için içeri girmemişti ve oda hâlâ kasvetle kaplıydı. Grace'e baktı, kaşları çatılmıştı. "Faith seni görmeye gelmedi mi?"

Grace başını salladı, gözleri endişeyle irileşmişti. Gareth odadan çıkıp uzun, yer yutan adımlarla merdivenlere yöneldiğinde, Amanda'nın elini tuttu ve arkadaşını çaresizce peşinden sürükleyerek onu takip etti.

Gareth merdivenleri yarılanmıştı bile, ikinci kata ulaşma telaşıyla merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. Amanda ve Grace eteklerinin altında daha yavaş ilerliyorlardı. En tepeye ulaştıklarında Gareth koridorda gözden kaybolmuştu. İki kadın onu takip etti, geçtikleri her odaya göz attılar, ta ki onu ana süitin kapısının hemen önünde dururken bulana kadar.

Grace onu iterek geçti. "Faith nerede?" diye tekrarladı.

"Burada değil," dedi Gareth sıkıca.

"Burada olmadığını görebiliyorum. Bana nerede olduğunu söyle."

Gareth ona sert bir bakış attı. "Bilseydim onu aramaya gelmezdim. Dün gece aşağıya indiğimde o yataktaydı."

"Ve sarhoş oldum," diye suçladı Grace öfkeyle.

Gareth gözlerini kıstı. "Hunt'ın seninle flört ederken bir iki kez kadehlerini doldurduğunu hatırlıyor gibiyim. Erkekleri içkiye sürüklemek Ackerly kadınlarına özgü bir özellik mi?"

Grace ters ters baktı.

"Jonathon'ı hiç sarhoş gördüğümü sanmıyorum," dedi Amanda hoş bir ifadeyle.

Jon odaya girerken, "Ben sarhoş olmam," diye onayladı.

Trevor da ortaya çıktı ve arkadaşını dürterek başını Grace ve Gareth'a doğru eğdi. Grace, kavgayı hoş karşılayacakmış gibi görünen markizin üzerine atılmaya hazır görünüyordu. "Faith nerede?"

Her iki kızgın yüz de Trevor'a doğru döndü. "O burada değil!" "*Bunu* görebiliyorum," diye mırıldandı.

Amanda'nın dudakları seğirdi ve Jonathon ona kötü kötü baktı. Amanda hemen kendini toparladı. "Faith aceleci davranmaz," dedi. "Eğer burada değilse ve Grace'i görmeye gitmediyse, belli ki bir sonraki mantıklı yerde olacaktır."

Grace başını salladı. "Cleo Teyze'yi ziyaret ettikten sonra doğruca buraya geldik."

Gareth kaşlarını çatı. "Pelthamshire'daki evine gitmekten bahsetti."

Grace yine başını olumsuz anlamda salladı. "Oradan yeni geldik ve o da bizimle dönmeye karar verdi. Ayrıca, tek kelime açıklama yapmadan *sizi* terk edebilir lordum, ama nereye gittiğini bana ya da Cleo Teyze'ye bildirmeden asla kasabadan ayrılmaz."

Gareth odada volta atmaya başladı, kaşları düşüncelerle çatılmıştı. Bir an durdu ve yapılmamış yatağa baktı, Faith'in bekâretini nasıl beceriksizce aldığına hatırası onu çekiştiriyordu. Çarşafardaki kanıtlar onunla alay ediyordu ve gözlerini kapattı, pişmanlık ve kendini suçlama yüz hatlarına damgasını vurmuştu. Unutulmuş iki çift kapının yanında fısıltıyla konuşuyor, onu dikkatle izliyorlardı.

Gözlerini açtı ve yatağa yaklaştı, kafasındaki çarpıntıyı unutmuştu, kirli çarşafı örtmek için örtüleri kaldırmaya niyetlenmişti, Faith'in en yakın sevdiklerinin bile önceki akşam neler olduğunu bilmesini istemeyeceğinden emindi. Örtülere uzanırken, yatağın uzak tarafında yerde yatan bir şey gözüne ilişti ve kaskatı kesildi. İki uzun adımda oraya vardı.

Eğildi, yerdeki nesneleri süpürdü ve Faith'in çoraplarını elinde tutarak doğruldu, sonra odanın karşısındaki gruba baktı. "Normal giyinmemiş," diye açıkladı.

Grace'in gözleri yuvarlaklaştı ve adamın elindeki narin ipek parçalarına takıldı. "Hayır," diye onayladı. "Bir şey onu çabucak giyinmeye zorladı. Zaman kazanmak için çoraplarını çıkarmış."

Gareth başını salladı. "Bir şey," diye düşünceli bir ifadeyle yineledi. "Ya da biri." Ve sonra, aynen , tüm kanıtlar onun için toplandı. Kol .

Rothemere'deki vandalizm, yakınlardaki evlenme teklifi, Faith'e yakın durması ve onun iyiliğinin tadını çıkarması...

Grace başını yana eğdi, zihni dönüyordu. Belirsiz ve silik bir anı bilincini kurcaladı, daha yakından dikkat etmesi gerektiğini hissettiği, fark edip göz ardı edebileceği bir şey. Kaşlarını çattı. *Neydi* acaba? Gareth onun yüzündeki değişen ifadeleri izledi ve kendisiyle aynı sonuca varmasını bekledi.

Ve sonra yüzü aydınlandı. *Dün geceki dans!* Grace nefesini içine çekti ve geniş mavi gözlerini Gareth'ın esrarengiz kahverengi gözlerine dikti. "Lord Jameson," dedi nefes verirken. Jameson özellikle tuhaf davranıyordu ve aklına gelen tek suçlu oydu.

Gareth başını sıkıca salladı ve Grace onun ifadesizliğine, tavrındaki eksik aciliyet duygusuna şaşırdı.

Jon bir adım öne çıktı. "Eğer bu doğruysa," dedi kardeşine sessizce, "eğer buradan Jameson'la ayrıldıysa, bu onun sevgilisi olarak değildi. Bunu aklından çıkar."

Marki omuz silkti. "Sanırım bunu göreceğiz," diye cevap verdi. Önce Trevor'a, sonra Jon'a baktı. "İkinizden biri bana eşlik etmek ister mi? Sanırım bir ev ziyareti yapmak üzereyim."

Otuz altı

Faith gözlerini açtı ve irkildi. Baş ı zonkılıyor, kolları ve bacakları garip bir şekilde ağırlaşıyordu. Uyanma ritüelindeki bu tuhaflıkları merak ederek kaşlarını çatı. Yatağını dolduran çok sayıdaki yastıktan birine uzandı, onu yüzüne çekip tekrar uyumak niyetindeydi ama araştıran parmakları hiçbir şey bulamadı.

Kışkırtıcı derecede parlak ve güzel bir sabah olacağından emin olduğu güne gözlerini açmakta isteksiz olan Faith inledi. *Kabaca uyumuş olmalıyım*, diye düşündü ve yataktaki yastıkları devirdi. Huzursuz bir uyku baş ağrısını da açıklıyordu.

Sonra Horatio'yu hatırladı.

Faith aniden doğruldu ve gözlerini açtığında loş bir odayla karşılaştı. Bağırmaaya çalıştı ama ağzı pamuk gibi kurumuştı ve dili kocaman olmuştu. Tek başarabildiği zavallı bir vıraklamaydı.

"Laudanum."

İrkilen Faith'in baş ı yana kaydı ve bir başka dayanılmaz acı dalgasına yol açtı. Odanın gölgeli köşesindeki figürü güçlkle seçebiliyordu ama ses kesinlikle bir kadına aitti.

"Neden?" Faith ağzının ve boğazının kurak durumuna rağmen fısıldamayı başardı.

"Çünkü Horatio senin hatırı sayılır cazibene ve bana göre oldukça yavan olan güzelliğine karşı savunmasız olabilir ama ben değilim. Onunla birlikte oynamayı bırakıp zor biri haline gelmenin an meselesi olduğunu biliyordum." Ses durakladı. "Yatağın yanındaki masada bir bardak su var, eğer istersen. Rahatınız umurumda olduğundan değil. Sadece bu konuşmayı kendi açından mırıldanarak anlatmaya çalışmanı dinlemek istemiyorum."

Faith suya uzandı ve çayı hatırlamadan önce bardağı dudaklarına götürdü. Belli ki Horatio'nun geldiklerinde ona ikram ettiği çaya afyon sakızı katılmıştı. Suyu şüpheyile kokladı.

"Tanrı aşkına, iç şunu. Sadece su. Sen gerçekten de ilkel, buz gibi bir yaratıksın, değil mi?" Meçhul kadın sandalyesinde kayarken bir hışırtı duyuldu. "Gareth ya da Horatio'nun sende ne bulduğunu gerçekten bilmiyorum."

Kocasının adının anılması bile Faith'in korkunç susuzluğuna son verme ihtiyacını hafifletmedi. Sıvıya karşı duyduğu güvensizliği bir kenara itti ve küçük bir yudum aldı. Soğuk, berrak sudan başka bir şey tatmadığında, geri kalanını uzun, minnettar yutkunmalarla içti. Bardağı yere bıraktı ve bacaklarını yataktan dışarı sallamak için örtüyü geri itti.

"olsam bunu yapmazdım. Biraz titremeye mecbursun henüz."

Uzuvlarındaki ağırlık göz önüne alındığında, Faith bilinmeyi kabul etmek zorundaydı.

kadın haklıydı. İlacın etkileri vücudunu tamamen terk edene kadar gitmeye çalışmak bir işe yaramayacaktı. Onun yerine gözlerini kısarak gölgeli köşeye baktı. "Kimsin sen?"

"Hâlâ anlamadın mı?" Kadın güldü. "Tsk. Seni bundan biraz daha zeki sanırdım."

Faith alt dudağını çiğniyor, uyuşturucu etkisindeki zihniyle tüm ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Sadece kendisi ve Gareth tarafından değil, Horatio Grimsby tarafından da tanınan bir kadın. Bir şekilde kızdıracak kadar etkileşimde bulunduğu bir kadın.

Ve sonra her şey netleşti. "Leydi Blakely?" Faith kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Ve sanırım bunların hiçbirinin aslında senin hatan olmadığını kabul edecek kadar adil olmalıyım. Ama ben o kadar adil değilim." Ayağa kalktı ve gölgelerin arasından çıktı, güzel yüzü kıskanç bir nefretle buruşmuştu. "Bir süre için, bu kadar aşırı bir eylemde bulunmam gerekmeyecek gibi görünüyordu."

Faith gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı, kendini düşünmeye zorladı, örümcek ağlarıyla ve afyonun verdiği baş dönmesiyle savaştı. "Sen ve Gareth bir zamanlar... bir... anlayışa mı sahiptiniz?"

"Hayır!" Evelyn'in sesi keskinleşti. "Senin nazikçe ifade ettiğin gibi bir 'anlayışımız' yoktu. Bir ilişkimiz vardı. Yakın zamanda ortadan kaldırdığınız masumiyetiniz göz önüne alındığında, anlamaya başlayamayacağınız bir ilişki."

Faith'in gözleri yuvarlaklaştı.

"Ah, evet. Horatio bana o tatlı kirli çarşaflardan, Buz Prensesi'nin evlilik haftalar öncesine kadar kendi kocasıyla bile yatmadığından bahsetti. Gareth'ın sana tecavüz ettiği izlenimine kapılmış ama sen ve ben bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Faith ateşli bir şekilde kızardı. "Yani sen ve o-?" Sözüünü yarıda kesti, samimi bir hareketten bu kadar rahat söz edemiyordu.

Evelyn güldü, Faith'in irkilmesine neden olan şeytani, gıcırtılı bir ses. "Hâlâ çok ilkel. Pek çok erkekten tam da bu şekilde hoşlandım. Ama hiçbirisi senin kocan kadar zevk vermedi. İşte bu yüzden onu tekrar elde etmek istiyorum."

Faith başını salladı. "Seni şu an istemiyor, Evelyn. *Ve isteyecek* benim için gel."

"Oh, hiç sanmıyorum. Şu anda her şey sevgilinizle birlikte ayrıldığınızı gösteriyor. Ve yapacağın şey de tam olarak bu. Horatio şu anda şehirdeki evinde eşyalarını topluyor. Seni birkaç gün burada tutacağız, sonra da onunla birlikte Amerika'ya giden bir gemiye bineceksin."

"Amerika mı?"

"Elbette. Önce Kıta'yı düşündüm ama dünya çok küçüldü ve Gareth'in sizi bulabileceğini düşündüm. Amerika ise çok büyük ve çok uzakta." Yaşlı kadın kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi. "Ve senin kendi isteğinle gittiğini öğrendiğinde, seni aramaya pek hevesli olmayacaktır."

"Lord Jameson neden Amerika'ya gitsin ki? Orada bir hiç olur. İsimsiz, hiç çalışmadığı için çalışamaz." Faith başını salladı ve konuşmayı mantıklı bir şekilde sürdürebilmek için kafasını toparlamaya çalıştı.

"Çünkü o sana aşık olduğunu sanan bir aptal. Ve onu birlikte olabilmeniz için tek yolunun bu olduğuna ikna ettiğim için." Evelyn gururla başını salladı. "Bir erkek... yeni doyuma ulaştığında oldukça ikna edici olabiliyorum."

Faith, Leydi Blakely'nin ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü. Gözlerini kısarak çenesini kaldırdı. "Gareth beni ondan önce bulacak." Toparlayabildiği tüm yüce küçümsemeyle burnunun ucundan aşağı baktı. "O beni seviyor."

Evelyn'in gözleri parladı. "Ah, ama sana *güvenmiyor*. Bundan emin olduk. Bundan sonra, aşktan düşmek için sadece küçük bir adım var." Alay etti. "Ve sonra ben parçaları toplamak için orada olacağım."

"Sen delisin." Faith gözlerini kırıştırarak afyonun kalan etkileriyle savaştı. Uyku hali onu yeniden ele geçiriyordu ve bununla daha fazla mücadele edemeyeceğini biliyordu. "Horatio olduğunu anlayacak, o anlamazsa da kız kardeşim Grace anlayacak."

"Bunu anlamaları için her türlü niyetim var ama Horatio ile benim aramda asla bağlantı kuramayacaklar. Ve ikiniz de denize açılma vakti gelene kadar burada olacağınız için, çok geç olana kadar ikinizi de bulamayacaklar."

Faith'in uyuşturucuyla sulanmış beyni konuşmanın parçalarını bir araya getirmekte zorlanıyordu. Garip bir şeyler vardı. "Burada mı?" Evelyn ikinci kez Horatio'dan farklı bir yerde olduğundan söz ediyordu. Faith onu getirdiği evin kendisine ait olduğunu sanmıştı.

"Benim evimdesin, Faith." Evelyn ayağa kalktı. "Uyumaya devam etsen iyi olur. Sersemliğin geçene kadar hiçbir şey yapamayacaksın. Hem zaten sana yine ilaç vereceğim. O gemiye tekmeleyerek ve çığlık atarak binmene izin veremeyiz, değil mi?"

"Kendi isteğimle gitmeyeceğim," diye mırıldandı Faith. "Asla isteyerek gitmem." Gözlerini uzun uzun kırpıştırarak kapadı ve tekrar açmak için mücadele etti. Evelyn karşısında duruyordu.

"Kendi isteğinizle gideceksiniz, Leydi Roth. Ya rahatça, güzel bir yatağı olan bir kamarada ve mürettebata oldukça deli olduğunuzu açıklayarak... ya da bir kutunun içinde." Evelyn omuz silkti ve gitmek için döndü.

Faith son bir kez toparlandı. "O seni istemiyor, Evelyn. Bütün bunları bir hiç uğruna yapacaksın. O seni istemiyor."

Dul kadın döndü. Eli parladı ve Faith'e onu geriye savuracak kadar sert bir tokat attı. Faith kıvrıldı, bir elini yüzünün yan tarafına bastırdı.

"Zayıf ve hayal gücünden yoksunsun, canım. Git uyu. İstediğin şeyi *nasıl* elde edeceğini bile bilmiyorsun." Sonra Evelyn cevap beklemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Faith uyku dalgaları arasında onun dışarıdan kapıyı srglediğini duydu. Gözlerini kapadı ve bir kez daha yenik düştü.

Bir yere mi gidiyorsun Jameson?"

Horatio tembelce sorulan soru karşısında dönerek, içine gelişigüzel giysiler attığı açık sandığı siper etti. "Buraya nasıl girdin?" Sesi korkuyla titriyordu.

"Hizmetileriniz ortalıkta yoktu." Gareth kayıtsızca yaslandığı kapı pervazından doğruldu. "Belki de seyahatlerinizden dolayı onları çoktan kovmuşsunuzdur?" Sandığın içine bakmak için ilerledi. "Ne yazık. Toparlanma becerisi olan bir uşak içinize yarayabilir gibi görünüyor."

Horatio geri çekildi ve Gareth'a geniş bir alan bırakarak kapıya doğru döndü. "Buraya zorla girdiğin için seni tutuklatabilirim!"

Gareth kollarını kavuşturdu ve hareketsiz durdu. "Elbette. Etrafta gönderecek birileri varsa yetkilileri çağırın. Belki karıma ne yaptığınızı bize söyleyebilirler."

Bunun üzerine Horatio kapıya doğru hamle yaptı.

"Fazla uzağa gidemezsin Jameson. Yalnız gelmedim."

Kont kısa bir süre durdu, gözleri kapı ile Gareth arasında gidip geldi.

"Kardeşim ve Huntwick, Faith'in kayıp olduğunu öğrendiğimizde evimdeydiler, biz de size uğrayıp onu nerede bulabileceğimize dair *bir tavsiyeniz* var mı diye sormak istedik."

"Karınızın nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de seni terk etmiştir." Horatio gözlerini kaldırdı ama Gareth'ın esrarengiz karanlık bakışlarıyla karşılaşınca hızla başka tarafa baktı.

"Oh, sanırım biliyorsunuz. Ama bunu bir sır olarak saklamaya karar verirsiniz diye, Trevor ve Jon binayı arama görevini üstlendiler."

Horatio bir zafer patlaması hissetti. Eğer diğer iki adam Faith'i bulamayacaklarını bildiği evi arıyorlarsa, muhtemelen hepsini geçip Roth'u atlatabilirdi. Kapıya doğru bir adım daha attı.

Gareth kıkırdadı. "Aptalca bir şey deneyebileceğini düşündüm. Bu yüzden yolda birkaç arkadaş daha aldım."

Horatio durdu.

"Blackthorne ve kuzeni Asheburton da alt katta. Asheburton İskoç, biliyorsun." Gareth silahsız bir şekilde gülümsedi. "Bu İskoçlar sert bir grup. Her zaman bir kavga için can atarlar. Sanki biz İngilizlere kanıtlayacak bir şeyleri olduğunu düşünüyorlar."

Horatio içini çekti ve yenilgisi duruşuna yansımış bir halde arkasını döndü. "Karın bende değil."

Gareth, "Ama onun nerede olduğunu biliyorsun," diye itiraz etti.

Horatio tereddüt etti, evinde toplanan adamların rütbelerini, boylarını ve genel fiziksel durumlarını düşündü ve gözle görülür bir şekilde çöktü. Başını salladı.

Gareth'ın yüzü sertleşti ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Horatio'nun gömleğini yakasının hemen altından kavradı ve bükerek küçük adamı yukarı kaldırdı

onu yerden kaldırıp duvara yasladı. "Eğer onun saçının tek bir teline zarar verdiysen...!"

Horatio'nun sesi gıcırtilıydı. "O iyi lordum! Söz veriyorum. Size her şeyi anlatacağım."

"Onu yere bırak, Gareth." Jon kapı aralığında durdu. "Onu ölesiye korkutursan bize bir faydası olmaz."

Gareth derin bir nefes aldı, sonra hiç uyarmadan bıraktı. Horatio'nun ayakları zemini zorlukla buldu ve yumuşak poposunun üzerine düşmesini engelledi. "O zaman onu sorgula. Kendimi onu öldürmekten alıkoymak için yapabileceğim tek şey bu." Kardeşinin yanından geçip odadan çıktı.

Faith gözlerini tekrar açtı, bu kez tamamen karanlıktı. Başındaki çarpıntı azalmıştı ve oturup gerindi, bacaklarını kullanma yeteneğini test etmek için ayaklarını esnetti. Her şey normal hissediyordu. Bir süre kıpırdamadan oturdu, dikkatle dinledi, gözleri karanlık odada dolaşarak hâlâ yalnız olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey duymadı.

Dikkatle yorganı geriye itti ve yataktan kaydı, çıplak ayakları yumuşak halıyla karşılaştı. Ağır perdelerle kaplı bir pencereye gelene kadar duvar boyunca ilerledi. Perdeleri iterek açtı ve şehirden gelen bir miktar ışığın odaya süzülmesini sağlayarak kapının yerini gösterdi.

Faith hızla odayı geçti ve sessizce kapı kolunu kavradı. Kolayca döndü ama kapı yerinden oynamadı. Faith hayal kırıklığı içinde, bayılmadan önce kapının sürgülenme sesini hatırladı. Kaşlarını çattı ve başka bir kaçış yolu olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

Bulutlar o anı seçerek ayın parlamasına izin verdi ve pencerenin hemen dışındaki büyük bir ağacın dallarından odaya ürkütücü gölgeler düşürdü. Faith gölgelerin hareketini izledi ve içinde bulunduğu durumu düşünürken alt dudağını çiğnedi. Horatio ortaya çıkmadan ve Leydi Blakely ile birlikte onu etkisiz hale getirip daha fazla afyon sakızı içmeye zorlamadan önce kaçması gerekiyordu.

Rüzgâr esiyor, ağacın ince üst dallarının cama sürtünmesine neden oluyordu. Faith başını eğdi ve odanın içinde yavaşça yürümeye başladı. "Ağacın üst dalları," diye mırıldandı.

Pencereye ulaştığında ağacın eve ne kadar yakın olduğunu fark etti. Eğer oraya çıkabilirse, bir tanesine ulaşabilirdi.

daha sağlam uzuvların.

Eşiği kaldırdı, kolayca açıldığını gördü ve başını dışarı uzattı. Aşağı baktığında kendini evin üçüncü katında buldu ve ne yazık ki ulaşabildiği hiçbir dal onun ağırlığını taşıyacak kadar güçlü görünmüyordu. Atlaması ve ağaç gövdesine daha yakın bir dala tutunmayı umması gerekecekti. Iskalarsa ne olacağını düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundu.

Çabucak, cesaretini kaybetmeden önce eteklerini topladı, pervazın kenarına oturdu ve bacaklarını dışarı doğru salladı. Başını da dışarı eğdi ve iki elini odanın içindeki duvarlara dayayarak tehlikeli bir şekilde tünedi.

Tekrar aşağı baktığında, bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Geçene kadar gözlerini kapadı, sonra açtı ve sağlam görünen bir dal seçti. Son bir derin nefesle bir kolunu dikkatlice pencerenin dışına uzattı ve bir eliyle tutunarak olabildiğince öne eğildi. Topladığı tüm güçle çıplak ayaklarını binanın taş tarafına dayadı, olabildiğince sert bir şekilde itti ve kendini havaya fırlattı.

Elleri uzandı ve hedeflediği dalı buldu. Bir eli onu kuvvetle kavradı; diğeri ise parmak uçlarıyla sadece sıyırdı. Faith omzunun kırılmasıyla ani bir acı hissetti ve kendine rağmen haykırdı, sonra ayakları açık havada sallanarak sarktı.

Tamamen tesadüfi bir şekilde tekmeledi ve ayak parmaklarının tutunabileceği daha sağlam bir dal buldu. Serbest eliyle yukarı uzanarak yukarıdaki dalı kavradı ve dikkatli adımlarla ağacın gövdesine doğru ilerlemeye başladı. Oraya vardığında, şükran dolu küçük bir nefesle kollarını ağacın gövdesine doladı ve ardından eve ; tam zamanında Evelyn'in açık pencerede belirmediğini gördü.

Gözleri buluştu ve genişledi. İki kadın bir an için birbirlerine baktılar, sonra ikisi de harekete geçti. Evelyn pencereden kaybolurken, Faith aşağı doğru tırmanmaya başladı ve deneyimsizliği göz önüne alındığında hayal edebileceğinden iyi bir iş çıkardı. Grace ve Mercy çocukluklarında neredeyse ağaçlarda ve atların sırtında yaşamışlardı. Faith içeride kalmış, Patience'a yardım etmiş ve çay partisi yapmıştı. Yine de kısa bir süre içinde üstünlüğü ele geçirmiş ve bahçenin arka tarafına doğru koşmaya başlamıştı.

Evelyn arka kapıdan içeri daldı. "Faith! Dur! Ateş edeceğim!"

Faith arkasına bile bakmadı, sadece koşmaya devam etti, arkada kaçabileceği bir kapı ya da başka bir şey bulmayı umuyordu. Onun yerine, en kötü kâbusunu buldu. Bir çit labirenti.

Kalbi efordan daha fazla çarpıyordu, kenarı boyunca koştu, içinden geçmek yerine etrafından dolaşmak için bir yol aradı. Evelyn'in zor nefes aldığını duydu, çok geride değildi. Bu nedenle, labirentin açıklığını bulduğunda, korkularına rağmen içeri daldı. Çitin bir bahçe duvarına yaslanıp onu deli kadın için tuzığa düşürme riskini göze alamazdı. Labirentin içinde, hareket etmeye devam edebildiği sürece saklanmak için sayısız fırsatı olacaktı.

Ay bu kez onun müttefikiydi ve bahçeye doğru ışııl ışııl parlıyordu. Faith patika boyunca ilerledi, *nereye* koştuğundan çok *neden* koştuğuna odaklandı. Bu küçük bir labirentti, çocukluğundaki ya da Amanda'nın bahçesindeki kadar karmaşık değildi ve daha ne olduğunu anlamadan diğer tarafa geçmişti ki neyse ki bahçe kapısını gördü.

Kilidi açık bulabilmek dua ederek kapıya doğru koştu ve keskin, metalik bir çınlamayla açılana kadar mandalı kurcaladı. Faith rahatlayarak hıçkıra hıçkıra içeri girdi, sonra da sert bir erkek göğsüne çarptı. Blackthorne Dükü'nün şaşkın yüzüne baktı.

"Silahı var," diye nefes nefese kaldı, sonra nefes almaya çalışırken öksürdü.

Dük hızla Faith'i arkasına itti ve mermer duvara yaklaşarak ikisini de duvara doğru bastırdı. Bir an sonra Evelyn açıklıktan içeri koştu.

Sebastian bir anda uzanıp bir eliyle Leydi Blakely'yi yakaladı, diğer eliyle de tabancayı elinden aldı. O çırpınan deli kadını kontrol ederken Faith de Gareth'a bakmak için döndü ama sadece Lachlan Kimball ve kayınbiraderinin sokaktan ara sokağa girdiklerini gördü. Bunu görünce kalbi sıkıştı. Grace her şeyi anlamış ve onları göndermişti. Gareth değil. Sonuçta kocası onun için gelmemişti.

Yoksa
miydi?
"Faith."

Onun sevgili sesini duyunca yavaşça döndü ve bahçe kapısının hemen dışında durduğunu gördü. Onu bulmak için içeri girmiş ve bahçeden çıkmıştı. Gri gözleri yaşlarla doldu.

"Gareth," diye cevap verdi ve daha fazlasını söyleyemeden tılandı.

Adam elini uzattı ve kız ona doğru küçük bir adım attı, ardından son birkaç metreyi koşarak kendini adamın kollarına attı. Yüzünü onun omzuna gömüp hıçkırma hıçkırma ağladı. "Benim için geleceğini biliyordum!"

Saçlarını okşadı, yüzü Faith'in kurtarılmasından ve onun kendi isteğiyle kucaklanmasını istemesinden dolayı rahatlamıştı. Geri adım atarak onu kol mesafesinde tuttu ve çarpık bir sırtıma yaptı. "Neden, Leydi Roth. Sanırım biraz dağınık görünüyorsunuz. Sizi hiç böyle bir halde gördüğümü hatırlamıyorum."

Faith lekeli ve yırtık elbisesine baktı. Korsajındaki sarkan dantel parçasını yerine bastırmaya çalıştı ama bırakır bırakmaz tekrar aşağıya sarktı. Vazgeçti ve dudağını ısırdı.

"Bir ağaca tırmandım," diye açıkladı zayıf bir gülümsemeyle, sesi biraz titrekti. "Ve labirentten geçtim."

"Seninle gurur duyuyorum." Yere baktı ve duraksayarak, "Sana güvenmediğim için çok üzgünüm," dedi. Durdu ve onun parıldayan gri gözleriyle karşılaştı, kendi gözleri de pişmanlık ve kendini suçlamayla doluydu. "Görünüşe göre seni kurtarmam için bana gerçekten ihtiyacın yokmuş."

Faith başını salladı ve elini onun yanağına koydu. "Ama sana ihtiyacım var, aşkım. Hayatımın her günü." Yumuşakça gülümsedi. "Bu sefer soracağım. Yeniden başlayabilir miyiz?"

Gareth onu tekrar kendine çekti, alnından öptü ve sert bir sesle, "Hadi eve gidelim prenses," diye fısıldadı.

Otuz yedi

Adamların hepsi Rothmere'in terasında oturmuş, aşağıdaki bahçede olup bitenleri izliyorlardı. "Sence bunu başarabilir mi?" Gareth'ın sorusu gergin sessizliği bozdu.

"Elbette yapabilir," diye alay etti Jon, ama sandalyesinde biraz gergin bir şekilde öne doğru oturdu.

Trevor cherooot'unun etrafında sıırttı. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin, Roth?"

"Gerçekten mi Hunt," diye söylendi Sebastian. Dük bacak bacak üstüne atmış, yakışıklı yüzünde sıkılmış bir küçümseme ifadesi . "En azından bir konuşmayı o talihsiz olaya değinmeden bitirmeyi deneyebilirsin."

Huntwick Kontu'nun gülümsemesi genişledi. "En küçük baldızımla yapacağınız nihai evliliği tartışmayı mı tercih edersiniz?"

O konuşurken, yeni bir şey dikkatlerini çimenlikteki gösteriden uzaklaştırdı: Sessiz bir soluk ve hışırdayan çalılardan sesi, hep birlikte oturdukları terasın altından yukarı doğru süzüldü. Bir an sonra Mercy'nin kumral başının tepesi göründü.

"Beni daha yukarı it, Charity," diye tısladı.

Charity homurdanarak ayağa kalkabildiği kadar kalktı ve Mercy'nin ayaklarından biri acı verici bir şekilde omzuna saplanınca bir iniltiyi bastırdı. Neredeyse on yedi yaşındayken, küçük kız kardeşinin kaçamaklarına karışmaması gerektiğini kesinlikle daha iyi bilmesi gerektiği kısa bir süre aklından geçti, ama Mercy onu buna ikna etmeyi başarmıştı. "Ne yiyorsun sen böyle? Görüldüğünden daha kilolusun," diye mırıldandı.

Bu ekstra destek, Mercy'nin koyu hercai menekşe rengi gözlerinin terasın kenarını aşması için yeterliydi. Birbirinin neredeyse aynısı olan çizmeleri taradı ve sonra başını kaldırıp onları giyen adamların kendisine baktığını gördü. Blackthorne Dükü'nün altın rengi gözleri yarıklara kadar kısılmıştı.

Mercy ürkek bir ciyaklamayla kenarın altına doğru eğilmeye çalıştı. Ani beklenmedik hareket Charity'nin dengesini bozdu ve tökezleyerek geri çekildi, dengesini yeniden sağladı, sonra Mercy'nin kolları düşmemek için çırpınmaya başlayınca yeniden kaybetti. Bir eliyle tuttuğu etekleri

Ellerinden biri kız kardeşinin yüzüne düştü ve Charity sonunda düşmeden önce bir düzine kadar garip adım attı ve hem onu hem de Mercy'yi belirsiz bir şekilde yere yuvarladı.

Terastaki adamlar güldü. Her zamanki gibi yerinde duramayan Mercy de onlarla birlikte güldü, ayağa fırladı ve küçük, gösterişli bir selam verdi. Aptal görünmekten hoşlanmayan Charity kaşlarını çatı. Terasa doğru bir bakış attı ve Asheburton Markisi'yle göz göze geldi; Marki bu çocukça davranışından dolayı onu azarlarcasına yavaşça başını salladı. Charity çenesini kaldırdı ve ters ters baktı.

Neyse ki Lachlan'ın dikkati Gareth'in bağırmasıyla dağıldı. "Tanrım, şuna bakar mısın? Yapıyor!"

Grup hep birlikte mermer korkuluklara dizildi; gerçekten de ayrıcalıklı ve güçlü bir grup adam, aşağıda tanık oldukları olay karşısında dehşete kapılmış ve alçakgönüllülük göstermişlerdi.

Amanda temkinli bir şekilde küçük Geoffrey'nin ellerini bıraktı ve ilk adımlarını atarken gözleri gururla parlayan oğlunu izlerken kendi ellerini yanaklarına bastırdı. Küçük yüzü mutlu bir gülümsemeyle parlıyordu ve Faith Teyzesinin uzattığı ellere düşmeden önce tam beş adım attı.

Onu kucakladı ve sarıldı, sonra küçük elini kaldırdı. "Babana el Geoffrey," dedi. "Onu görüyor musun? Terasta, Gareth Amca'nın yanında?"

Geoffrey güldü ve küçük tombul elini sallayarak aşağı inmek için kıpırdandı. Faith onu battaniyesinin üzerine yatırdı ve kocasına ısıltılı bir gülümseme vermek için başını kaldırdı.

Gareth ona gülümseyerek karşılık verdi ve yüz ifadesi düşünceli bir hal alarak yerine oturdu. Faith'in kucağında bir çocukla özellikle çok güzel görüldüğünü düşündü. Hâlâ gülümseyerek döndü ve Jon'un sırtını sıvazlayarak diğerlerinininkine kendi tebriklerini ekledi. Ama aklından sürekli bir düşünce geçiyordu.

Günün geri kalanında Faith kocasının gözlerini üzerinde hissetti. Gerçekten de neredeyse başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Çimenlikten ona baktı, ne istediğini sorar gibi şaşkınca gülümsedi. Başını hafifçe salladı, dudakları tembel bir sırıtışla kıvrıldı. Uzanıp iki parmağını öptü, sonra elini kaldırıp parmaklarını ona doğru salladı. Kızın gülümsemesi yumuşadı. Bir öpücük. Ona bir öpücük gönderiyordu. Amanda ve Grace ile konuşmak için geri döndü ama kısa süre sonra gözleri tekrar terasa kaydı.

Gitmişti. O gitmişti. Gözleri terasın her iki ucundaki basamaklara kaydı ama Gareth'ı hiçbir yerde göremedi. Bir sebepten dolayı içeri girmiş olmalı, diye karar verdi.

"İzninizle, lütfen," diye mırıldandı kız kardeşlerine ve Amanda'ya. Ayağa kalktı, çimenlikte aceleyle ilerledi ve merdivenleri çıktı, görüldüğünde ayakta duran adamlara başıyla selam verdi. Onlara kısa ve dalgın bir gülümseme armağan etti, kapılardan birini açtı ve kütüphaneye girdi.

Uzun süre güneşin altında kaldıktan sonra gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Alışmadan önce güçlü ellerin omuzlarına yerleştiğini hissetti.

"Leydim."

Biraz güldü ve Gareth'la yüzleşmek için döndü, Gareth onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde biraz nefes nefese kaldı. Yüzünü yukarı doğru eğerek ona karşı eridi. Gareth'ın dilinin üst ve alt dudakları arasındaki kıvrımda hafifçe dans ettiğini hissettiğinde mutlu bir şekilde iç geçirdi ve öpücüğünü derinleştirmesi için ağzını açtı.

Gareth Faith'in sarhoş edici kokusunu, her zaman sevdiği güneş ışığı ve taze çiçeklerin o baştan çıkarıcı karışımını içine çekti ve tahrik olarak sertleştiğini hissetti. İsteksizce öpüşmelerine son verdi ama karısının yüzünü ellerinin arasında tuttu, alnını hafifçe onunkine bastırdı.

Tekrar düşünebildiğinde, Faith hâlâ kapıların yanında durduklarını fark etti. "Gareth, buraya herkes girebilir," diye fısıldadı.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve beni kendi evimde karımı öperken mi bulacaksın?"

Aman Tanrım... Skandal!"

Kıkırdadı. "Onlar bizim misafirlerimiz, aşkım."

Kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çattı ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Git ve görevlerini yerine getir prenses. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Faith düşüncelessizce kollarını onun boynuna doladı ve kulağına son bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve sonra dışarı çıkmak için döndü.

Kız bir adım atmadan önce Gareth şakacı bir şekilde kızın sırtına vurdu. Kız irkilerek sıçradı, yüksek sesle güldü, ona son bir kez tatlı tatlı gülümsedi ve gitti.

Tüm Ackerly'lerin hazır bulunduğu akşam yemeği gürültülü ve şamatalı bir olaydı. Konuşmalar masanın etrafında dönüyordu. Charity, ikizi Amity ile sessizce sohbet etmek için kendisini görmezden gelen Lachlan Kimball'a kaşlarını çattı. Mercy, Sebastian'la çirkin bir şekilde flört ediyordu; Sebastian'ın ısrarı karşısında, hayatı buna bağlı olsa bile kızı görmezden gelemezdi.

Patience sırayla her iki kızı da sessizce ve sevgiyle uyardı. Grace ve Amanda kocalarıyla ve babalarıyla sohbet ediyorlardı ama Faith bunların hiçbirini duymadığı gibi, masanın dibinde oturmuş, kusursuz bir şekilde hazırlanmış ördek kızartmasından tek bir lokma bile tatmadı. Farkında olduğu tek şey, tam karşısındaki koltuğundan ona için için yanan kocasının karanlık bakışlarıydı.

Kendini kızarmış, sıcak ve hafifçe karıncalanmış hissediyordu. Bir uşak daha şarap ikram etmek için dirseğinin dibinde belirlediğinde Faith başını sallayıp gülümsedi, sonra da soğuk sıvının aşırı sıcak halini hafifleteceğini umarak suyuna uzandı. Gareth bilerek başını eğdi ve tek kaşını kaldırdı, bu da Faith'in daha da kızarmasına neden oldu.

Neyse ki Bingham Ackerly ona doğrudan hitap ettiğinde kocasının dikkati dağılmıştı. "Lord Jameson ve Leydi Blakely'nin nasıl ve ne zaman cezalandırılacağına dair yetkililerden bir haber aldınız mı lordum?"

İsteksizce, kayınpederine hitap etmek için bakışlarını karısının pembeleşen yüzünden çekti. "Yetkilileri ben çağırmadım." Masadaki genç erkekler dışında herkes yemeyi bıraktı ve Gareth'a bakmaya başladı. Bir parça kızarmış ördek dilimledi ve sakince çatalını sapladı.

Adam detay vermeye niyetli görünmeyince Charity bıkkınlıkla içini çekti. "Neden olmasın?"

"İkisi de bir hafta içinde ülkeden ayrılacağı için pek bir anlamı yok gibi görünüyordu." Bir ısırik daha aldı ve herkes ona bakmaya devam edince çiğnemeyi bıraktı. "Amerika'ya," diye ekledi açıklama olarak.

"Neden Amerika'ya gitsinler ki?" Grace en tahrik edici şekilde sırtan kocasının omzunu dürttü. "Bir şey biliyorsun, değil mi?"

Trevor'ın gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Sanırım Jameson bu kadar geniş bir ülkede nefes almak için yer olması gerektiğine karar verdi," diye yardımcı oldu. "Ve Leydi Blakely de bunu gönülden kabul etti."

"Özellikle de," dedi Gareth, "onlara burada bunu yapmaya devam etmesinin imkânsız olduğunu gösterdiğimde."

Charity etkilenmiş bir sevinçle güldü. "Aileye hoş geldin, ağabey," dedi, sonra kaşlarını çattı ve Asheburton Markisi kaşlarını kaldırıp ona sakinleştirici bir bakış attığında tabağına baktı.

Sonunda yemek bitti, purolar ve konyaklar içildi ve konuklar kendi odalarına doğru yol aldılar. Herkes dışarıda geçirdiği günün, canlı arkadaşlığın ve harika yemeğin yorgunluğunu atmıştı. Faith son mumu da söndürdü ve yatağa girerek kocasının kollarına yerleşti; kollar yumuşak ve güvenli bir şekilde onu sarıyordu. Mutlulukla iç çekti. Ailesiyle ve en yakın arkadaşlarıyla birlikte, yenilenen malikâneyi göstermek için verdikleri küçük kır partisine katıldıkları gerçekten güzel bir gün olmuştu.

"Lord Asheburton Amity'den oldukça etkilenmiş görünüyordu," diye belirtti.

Onları gün içinde birkaç kez sessizce konuşurken görmüştü.

Gareth başını salladı ve onun saçlarını okşadı. "Henüz genç ama içimden bir ses Ashe'in önümüzdeki birkaç yıl içinde kendine bir eş arayacağını söylüyor."

Faith kıkırdadı. "Onun kayınbiraderi olması Charity'yi kıskırtmaz mı? Ona gerçekten tahammül edemez."

Gareth karanlığa doğru gülümsedi. "Mevsimi geldiğinde onunla boy ölçüşmek zor olacak. Daha önce onunki gibi öfkeli biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

"Belki o zamana kadar kontrol etmeyi öğrenir."

Özel olarak, Gareth bundan şüphe ediyordu ama akıllıca dilini tuttu. Faith kız kardeşlerine karşı son derece korumacıydı; bu tüm ailenin paylaştığı bir özellikti ve Gareth'ın özellikle takdir ettiği bir şeydi. Ama bu gece Faith'in çok daha farklı bir ruh halinde olmasını istiyordu. "Bugün olan en sevdiğim şey ne biliyor musun?"

Sesi alçalmıştı, sevdiği o boğuk, samimi niteliğe bürünmüştü ve Faith nefis bir şekilde ürperdi. Kütüphanede öpüştüklerini hatırladı ve bunu bilebileceğini düşündü ama yine de başını salladı. "Söyle bana, lütfen?"

"Küçük Geoffrey kollarındayken nasıl görünüyordun, sevgilim. Yani mutlu." Onun ipeksi saçlarını okşadı. "Çok güzel."

Faith bu beklenmedik cevap karşısında nefesini tuttu ve yüzüne bakmak için başını adamın göğsüne yasladı. Bir parmağını uzatıp adamın sakallı çenesinde gezdirdi. "Çocuklar hakkında gerçekten hiç konuşmadık." Aklı kısa bir süreliğine bu konudan bahsettikleri ana gitti, sonra da aşık olma yolunda yaşadıkları sıkıntıları düşünerek anı mahvetmek istemedi.

"Ben daha ziyade ne zaman isterlerse o zaman geleceklerini düşünüyordum. Ancak bugün..." Parmağının ucunu dişlerinin arasına aldı ve sonra . "Seni Geoffrey ile gördükten sonra, bu konu hakkında konuşmak istediğimi fark ettim."

o. Ve birkaç başka şeyden de bahsetmek istiyorum prenses. Ele alıp çözmemiz ve arkamızda bırakmamız gereken şeyler."

Faith'in gri gözleri ayıldı ve başını salladı. " et."

Gareth uzandı, onun elini kendi eliyle sardı ve ikisini de göğsüne götürdü. "Bana güveniyor musun?"

Onun basit sorusundaki kırılganlık karşısında kalbi burkuldu. "Hayatım pahasına," dedi usulca.

"Sana güvenmeliydim. Güvenmemem için bana hiçbir sebep vermemiştin. Sadece kendi aptal gururum ve kur yapmamı aceleye getiren her şeye rağmen bir şekilde beni sevmeni sağlayabileceğim düşüncesiydi."

Faith yanağını onun omzuna sürttü, yumuşak tenine değen kaslarının sertliğini seviyordu. "Seni dedikodularla renklendirilmiş bir fırçayla boyadığımda beni kazanmak zorundaymışsın gibi hissettirdim, aşkım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kes şunu. Özrümü gasp ediyorsun."

Gözleri gümüş renginde parlıyordu. "Birbirimizden özür dilemekte büyük zorluk çekiyoruz gibi görünüyor, değil mi?"

"O zaman ödeştik diyelim mi? Temiz bir sayfa mı?"

Faith mutlulukla başını salladı. "Çocuklardan mı bahsettin, aşkım?"

Gareth onu aniden sırt üstü yatırdı ve dudaklarına yumuşak, dokunaklı bir öpücük kondurdu. "Bugün seni çocuğumuzu taşıırken görmek içimi acıttı," diye mırıldandı Gareth onun ağzına karşı. Başını kaldırdı ve bir elinin üzerine koyarak yarı karanlıkta ona gülümsedi.

"Bunu ben de isterim Gareth," dedi sessizce ve dudaklarını daha fazla öpücük için kaldırdı. Bu kez yüzünü ellerinin arasına aldı ve acele etmedi, onun karşılık verme şeklinin, nazıkçe ikna ettiğinde ağzının usulca açılmasının tadını çıkardı. Bir süre sadece birbirlerinin tadına baktılar ve baştan çıkardılar, neredeyse olmayan kelimeler fısıldadılar, hiçbir anlam ifade etmeyen ama dünyadaki her şeyi söyleyen sesler.

Bir süre sonra sırtüstü döndü, kalçalarını kavradı ve onu sıkıca kendine yasladı. Faith burnunu onun göğsünün yan tarafına sürttü ve oraya bir öpücük kondurdu. "Gareth?" Sesi küçük ve tereddütlüydü.

"Mm?"

"Böyle olduğumuzda..." diye başladı, sonra durdu ve alt dudağını çiğnedi.

Gareth nefesini tuttu. Bu tür samimi konuşmalar ilk karısı için hala yeniydi ve ona daha kolay gelmeye başlamış olsa da, hala

açık ve dürüst olmak için verdiği içsel mücadeleyi hissetti. Evliliklerinin yeniden başlamasından bu yana geçen birkaç hafta içinde uzun bir yol kat etmişti.

Karanlığa doğru gülümsedi. "Devam et, prenses."

Boş boş, sivrilttiği parmağını göğsündeki kılların arasında gezdirmeye başladı. İçinin derinliklerine uzandı ve bir şekilde hareketsiz kalma gücünü buldu, ancak masum okşamaları onu ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu. "Şey... bazen *sana* ilk *benim* dokunmam, hatta seni ilk *benim* öpmem sorun olur mu?"

Neredeyse inliyordu, kadın göğsüne daireler çizmeye devam ettikçe arzu artıyor, büzüşen meme ucuyla karşılaşana kadar onları gittikçe küçültüyordu. "Ben senin kocanım, Faith. Tek taraflı bir evlilik istemiyorum. Bana dilediğin gibi dokunmakta ve aklından geçenleri söylemekte *her zaman* özgürsün." O çıldırtıcı parmağı avucunun içinde yakaladı ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Bu küçük parmakla bana neler yaptığının farkında mısın?"

"Evet." Adam ağzını açıp dudaklarını parmak ucunun etrafında kapatınca Faith nefesini tuttu ve bir iniltiyi bastırdı. "Biliyorum çünkü ne zaman bana aynı yerden, aynı şekilde dokunsan, parçalanacakmışım gibi hissediyorum."

Elini çekmeye çalıştı. Adam elini bırakmayınca, uzun ve ince bacakları adamınkilere dolanana kadar kıpırdandı. Eğildi ve ağzını parmağının olduğu yere yerleştirdi ve meme ucunun dudaklarının altında sertleştiğini hissettiğinde ödüllendirildi. Büyülenmiş bir halde ağzını açtı ve nefesini verdi, nemli nefesi sert memeyi çevreledi ve duyumsal bir sıcaklıkla yıkadı. Parmağını daha da ağzına çekti, diliyle okşadı ve okşadı. Nefes nefese kaldı ve hızla başını kaldırdı, saçlarının uçları göğsünü ve karnını gıdıklıyordu.

"Ah, Tanrım, prenses," diye fısıldadı, sesi istemekten pürüzlüydü.

Serbest kalan elini hafifçe göğsünden ve karnından aşağı kaydırды, parmakları sertleşmiş uyarılmasının etrafında usulca kapanana kadar dokunduğu her yerde teni karıncalanıyordu. Elleri onun ince belini buldu. Onu kaldırdı ve sıkıca üzerine oturttu. Kadın kıpırdandı ve iki elini adamın göğsüne dayadı, bacakları adamın kalçalarının yanlarını kavradı, ne yapması gerektiğinden emin değildi ta ki adam sırtını dikleştirip kalçalarını yukarı doğru eğerek sertliğini kadının nemli merkezine bastırana kadar. Kalçalarını döndürdü ve inledi, gözleri zevkle kapandı.

"Evet, aşkım." Kadının içine dalma, kendini onun sıcak çekirdeğinin derinliklerine itme ihtiyacıyla savaştı. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ben *senin* merhametine kalmışım."

Faith ayak parmaklarını çarşafın içine soktu ve kendini bir parça kaldırdı. Adamın sesindeki yoğun tutku gözünden kaçmadı ve kendi gücünden heyecan duydu, adamın da onun dokunuşundan kendisi kadar etkilendiğini öğrenince şaşırdı. Onu öpmek için öne doğru eğildi. "Beklemek istemiyorum, sevgilim." Adamın erkekliğinin ucunun hafifçe içine girdiğini hissedene kadar geri itti. "Birlikte," diye nefes aldı ve adamın kontrolü aniden bozuldu.

Bir iniltiyle kalçalarını eğdi ve tek bir vuruşta onu doldurdu. Kadın haykırdı ve yüzünü onun boynuna gömdü, onunla buluşmak için geri itti, sonra sırtını esnetti ve uzaklaştı. Adam ellerini kızın altın sarısı saçlarına gömdü, şimdi daha sert itiyordu ve kız da onunla birlikte hareket ederek onları o sınıra daha da yaklaştıran ritmi buldu.

Adını haykırdı ve adam onunla birlikte yuvarlandı, hâlâ birleşmişlerdi, onu yatağa bastırıyordu. Elleri adamın sırtında ve omuzlarında geziniyor, şimdi daha hızlı ve daha hızlı gelen his çizgilerine tepki olarak kavıyor ve serbest bırakıyordu, ta ki üst üste binene ve ecstasy'nin basamaklı dalgalarında patlayana kadar.

Kadının bedeninin onu kavradığını hissettiğinde, onun tamamlandığını işaret eden çığlığı duyduğunda, Gareth ona katıldı, son bir kez daha içine girdi, kendi kör edici unutuş parıltısıyla patladı, rahminin girişinde sunusunu döktü. Kadının üzerine yığıldı, ağırlığının çoğunu ön kollarına verecek şekilde hafifçe kaydırды, onu kendine doğru katladı ve hafifçe yana yuvarlandı, onu da yanına aldı, hâlâ bağlıydı.

Kadın kıpırdandı ve adam kollarını onun etrafında sıktı. "Şşşt," diye mırıldandı. "Sakin ol. Olduğunu hisset."

Hemen yerleşti ve ona doğru usulca sokuldu. "Neyi hissediyorsun, sevgilim?"

Elleri kızın dağınık saçlarını okşadı. "Bebeğimiz." Gülümsedi. "Sadece şu anda bir hayat yarattığımızı hayal et. Birlikte."

Faith de gülümsedi ve gözlerini kapadı. "Birlikte," diye kabul etti.

Sonsöz

İlkbahar, 1818

Daha uyumadı mı anne?"

Imogen'in tiz sesi terasın basamaklarını tırmandı ve küçük Jonathon'un yarı kapalı göz kapakları rahatsız edici bir şekilde açıldı. Faith acıyla gülümsedi, çocuğun yatağına uzandı ve yumuşak elini küçük, sıcak karnının üzerine koydu.

"Az kaldı meleğim," dedi kızına yatıştırıcı bir sesle.

Imogen Marie Lloyd merdivenlerin başında belirdi, annesinin üç yaşındaki minik bir kopyasıydı. Parmak uçlarında terastan geçerken, sessiz olma çabasıyla, sadece yürüseydi çıkaracağından daha fazla gürültü çıkarıyordu. Beşiğin kenarından eğilerek küçük kardeşini uyardı. "Şimdi, Jonathon. Bugün annenin doğum günü ve sen uyuyana kadar ona bir hediye veremem." Uzun altın rengi saçlarından bir tutam omzundan kayarak beşiğin içine sarktı ve Jon'un küçük yüzünü gıdıkladı. Kıkırdadı ve minik yumruklarını ona doğru salladı.

Faith kızının yüzündeki sabırsız ifadeye hafifçe güldü. "Onun yerine neden onu da yanımıza almıyoruz?"

Imogen ellerini çırparak teras boyunca dans ederken Faith Jonathon'u ve battaniyeyi kollarına aldı. Bebeği kalçasına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra bir elini uzattı ve küçük kızın onu teras merdivenlerinden aşağıya ve bahçeye götürmesine izin verdi.

"Hediyen labirente, anne." Üç yaşındaki çocuk daha hızlı gitmesi için Faith'in elini sabırsızca çekti.

Labirent.

Faith gülümsedi. olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra Gareth'a oldukça geniş olan bahçelerine bir çit labirenti ekleyip ekleyemeyeceklerini sormuştu. "Artık korkmak istemiyorum," diye açıklamıştı tatlı tatlı, yüzü ciddiydi. "Ve çocuklarımızın korkularımdan etkilenmeden oyun oynayabilmelerini ve çocukluğun tüm zevklerinden yararlanabilmelerini istiyorum."

Gareth konuşmak için ağzını açtı, tereddüt etti ve sonra devam etti. "Çit labirentlerinden neden bu kadar korkuyorsunuz prenses?" Kızın yüzünün bulutlanışını izledi ve bir an için sormamış olmayı diledi.

"Aptalca," dedi yavaşça, sonra ona çocukluğunda Duncan, oda hizmetçisi ve aslında hiç var olmamış dev örümcekle ilgili olayı anlatırken duraksadı. Bitirdiğinde ona mahcup bir gülümseme verdi. "Gördün mü? Bunu yetişkin olmadan çok önce aşmış olmalıydım."

Hem korkularıyla yüzleşme hem de bunları ona anlatma konusundaki cesaretinden etkilenen Gareth kabul etmiş ve labirenti kendisi tasarlamış, büyük, ayrıntılı ve karmaşık hale getirmişti. Malikânenin üst katlarındaki yüksek pencerelerden seyretmek gerçekten çok güzeldi ve tamamlandığında Gareth içinden geçirmişti. Hangi yöne döneceklerini seçmeleri gereken ilk noktaya geldiklerinde durmuş, elini köşeye yerleştirilmiş mermer bir melek heykelinin başına koymuştu. Faith merakla ona baktı.

Gülümsemişti. "Eğer yolunuzu bulamazsanız, prenses, melekleri takip edin." Meleğin baktığı yönü, yani az önce geldikleri yolu işaret etti. "Onları her zaman çıkış yoluna bakacak şekilde monte ettirdim. Bunu senden başka kimse bilmeyecek. Melekler sadece senin için. Tıpkı senin, meleğim, sadece benim için yaratıldığın gibi." Fısıldamak için eğildi, "Ve *sadece* örümcek devriyesi için fazladan bir bahçıvan tuttum."

Yumuşakça güldü, kalbi sıcaklıkla doldu ve *gözleri* onunkilere sevgiyle parladı. El ele labirentin merkezine doğru yürüdüler.

Imogen'in ısrarlı çekiştirmesi Faith'i geçmişe yaptığı keyifli yolculuktan çıkardı. "Haydi, anne! Şimdiki zamanın ortada!"

Faith gülerek Jonathon'ı kalçasından daha yükseğe kaldırdı ve itaatkâr bir şekilde hızını artırdı. Altı dönüş ve üç melekten sonra labirentin ortasındaki açık alana çıktılar.

"Mutlu yıllar anne!" Imogen annesinin yüzündeki şaşkın sevinç ifadesi karşısında küçük ellerini çırpı.

Orada, açıklığın tam ortasına dikilmiş, Gareth'ın onu ilk kez ziyarete geldiğinde verdiği ağaç buketi duruyordu; dalların arasından geçen kurdeleler ve yaprakların arasına parlak bir desenle yerleştirilmiş çiçeklerle tamamlanmıştı. Mutlu bir şekilde gülümseyerek etrafında bir daire çizdi.

"Imogen, seni kurnaz küçük şey! Babam Londra'dayken bunu nasıl bu kadar uzun süre gizli tutmayı başardın?"

"Bu sabaha kadar haberi yoktu."

Faith kocasının sevdiği sesini duyunca ağacın uzak tarafına doğru eğildi, elinde bir piknik sepetiyle açıklığa doğru ilerlerken gözleri parlıyordu. "Seni bir hafta daha evde beklemiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Doğum gününü kaçıracağıma gerçekten inandın mı?" diye çıkıştı ama gözlerinin içi gülüyordu. "Mutlu yıllar prenses." Ona yumuşak bir öpücük vermek için eğildi, sepeti çimlerin üzerine koydu ve Jonathon'u kollarından aldı. Çocuğu başının üzerine kaldırdı ve "Ve sen, eğer tahminimde yanılıyorsam, uyuyor olmalısın genç adam" dedi.

Bebek hoş bir şekilde guruldadı ve Faith, Gareth ve Imogen hep birlikte güldüler.

Imogen piknik sepetini açtı ve bir battaniye çıkardı. "Bana yardım eder misin lütfen anne? Acıktım," diye duyurdu.

Bu güzel bahar gününü dünyada en çok sevdiği insanlarla paylaşabildiği için minnettar olan Faith tam da bunu yaptı. Küçük kızı en sevdiği yiyeceklerden oluşan bir tabağa yerleştirdikten sonra başını kaldırdığında kocasının onu izlediğini gördü, kahverengi gözleri dünyadaki tüm sevgiyle yumuşacıktı. Paylaştıkları bakış her şeyi anlatıyordu: bir şekilde, tüm engellere rağmen buraya gelmişler, her zaman istediği aileyi kurmuşlardı.

"Seni seviyorum," diye sessizce mırıldandı.

El üstünde tutulduğunu, güvenildiğini ve sevildiğini hissederek gülümsedi.

Yorumcular Deneane Tarafından

Büyüledi

Clark ve Grace

"Güzel yazılmış ve bir sürü canlı karaktere sahip olan ilk yazar Clark'ın hikayesi, okuyucuyu büyüleyici bir İngiliz lordu ile evlilik oyunundaki ruhlu genç bir kadın arasındaki neşeli bir kovalamacaya dahil ediyor."

-RT Kitap Yorumları

"*Grace* yetenekli yeni bir yazarın ilk romanı. Karakterler son derece sempatik, olay örgüsü hızlı, diyaloglar akılda kalıcı ve aksiyon bazen hareketli ve her zaman büyüleyici... Bol cinsel gerilimli, takip edilen bir kahramanın takipçiye dönüştüğü ve bir kadın kahramanda düşmanlık kılığına bürünmüş derin duyguların olduğu romantizmden hoşlanıyorsanız, Trevor ve Grace'i seveceksiniz... ve *Grace*'i."

-Romance Reviews Today

"Oyuncular, özellikle de başroldeki çift, Trevor'ın cazibesine karşı bağışıklık kazanmış gibi görünen Grace'in peşinden koştuğu güzel bir Regency romantizmi yaratıyor."

-The Best Reviews

"*Grace* büyük bir patlamayla başlıyor ve hiç düşmüyor. Akıcı aksiyonu ve inandırıcı karakterleriyle kolay okunan bir kitap."

-Roundtable Yorumları

Deneane Yazarına Ait Diğer Boş
Zaman Kitapları
Clark:

GRACE

Copyright

A LEISURE BOOK®

Ocak 2010

Tarafından yayınlandı

Dorchester Publishing Co., Inc. 200

Madison Avenue

New York, NY 10016

Telif Hakkı© 2010 yazar Deneane Clark

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-Kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

E-ISBN: 978-1-4285-0797-5

"Leisure Books" adı ve tasarımı stilize "L" harfi Dorchester Publishing Co., Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bizi online olarak www.dorchesterpub.com adresinden ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

